

Dã Tướng Công

Contents

Dã Tướng Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	64
10. Chương 10	72
11. Chương 11: Chương Kết	80

Dã Tướng Công

Giới thiệu

Hắn cứ như là một con sói đang rình rập con mồi, chỉ vì nàng lỡ nhận lời đi du ngoạn với tỉ tỉ mà đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tuong-cong>

1. Chương 1

Huyền Băng Sơn nổi danh trên đại lục là thiên đường của kẻ yêu mạo hiểm, cũng là nơi đào nguyên thánh địa. (ta cũng chịu không biết phải giải thích cụm từ này thế nào. Tra google cũng không thấy. Huhu. Đại loại nó là nơi thánh địa hoang sơ tách biệt với trần thế?)

Trên đại lục, đá quý đẹp nhất, dược liệu quý hiếm nhất, quặng sắt tốt nhất, tất cả đều được lấy từ ngọn núi này. Bất luận là kẻ nào, chỉ cần có may mắn tìm được những bảo vật như thế ở trong này, phú khả địch

quốc (giàu ngang một quốc gia) không hề là mộng tưởng.

Thế nhưng, đi cùng món lợi khổng lồ ấy lại là nguy hiểm không thể biết trước; trên Huyền Băng Sơn đâu đâu cũng là bảo vật, nhưng mỗi bước cũng đều là hiểm nguy.

La Thập ở Huyền Băng Sơn hai mươi năm, đã thấy không ít người ở trong này nhờ bảo vật mà trở nên giàu có, nhưng người bỏ xác nơi núi hoang, trở thành thức ăn cho dã thú lại càng nhiều hơn.

Thỉnh thoảng có hứng, hắn sẽ ra tay cứu mạng vài kẻ gặp nạn trên đường, đương nhiên, phần lớn thời gian, hắn coi như không thấy.

Huyền Băng Sơn rất ảo diệu, hắn lớn lên ở đây cũng không thể hoàn toàn hiểu hết, tùy tiện nhiệt huyết xông vào kết quả chính là mọi người chết cùng một chỗ. La Thập không có hứng thú làm anh hùng, anh linh (linh hồn người chết) thì lại càng không.

Nhưng hôm nay, đoàn...người đến thăm Huyền Băng Sơn này..... hắn là đều là người đi! Tuy rằng trong đó có vài kẻ ăn mặc rất quái dị, không hề giống những người hắn từng thấy, trên đầu cắm một đồng hoa giả, bảo thạch, không có ghệt quần bắp chân, tay áo rộng thùng thình, phía dưới..... Hắn nhớ tới những gì trong sách ghi lại, kia hắn là váy dài.

Cho nên giống người hắn chưa từng thấy qua này, chính là nữ nhân mà trong sách đã miêu tả sao?

Sống đến hai mươi tuổi, La Thập mới nhìn thấy nữ nhân lần đầu, cảm thấy vô cùng thất vọng. Bọn họ hoàn toàn không hấp dẫn như trong sách nói, ngược lại..... yếu xìu.

Từ bả vai mảnh dẻ, đến vòng eo, cánh tay, hai chân, đều lộ vẻ yếu đuối, chẳng có tí lực lượng nào. Nếu thả bọn họ vào rừng rậm, không cần đến một canh giờ, khẳng định sẽ biến thành một đồng xương trắng.

“Thì ra nữ nhân là sinh vật yếu đuối như vậy.” La Thập quay sang nói với thương điều cả người là màu đen, chỉ có một nhúm lông bạc trên đỉnh đầu đang đậu trên vai hắn. “Bọn họ chỉ thích hợp ở nhà sinh con đẻ cái, không nên tới Huyền Băng Sơn.”

Hơn nữa thời tiết này vào núi là muốn chết. Mùa đông, Huyền Băng Sơn là địa bàn của bầy sói, bất kì ai xâm nhập cũng sẽ bị ngàn vạn con sói xé ra thành từng mảnh.

La Thập không thêm quan tâm đến mấy tên ngu ngốc đắc tội bầy sói, nhưng mấy kẻ ngu ngốc đó lại nhiều loạn sự an bình của Huyền Băng Sơn. Bọn họ dùng một loại thiết cầu nhỏ màu đen ném loạn chung quanh, nổ ầm ầm, có thể gây ra tuyết lở, tạo thành nguy hại còn lớn hơn bầy sói gấp bội lần.

La Thập ở trong Hắc Vụ Lâm trong Huyền Băng Sơn, bao quanh là đầm lầy lớn cùng khí độc, bọn sói không dám tới gần nửa bước. Nhưng tuyết lở sẽ vùi lấp toàn bộ Hắc Vụ Lâm, cho nên hắn phải ngăn cản mấy kẻ xâm nhập đó phá núi phá rừng.

Có điều, mấy chục người thêm mấy trăm đầu sói, chỉ bằng một mình hắn cùng thương điều Kim Nhi thì căn bản không ứng phó nổi. Hắn chỉ có thể chờ đợi cơ hội, âm thầm thu thập những người đó.

Hắn tiện tay bốc lên vài cái băng châm, cứ thấy ai định ném thiết cầu, băng châm chớp nhoáng dễ dàng xuyên qua, người kia đã chết, xác chết vẫn chưa kịp ngã, giây tiếp theo, đã bị bầy sói cắn xé.

Không ai phát hiện ra chuyện hắn đánh lén. Trong gió tuyết lớn, băng châm thật nhỏ kia cứ thế bị xem nhẹ.

Đợi đến khi số kẻ xâm nhập chỉ còn lại có bốn, La Thập vỗ đầu thương điều. “Đi thôi, Kim Nhi.”

Kim Nhi tung cánh bay lên không trung, kêu to một tiếng. Cùng lúc, mấy trăm con sói ngửa đầu rống to.

Thương điều là loài lợi hại hơn sói rất nhiều, thương điều trưởng thành có móng vuốt cứng hơn kim cương, cho dù là loài sói mình đồng da sắt cũng không chịu nổi một vuốt của nó.

Nhưng số lượng thương điều rất thưa thớt, lại thường đi theo cặp, cho nên bầy sói đông cũng không sợ thương điều. Mấy trăm con sói cùng tiến lên, có thể đè chết thương điều.

Thế nhưng Kim Nhi thì khác, bên cạnh nó có một con người khủng bố, La Thập. Hắn không chỉ có lực chỉ trảo trắng thương điều, còn có thể dùng vũ khí, độc dược, cùng với vô số quỷ kế.

Từng có một Lang Vương chết trong tay La Thập, bộ lông đao kiếm cũng khó làm bị thương của nó nay thành quần áo cho La Thập.

Bầy sói không sợ thương điều, nhưng chúng nó sợ La Thập, cho nên cùng lúc Kim Nhi cất tiếng kêu, bầy sói cũng xông vào.

La Thập thừa cơ xông vào, quăng một cô gái lên trên lưng mình, hai tay lại túm lấy hai người khác, kêu gọi Kim Nhi lấy vuốt cấp lấy một người cuối cùng sống sót. Kỳ thật thương điều trưởng thành có thể cười, nhưng Kim Nhi thực kiêu ngạo, không có thực lực đánh thắng nó, không có tư cách ngồi trên lưng nó. Mà từ trước đến nay người được Kim Nhi tán thành chỉ có hai: La Thập và phụ thân đã mất của hắn.

Một người một chim đồng thời lùi về hướng Hắc Vụ Lâm.

Con mồi bị cướp đi, bầy sói giận dữ, vội vàng vùng dậy đuổi theo.

La Thập như hóa thành một làn gió, đi qua đâu, chỉ còn lại một vệt bóng mờ, nếu không phải trên người đeo thêm ba người, hắn sẽ còn hành động nhanh hơn.

Kim Nhi lại càng không cần phải nói, nó bay trên trời, không có một con sói nào đuổi kịp nó.

Đàn sói vẫn đang chật vật đuổi theo La Thập, hắn đã nhào vào Hắc Vụ Lâm. Vài con sói không kịp dừng bước, tiếp xúc đến khí độc trong rừng, lập tức run rẩy toàn thân, ngã xuống đất bỏ mình.

Bầy sói còn lại không dám đi thêm, tụ tập ở cửa vào, ngửa đầu rít gào.

La Thập tỉnh bơ như không nghe thấy, bước chậm trong màn khí độc, toàn thân tỏa ra một vàng sáng trong suốt nhàn nhạt. Đây là chiến lợi phẩm hắn thu được sau khi giết một con tuyết giao (Trần tuyết?) — tị độc châu, có thể xua đi khí độc trong phạm vi một thước quanh mình.

Ba người sống sót sau tai nạn đã ở trong vòng bảo vệ của vàng sáng kia, không bị khí độc làm hại, thấy cảnh tượng kì lạ này, đồng loạt cảm thấy ngạc nhiên.

Gã đàn ông trên tay phải La Thập ôm quyền nói: “Huynh đài, có thể xin huynh buông ta được không?”

La Thập không trả lời, mang theo người tiếp tục đi.

“Hoa Vô Hà tạ ơn lớn cứu mạng của công tử, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?” Cô gái trên lưng La Thập mềm mại nói.

La Thập vốn chỉ vô tình cứu người, ra tay chẳng qua là để ngăn cản đám người ngu ngốc này gây ra tuyết lở, phá hỏng nhà của hắn.

Về phần vì sao không cho đám sói giết sạch bọn họ, diệt sạch tai họa sau này, đó là bởi vì hắn có hứng thú với mấy viên cầu nhỏ màu đen trên người bọn họ. Đồ chơi kia tuy rằng uy lực không lớn, không nổ chết được lũ sói, nhưng tiếng nổ ầm ầm, cũng khá dọa người.

Hắn không biết viên thiết cầu nhỏ kia là ám khí đứng thứ nhất trên giang hồ ám khí bảng, “lại hào phích lịch tử”, là lợi khí giết người. Về phần lũ sói, phải gọi bọn đấy là quái vật, mình đồng da sắt, nổ không chết được cũng thực bình thường.

Hoa Vô Hà là mỹ nữ đệ nhất vô lâm, mười ba tuổi ra giang hồ, đã năm năm nay, chưa từng bị phốt lờ như thế, hơn nữa đối phương lại là một gã đàn ông.

Không phải đàn ông thấy dáng vẻ xinh đẹp của nàng đều quỳ xuống dưới váy nàng, cầu xin nụ cười của nàng sao?

“Công tử, công tử.....” Nàng vỗ lưng La Thập, ý bảo hắn liếc nhìn nàng một cái. Chỉ cần hai người nhìn vào mắt nhau, nàng tin chắc hắn sẽ đem lòng ái mộ nàng. (Oe, nàng này tự sướng ghê quá =..=!!)

“Hoa cô nương, có lẽ hắn nghe không hiểu tiếng người.” Gã đàn ông trên tay phải La Thập chỉ chỉ hai chân trần trụi cùng bộ quần áo da thú trên người hắn. “Nhìn dáng vẻ của hắn, không chừng là cái dã nhân.”

“A!” Hoa Vô Hà hô lên kinh ngạc. “Dã nhân? Vậy hắn bắt chúng ta, không phải là muốn..... Ha ha..... Ăn chứ?”

“Tỷ tỷ, dã nhân không có khả năng có được khinh công cao siêu như vậy.” Hoa Vô Nhan trên tay trái La Thập nói.

“Cũng đúng, khinh công của hần.....” Hoa Vô Hà khẽ híp mắt phượng, nhớ lại mạo hiểm cùng kích thích khi được cứu trong lúc chỉ mình treo chuông.“Là tốt nhất trong số những người ta từng gặp.”

“Ta cũng không biết đó là thứ khinh công gì, cùng lắm là bắt chước sức bật của dã thú.” Gã đàn ông trên tay phải La Thập bĩu môi nói.

“Dã thú nhanh nhất cũng không thể nhanh như hần.” Hoa Vô Hà từng trải giang hồ, cũng không phải là người nhà quê không có kiến thức.

“Cho dù hần có võ công thì sao nào? Chúng ta nói chuyện lâu như vậy, hần cũng không đáp lấy một câu, có lẽ là kẻ câm điếc.” Trong mắt gã đàn ông hiện lên một tia sắc bén. Theo đuổi Hoa Vô Hà hơn một năm, vì nàng nhất thời nổi hứng đi chơi, y dẫn theo rất nhiều hộ vệ cùng nàng du lịch Huyền Băng Sơn, lại thành ra chật vật như thế. Y đã phải trả giá nhiều như vậy, quyết không để Hoa Vô Hà thoát khỏi lòng bàn tay. Để có được nàng, y không từ bất cứ thủ đoạn nào. Bất cứ kẻ nào dám cả gan tranh giành với y, thần chân giết thần, phật cản diệt phật.

Hoa Vô Nhan lặng lẽ ném cho tỷ tỷ một ánh mắt, muốn nàng đừng có thi triển mị lực câu hồn vô địch ở chỗ này vào thời điểm này. Nhớ ngày đó bọn họ gồm bốn mươi lăm người vào núi, nay chỉ còn có bốn người may mắn còn sống sót. Bầy sói là nguyên nhân hàng đầu, nhưng tỷ tỷ không lúc nào không trừu ong dụ bướm, chọc mọi người tâm phiền ý loạn, tranh đấu không ngớt, cũng là một nguyên nhân khiến mọi người lâm vào khốn cảnh.

Lúc mạng nhỏ nằm trong tay người khác, ngoan ngoãn nghe lời mới là cách tốt để giữ mạng.

Hoa Vô Hà không thêm nghe gì sất, bây giờ nàng đang có hứng thú với La Thập, nhất định phải làm rõ ràng hần là dạng người gì.

“Công tử, công tử có thể nghe thấy ta nói chuyện không? Trả lời ta một câu được không?” Nàng kể tai La Thập nói nhỏ.

La Thập không phản ứng, lại càng đi nhanh hơn ; Nhà ở ngay phía trước rồi.

“Ha ha ha, xem ra hần không phải câm thì cũng là điếc.” Gã đàn ông kia mừng thầm. Dã nhân câm điếc như thế không thể làm tình địch của y. Nhưng chết vẫn tốt hơn, hoàn toàn đoạn tuyệt mối quan tâm của Hoa Vô Hà.

Trong bốn người, chỉ có mỗi Hoa Vô Nhan được coi là bình thường, nhưng nàng lại muốn trực tiếp té xỉu luôn cho xong. Mấy người này sao vừa liên sẹo đã quên đau? Dã nhân có thể cứu họ ra từ giữa bầy sói, cũng có thể quăng họ ra bên ngoài. Chẳng lẽ bọn họ còn muốn bị bầy sói vây công thêm lần nữa?

“Đến.” Cùng lúc với tiếng cười châm chọc của gã đàn ông, La Thập dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng căn nhà trúc trước mặt. Bên trong, khung cảnh giản dị xanh biếc, nước chảy róc rách, gió nhẹ thổi bay cánh hoa rơi, đầy trời rực rỡ.

Đây mà là Hắc Vụ Lâm sao? Quả thực là tiên cảnh chốn nhân gian. Trừ La Thập ra, ba người kia đều ngây người.

La Thập buông tay phải, gã đàn ông kia vừa đứng vững hai chân trên mặt đất, như là bị cảnh đẹp hấp dẫn, liền thất thần đi về phía trước.

“Đẹp quá!” Hoa Vô Hà si ngốc nói. ” Cho ta xuống dưới, ta muốn nhìn kĩ, xác định kia..... Không phải mộng.....”

La Thập lại dùng tay phải vừa rảnh giữ chặt nàng.

Hoa Vô Nhan cũng đột nhiên phát hiện bàn tay nắm thắt lưng nàng càng chặt hơn một chút, còn không kịp nghi hoặc, gã đàn ông đã bước ra khỏi vòng ánh sáng quanh người La Thập, bước ba bước ra ngoài chốn đào nguyên.....

Hoa Vô Nhan đột nhiên cả kinh, vội vàng kêu to: “Trở về –”

“Vô Nhan, muội kêu lớn tiếng như vậy làm gì ?” Hoa Vô Hà cau mày.

Đồng thời, thân thể gã đàn ông tiếp xúc đến khí độc, quần áo bị ăn mòn, ngay cả tóc cũng toát ra từng làn khói nhẹ. Nhưng hắn không có phát giác, vẫn tiếp tục đi. Chưa được ba bước nữa, khí độc tan biến, một luồng gió mát thổi đến, mang đến trong không khí một mùi hương thơm mát như hoa đào hoa mận mùa xuân.

Gã đàn ông đột nhiên ngã đầu phun ra một ngụm máu lớn, ầm ầm ngã xuống đất, xác chết đen thùi như mực.

Hoa Vô Hà sợ tới mức liên tục kêu lên sợ hãi.

Hoa Vô Nhan kinh hãi nhìn dã nhân. Hắn cố ý, thừa dịp mọi người bị cảnh đẹp trong trúc xá mê hoặc đồng thời buông tay, làm cho kẻ bị mê hoặc bước vào chỗ chết, biến thành một khối thi thể.

Người này không phải dã nhân gì hết, ma giáo tà ác nhất trên giang hồ cũng không có lòng dạ ác độc như hắn!

“Người rốt cuộc là ai?”

“La Thập.” Hắn mở miệng, mang theo Hoa Vô Nhan cùng Hoa Vô Hà đi đến trước căn nhà trúc, buông tay, hai nàng chật vật ngã dúi dụi bên thềm đá.

“Đau quá!” Trên khuôn mặt thanh lệ của Hoa Vô Hà chảy hai hàng lệ. “La Thập, ngươi có biết thương hương tiếc ngọc là gì không hả, không thể buông ta ra một cách tử tế sao?” Dù ngã rất khó coi, giọng điệu của nàng vẫn mang theo một cổ quyền rũ như trước.

Đổi lại là nam nhân bình thường, khẳng định sẽ bị Hoa Vô Hà mê hoặc mất cả ba hồn bảy vía. Nhưng từ nhỏ đến lớn ở trong Huyền Băng Sơn, La Thập nhìn người không phân biệt đẹp xấu, chỉ xem mạnh yếu.

Dung nhan thoát tục Hoa Vô Hà trong mắt hắn cũng như thổ trắng, là một loại động vật khi hắn đói bụng, tiện tay có thể giết thịt.

Ngược lại, Hoa Vô Nhan lại làm cho hắn vừa mắt. Người này thực thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư hại người của hắn. Hơn nữa, vừa rồi bị bảy sói vây công, nàng đánh lui nhiều sói nhất, miễn cưỡng xem như một kẻ mạnh. Mà kẻ mạnh thì đáng tôn kính.

Cho nên Hoa Vô Nhan vừa mở miệng hỏi :“Tại sao ngươi lại hại hắn?”, La Thập liền trả lời. “Đây là nhà của ta, ta cứu các ngươi, y lại có sát ý với ta. Chẳng lẽ ta nên lưu lại mối họa bên người, cho y cơ hội tùy thời hại ta?”

“Ngươi có thể đuổi hắn ra khỏi Hắc Vụ Lâm.”

“Sau đó để cho y bị bảy sói nuốt vào bụng? Có khác gì với chết ở trong khí độc?”

“Vậy..... đưa hắn ra khỏi Huyền Băng Sơn.”

“Y là ai chứ? Đáng để ta mất công như vậy sao?”

La Thập nói có chỗ đúng, nhưng..... “Đó là một mạng người đấy!”

Hoa Vô Nhan thật sự không thể chấp nhận, bốn mươi lăm người vào núi, hiện tại chỉ còn ba người sống sót..... trong đó Tư Đồ Hưng vẫn đang bị một con chim bắt đi, chưa thấy người, còn không biết hắn còn sống hay không. Nói không chừng con chim kia cũng tàn nhẫn như La Thập, cấp lấy Tư Đồ Hưng là để làm thức ăn.

“Các ngươi chọn mùa đông mà vào núi, cũng đã không cần mạng của chính mình, ta cần gì phải thay các ngươi quý trọng?”

Hoa Vô Nhan đã không nói nên lời, chỉ có thể nước mắt vòng quanh.

“Đỡ ta.....” Đột nhiên, từ không trung truyền đến một tiếng kêu kinh hoàng.

“Tiểu vương gia!” Hoa Vô Nhan kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy một điểm đen từ trên trời rơi xuống. Nàng lùi lại, đẩy một cái vào lòng bàn chân Tư Đồ Hưng. Tư Đồ Hưng mượn lực ở giữa không trung lộn vài vòng, rốt cục lao đảo rơi xuống đất.

“Cảm ơn, Vô Nhan.” Tư Đồ Hưng thở phà phò nói: “Ta thiếu chút nữa bị con ưng đáng chém ngàn đao kia giết chết!”

Lúc này, La Thập đang bận xử lý thi thể đen thui kia. Hắn lục soát hết đồ trên người gã đàn ông, sau đó giờ chân, đá y vào màn khí độc trong Hắc Vụ Lâm.

Dù sao nhà hắn cũng không thể giữ lại một cỗ thi thể ở trong này dần dần thối rữa, vậy sẽ rất hôi thối.

Về phần đào hố chôn..... miễn đi! Cái loại người ngay cả ân nhân cứu mạng còn muốn mưu hại này, không có tư cách được chôn cất tử tế. Để cho y thối rữa, cho khí độc thêm một ít uy lực đi!

Kim Nhi ném Tư Đồ Hưng xong, giương cánh đậu xuống vai La Thập.

Câu “con ưng đáng chém ngàn đao” kia của Tư Đồ Hưng rơi vào tai La Thập, hắn nhướng mày rậm: “Kim Nhi, ngươi là thương điều mà? Biến thành ưng từ bao giờ thế?”

La Thập trêu chọc làm cho Kim Nhi nổi giận, kêu to một tiếng, bay về phía Tư Đồ Hưng, cào cấu cắn xé, chính cho Tư Đồ Hưng chạy trốn chết.

“Con điều hâu chết tiệt này, muốn làm gì? Tránh ra, tránh ra.....”

La Thập vui vẻ nhếch khóe môi, nắm chặt túi thiết hoàn lấy được của tên đàn ông đã chết. Vì thứ đồ chơi này, hắn mới ra tay cứu người, giờ hắn phải nghiên cứu kĩ một chút đây là cái gì mà có thể phát nổ, lực sát thương lại yếu như thế. Có lẽ hắn có thể thay đổi một chút, tăng mạnh uy lực của nó.

Hoa Vô Hà còn đang rơi lệ vì tiểu thí thí đang đau đớn. (Tiểu thí thí... chắc cả nhà đều biết là cái gì rồi chứ?)

Tư Đồ Hưng bị Kim Nhi đuổi cho lên bờ xuống ruộng. (chỗ này ta chém, nguyên văn là “thượng thiên vô lộ, nhập địa vô môn”).

Chỉ có Hoa Vô Nhan chú ý tới nụ cười đột ngột của La Thập. Rõ ràng là khuôn mặt vô cùng bình thường, nhưng khi cười, lại giống như ánh mặt trời mới lên, dường như toàn bộ hào quang cùng lúc đều tập trung ở trên người hắn, làm cho hắn trông như đang phát ra ánh sáng vậy (Chị mê anh rồi, he heemo12)

Hoa Vô Nhan bắt giác dời ánh mắt đi, ánh sáng trên người hắn làm nàng chói đến hổng mắt mắt.

***

Hoa Vô Nhan không hiểu La Thập là loại người gì.

Hắn vừa cứu bọn họ về trú xá, liền biến mất, suốt năm ngày không thấy bóng dáng.

Ban đầu, nàng, Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng đều thực sợ hãi tên lãnh khốc này, bọn họ co cụm lại cùng một chỗ, ngay cả bước vào trú xá cũng không dám.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ vừa lạnh vừa đói lại vừa khát, không muốn chết, đành phải mạo hiểm tiến vào trú xá.

Trú xá được bày biện thật sự thanh nhã, hết thấy đồ dùng, ngay cả cái chén cũng đều làm từ trúc.

Bọn họ tìm được một đồng lớn thịt muối trong hầm trú xá, có lẽ là La Thập cố ý dự trữ cho mùa đông. Ôm trong đầu ý niệm chết đói không bằng chết no, bọn họ ăn thỏa thuê một hồi, sau đó run như cây sậy chờ La Thập đi ra giết người.

Nhưng cái bọn họ đợi chẳng bao giờ đến, ngược lại Kim Nhi thỉnh thoảng lại mang đến một ít trái cây cho mọi người có thêm đồ ăn.

Hoa Vô Nhan phát hiện, mấy thứ quả này chính là Bích phục linh, Tử viêm quả cực kì quý giá! Trời ạ, một trái Tử viêm quả được cho là có thể gia tăng mười năm công lực đấy!

Kim Nhi quăng từng chuối từng chuối, nàng xem mà cả người ứa ra mồ hôi lạnh. Chỉ sợ đây là quỷ kế của đại ác ma kia, lừa bọn họ ăn trái cây, lại coi đây là cái cớ để giết bọn họ.

Hoa Vô Nhan đơn giản thu hồi toàn bộ trái cây, cũng cảnh cáo Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng không muốn chết thì cũng đừng nhòm ngó mấy thứ quả quý này, cẩn thận phải biến thành phân bón cho cây. Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng còn tưởng rằng trái cây có độc, vì giữ mạng nhỏ, đành phải nhẩn nhẩn ăn uống kham khổ!

Chờ đến khi gặp lại La Thập, nàng lại đem trả lại toàn bộ bảo bối cho hắn, tỏ vẻ ba người chúng ta không hề có ác ý hay lòng tham, hy vọng hắn đại nhân đại lượng, thả bọn họ ra, đưa mọi người xuống núi.

Về phần vì sao bọn họ không tự mình trốn? Nói đùa, bốn phía trừ bỏ phạm vi mười dặm quanh trúc xá không thấy khí độc, tất cả đều là sương mù dày đặc đen như mực. Trừ phi bọn họ muốn tự sát, nếu không căn bản không dám đi cách trúc xá quá xa.

Ba người liền bị nhốt như vậy, ngày này qua ngày khác, không biết khi nào kết thúc.

“Ài!” Hoa Vô Nhan ngồi ở ôn tuyền phía sau trúc xá, thở dài không ngừng. “Vì sao lại nghe theo tỷ tỷ lên núi du ngoạn chứ? Biết rõ nơi này từng bước nguy cơ.” Nàng thật hối hận, nhưng cũng rõ ràng nếu có làm lại lần nữa từ đầu, sự tình cũng sẽ không thay đổi, bởi vì từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng cãi thẳng tỷ tỷ.

May mắn quanh trúc xá phong cảnh đẹp đẽ, lại có ôn tuyền này để giết thời gian, không thì cũng không biết phải làm gì cho qua ngày.

“Nhưng phong cảnh đẹp nhìn mãi cũng chán, ta không muốn bị nhốt ở chỗ này cả đời! La Thập, La Thập, chừng nào thì người mới thò mặt ra?”

“Người gọi ta?” Thanh âm trầm thấp vang lên bên cạnh Hoa Vô Nhan. Nàng quay đầu, chỉ thấy La Thập mang bộ mặt thản nhiên cầm cái yếm của nàng mân mê nghiên cứu.

“La Thập, người đang làm cái gì?” Mặc cỡ chết người, người này lại háo sắc như vậy, không để ý nam nữ khác biệt xâm nhập nơi nàng tắm rửa, còn đùa bỡn với quần áo của nàng, hạ lưu, vô sỉ, ti bỉ.

La Thập không trả lời nàng, lại nhìn cái yếm nửa ngày. “Đây là của người?”

Vô nghĩa, trong ôn tuyền chỉ có nàng, không phải của nàng thì của ai? “Bỏ cái.....” Nàng xấu hổ đến nói không ra hai chữ “cái yếm”.

“Đây có phải là..... cái yếm mà các cô nương mặc? Người mặc cái này..... người là nữ?”

Hắn mù sao?..... Được rồi, nước của ôn tuyền này màu trắng sữa, che lại phần nữ tính đầy đặn của nàng; Nhưng nàng tốt xấu gì cũng mi thanh mục tú, mặc dù không xinh đẹp động lòng người như tỷ tỷ, cũng được coi là đáng yêu, làm sao giống nam nhân?

La Thập tiếp tục hân nghi hoặc. “Cô là con gái, vì sao không có mặc váy?”

“Ai quy định con gái nhất định phải mặc váy?” Hành tẩu giang hồ, mặc nam trang càng tiện, không được sao?

“Trong đoàn người của các cô, tất cả phụ nữ đều mặc váy.”

Hoa Vô Nhan đơ người, một đoàn bốn mươi lăm người bọn họ chỉ có bốn người là nữ: Hoa Vô Hà cùng hai thị nữ tùy thân, còn có nàng.

Hai thị nữ là chết sớm nhất, bởi vì các nàng thân thủ kém cỏi nhất, địa vị lại thấp, trong tình huống nguy hiểm, mọi người chỉ có thể tập trung lực lượng bảo vệ những người quan trọng, tỷ như Hoa Vô Hà, Tư Đồ Hưng.

Mà nàng có thể may mắn còn sống sót còn lại là bởi vì công phu tốt. Từ nhỏ, nàng vẫn không bằng đại ca, dung mạo kém xa tỷ tỷ, chỉ có thể tìm kiếm cảm giác thành tựu trong võ học.

Nàng luyện võ rất chăm chỉ, mỗi ngày ngoài ngủ ra, nàng chỉ làm một việc khác là không ngừng rèn luyện chính mình.

“Người người người.....” Bàn tay mềm của nàng chỉ vào hấn, tức giận đến cả người phát run. “Người đã sớm thấy chúng ta bị bầy sói vây công, vì sao không ra tay cứu người?”

“Cô cho rằng một mình ta có thể cứu hơn bốn mươi người?” Về mặt hấn bình thần giống như chuyện nàng nói chẳng qua chỉ là chút hoa cỏ cây cối bị dẫm nát. Mọi người sẽ chỉ vì không cẩn thận dẫm chết một cây cỏ dại mà áy náy thương tâm sao? Không.

“Tôi, ít nhất có người ra tay, chúng ta có thể bớt đi vài người chết.”

“Được rồi! Giả thiết ta ra tay cứu các người khi gặp nạn, xin hỏi ta sau đó nên thoát thân như thế nào?”

“Bằng vào khinh công của người, muốn thoát khỏi vòng vây của bầy sói dễ như trở bàn tay.”

“Nói cách khác, chỉ cần ta mở ra một cái chỗ hổng, cho các người thoát ra, thì các người có biện pháp sống sót ở Huyền Băng Sơn?”

“Cái đó.....” Đương nhiên là không có khả năng. Đoàn người bọn họ có danh môn công tử, thế gia thiên kim, thiên hoàng hậu duệ quý tộc, cùng với hai mươi hộ vệ cùng hơn mười cái tôi tớ, thị nữ. Hộ vệ có võ công, có thể bảo hộ chủ tử trốn thoát, nhưng đám người đi theo còn lại đi theo phải tự cầu nhiều phúc..... La Thập nói đúng, dưới loại tình huống kia muốn cứu toàn bộ người là không thể.

Phật nói, chúng sinh ngang hàng. Nhưng nhiều khi, sinh mệnh, vẫn vậy, có phân biệt sang hèn.

“Là chính các người muốn lên Huyền Băng Sơn vào mùa đông, có kết cục này, là gieo gió gặt bão.”

Hoa Vô Nhan nói không ra lời, chỉ có thể cắn môi, nước mắt từng giọt tí tách rơi xuống ôn tuyền.

Là lỗi của nàng, lẽ ra nàng nên kiên quyết ngăn cản tỷ tỷ lên Huyền Băng Sơn du ngoạn.

Nàng biết rõ chỉ cần tỷ tỷ mở miệng, vô luận là tiểu vương gia, hiệp sĩ, công tử.....bất cứ ai đều nghe lời tỷ ấy. Từ khi ra giang hồ, nguyện vọng của đệ nhất mỹ nhân vốn chưa từng bị làm trái.

Kết quả, gặp rắc rối, nàng không phải đã phụ lòng những người đã chết đi cùng với người nhà họ sao?

“Này, dịch ra đi.” Đột nhiên, La Thập một câu đánh vỡ nỗi niềm hối hận cùng bi thương của Hoa Vô Nhan.

Nàng ngẩng đầu, mờ mịt nhìn hấn cõi áo da thú, rồi quần..... “Chờ một chút!”

Tay La Thập dừng lại ở quần lót. “Làm chi?”

“Người muốn làm cái gì?” Nàng lấy hai tay ôm ngực, lui rồi lại lui, co lại như khối cầu, lệ cũng quên rơi.

“Tắm rửa.” Hấn cởi nốt quần.

“Không được!” Nàng nhắm mắt lại.

“Vì sao?”

“Ta đến trước, người sao có thể cũng đến nữa!” Hấn không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Hay là cố ý trêu đùa nàng?

“Đây là nhà của ta, ôn tuyền cũng của ta, sao ta lại không được tới?” Hấn nhảy xuống ôn tuyền.

Bùm một tiếng, Hoa Vô Nhan phát hiện bên người xuất hiện một mùi hương nồng đậm, mùi lưu huỳnh cùng tiêu thạch (quặng nitrat kali) xộc thẳng vào mũi nàng.

“A!” Nàng thét chói tai, theo bản năng khua tay đánh về hướng hấn.

“Ầm ỹ muốn chết.” La Thập nhíu mày, giơ tay đỡ một chưởng của nàng. “Hử?” Trên mặt hấn hiện lên nghi ngờ.

“Ặc.....” Hoa Vô Nhan trợn tròn mắt, ngực bị lực đạo hùng hậu do chưởng kia truyền đến chấn cho khó chịu. Người này..... Thật mạnh.

“Cô thật sự là con gái?” Cho tới nay, hấn xác nhận chỉ mới thấy qua hai cô gái là Hoa Vô Hà và nàng, tất cả đều chân yếu tay mềm, yếu xiu.

Mà Hoa Vô Nhan..... làn nước màu trắng sữa trong ôn tuyền làm cho hấn không thể thấy rõ thân thể của “hấn” (Ặc), nhưng nếu nàng mặc cái yếm, thì hấn đúng là con gái.

Nhưng vì sao nàng có thể tiếp được hai thành công lực của hấn? Cô gái khác có khi ngay cả một thành công lực của hấn cũng không đỡ nổi, nàng lại ngoại lệ, không lẽ là..... cô nương giả?

“Thật sự, thật sự! Người đi mau, nam nữ thụ thụ bất thân!” Mặt nàng hồng như máu, muốn nhảy ra khỏi ôn tuyền mà chạy trốn, lại sợ bị thấy sạch sẽ. Nhưng tiếp tục đợi, ai biết dã nhân này sẽ làm ra chuyện gì? Trời ạ, tỷ tỷ cùng Tư Đồ Hưng trốn chỗ nào vậy, sao không đến cứu nàng?

Hoa Vô Nhan không biết, lúc nàng phát ra tiếng kêu sợ hãi đầu tiên, Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng liền chạy tới, nhưng nhìn thấy La Thập, hai người liền sợ, rất ăn ý dắt tay trốn vào trúc xá. Có thể sống lâu thêm phút nào hay phút ấy, bọn họ không muốn trở thành oan hồn dưới tay La Thập!

“Con gái mà cũng có thể mạnh như vậy?” La Thập không nghĩ thế, cho nên hấn trực tiếp tận tay đi chứng minh. (@@ Anh định làm gì????)

Hoa Vô Nhan thấy tay hấn hướng về phía ngực nàng, sao còn có thể để ý được có thể bị nhìn thấy hay không, bảo vệ trong sạch trước rồi nói sau. Nàng nhảy ra khỏi ôn tuyền, tay hướng phía quần áo trên bờ phát một cái, trang phục rơi vào trong tay.

La Thập nhìn thấy dáng người linh lung có hứng thú của nàng, ngực đầy đặn, eo nhỏ, kiều đồn (khụ, là mông ạ), tất cả đều khác với chính mình, quả nhiên đúng là con gái, hơn nữa thân thủ còn không yếu.

“Đánh với ta một trận.”

“Cái gì?” Chân khí trong người nàng bỗng chạy mất, nàng rơi xuống từ giữa không trung.

La Thập cũng không thèm để ý trên người mình có mặc quần áo hay không, cứ thế nhảy thẳng ra khỏi ôn tuyền, chém ra một chưởng về phía Hoa Vô Nhan. “Ta cứ nghĩ con gái đều rất yếu, thì ra cũng có người mạnh, ta cũng muốn xem con gái tập võ có thể mạnh đến mức độ nào.”

Hoa Vô Nhan phát điên mất, hấn không thể mặc quần áo rồi hăng luận võ sao? Người này, quả nhiên là dã nhân!

2. Chương 2

“Chậm đã!” Hoa Vô Nhan vội vàng đưa hai tay lấy quần áo che thân thể, nhắm mắt lại hô lớn. La Thập có thể không ngại nhìn nàng trần trụi, nhưng nàng không dám nhìn hấn khỏa thân.

“Cô không muốn luận võ với ta?” La Thập dừng bước. “Người tập võ cần phải trải nghiệm thực tế. Dù có luyện tốt bộ pháp mà khuyết thiếu kinh nghiệm đối chiến, vẫn không có khả năng trở thành cao thủ chân chính.”

“Những gì người nói ta đều biết, nhưng người không thể chờ cả hai chúng ta đều mặc quần áo đàng hoàng rồi mới so chiêu sao?”

Giờ nàng đã rõ La Thập không hề có tà niệm với nàng, nhưng cái loại quan niệm kỳ dị này lại càng khủng bố.

“Khác gì nhau sao?” Hấn từng độ sức với Kim Nhi, thậm chí là với toàn bộ dã thú trên Huyền Băng Sơn, cũng chẳng ai để ý đến việc hấn mặc hay không mặc quần áo.

“Người có từng đọc sách viết chữ?”

“Có đọc qua.” Tứ thư ngũ kinh, Luận Ngữ Mạnh Tử, có thể nói là hấn đọc đủ chư tử bách gia. “Nhưng đọc sách với luận võ thì có liên quan gì?”

“Người từng đọc sách thì cũng nên biết nam nữ thụ thụ bất thân chứ. Tuy nói nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng không thái quá như vậy.”

“Phiền phức thế!”

“Đây là thường thức.”

“Được rồi!” Hắc tiện tay cầm lấy bộ đồ da thú mặc lên người. “Ta mặc quần áo rồi, đến so chiêu đi!”

Nàng hơi hơi hé mắt ra, thấy hắc quả nhiên đã mặc quần áo..... không thể nói “đàng hoàng”, rất oan cho từ này, nhưng chỗ nào nên che đều che.

Vấn đề là, hắc dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm nàng, chẳng lẽ muốn nàng mặc quần áo trước mặt hắc?

“La công tử, ta còn chưa có mặc quần áo.” Nàng nhắc nhở hắc.

Đáng tiếc hắc nghe không hiểu. “Vậy cô mau mặc đi!”

“Người không xoay người đi thì ta mặc thế nào được?”

“Lúc ta mặc cô cũng không xoay người.”

“Nhưng ta nhắm mắt lại.”

“Phụ nữ đều nhiều quy củ như vậy sao?” Hắc không kiên nhẫn nhắm lại mắt, chỉ cảm thấy..... Nữ nhân thật phiền toái.

“Là người rất không có quy củ chứ!” Nàng luống cuống tay chân mặc quần áo, đi giày, buộc tóc.

“Cô đã xong chưa? Chậm thế?.” Đã sớm biết không thể so, dù sao nàng cũng không có khả năng đánh thắng hắc. Đơn giản vì nàng là cô gái duy nhất hắc từng gặp mà có thân thủ coi như không tệ, hắc mới nổi lên ý muốn tỷ thí một phen, Giờ..... cái cô gái phiền toái này làm hắc mất hết hứng thú.

“Sắp xong rồi!” Buộc xong đai lưng, nàng kiểm tra một lượt. Trừ bỏ mặt và tay, các bộ phận khác đều được che kín, hoàn mỹ. “Người có thể mở mắt.”

Hắc mở hai mắt, hai tay lần lượt thay đổi, một cái chưởng phong liền bỏ tới.

Nàng bị dọa giật mình, nghiêng người tránh được trong gang tấc. “Cái tên này, sao lại chưa nói tiếng nào đã đấu võ, rất không có khuôn phép hiệp nghĩa!”

“Lúc ở dưới ôn tuyên ta đã nói muốn đấu với cô, không phải là đã báo trước rồi sao?” Hắc thu tay lại không đánh, nữ nhân thật phiền toái, hắc chịu không nổi.

“Nhưng mà..... Người bình thường trước khi luận võ đều phải chấp tay, nói một tiếng “mời” mới đấu võ!” Sự cường đại cùng lãnh khốc của La Thập làm cho Hoa Vô Nhan sợ hãi.

Nhưng có cái cao nhân về võ thuật chỉ điểm cho nàng, đối với võ sĩ là nàng mà nói, cũng là cơ hội khó gặp. Giờ hắc không muốn đánh, nàng lại cảm thấy đáng tiếc.

“Vậy cô đi mà luận võ với người bình thường đi!” Hắc vẫn thấy đi đấu với sư tử hổ báo trong rừng có vẻ thú vị hơn, thu hoạch cũng nhiều.

La Thập xoay người đi về hướng Hắc Vụ Lâm. Trên người hắc mang tị độc châu, khí độc không gây thương tổn được cho hắc.

Hắc Vụ Lâm rộng lớn, lại không có dã thú quấy nhiễu, là chỗ tốt nhất để hắc nghiên cứu tập luyện võ nghệ, cơ quan, âm khí.

Về phần tiểu thiết hoàn..... Giờ hắc biết thứ kia gọi là “phích lịch tử”. Hắc vẫn tránh ở trong rừng nghiên cứu thứ đồ chơi kia, phát hiện nếu cho thêm một ít sắt đá hoặc độc dược, có thể càng tăng cường uy lực của nó.

Có điều làm vậy thể tích ‘phích lịch tử’ sẽ tăng lên, không tiện mang theo.

Mục tiêu của hắn là thu nhỏ phích lịch tử lại đến kích cỡ bằng ngón cái, mà uy lực phải tăng gấp ba so với bây giờ. Đáng tiếc đã làm năm ngày còn chưa có thành công, mới đi ra ôn tuyền tắm, thả lỏng một chút. (phụt, anh này năm ngày mới tắm một lần @@)

“Chờ một chút.” Mắt thấy ân nhân cứu mạng vừa muốn rời đi, Hoa Vô Nhan vùng dậy đuổi theo. “La công tử đừng bước!”

“Làm gì?” Hắn hỏi thì hỏi, nhưng vẫn tiếp tục đi.

Hoa Vô Nhan phát hiện bước đi của hắn rất nhẹ, giống như đang lướt, tốc độ lại rất mau; Nàng vận hết công lực, cũng chỉ có thể chập vạt theo sau.

“Hoa Vô Nhan có việc muốn nhờ, xin công tử hỗ trợ.”

“Nói đi!”

“Nhờ công tử đưa chúng ta ra khỏi Huyền Băng Sơn.”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Mùa đông ở Huyền Băng Sơn loạn muốn chết, ta không có hứng thú, các ngươi thích, chính mình dẫn thân, đừng tha ta xuống nước.”

“Thân thủ của huynh cao minh như thế, thiên hạ to lớn, có nơi nào không đi được?” Giờ Hoa Vô Nhan đã coi La Thập là bậc cao nhân lánh đời hỉ nộ vô thường, thần bí khó lường rồi.

“Lúc trước các cô lấy phích lịch tử ném loạn ngoài kia, tuy rằng không có gây ra tuyết lở kịch liệt, nhưng đá rơi lung tung vẫn tạo thành không ít tai hoạ. Ít nhất thức ăn dự trữ cho mùa đông của bầy vân báo đã bị hủy, đám báo kia giờ giống như điên vậy, chung quanh tán loạn, gặm gì cắn nấy, ngay cả bầy sói gặp chúng nó còn phải đi đường vòng, ta cũng không có hứng thú đi liều mình với chúng nó.”

Sống lưng Hoa Vô Nhan lạnh toát. Đối với nàng mà nói, bầy sói đã đủ đáng sợ, vân báo kia so với bầy sói còn lợi hại hơn thì còn đáng sợ đến mức nào?

“Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể chịu bị vây ở nơi này đến chết, không bao giờ thấy lại ánh mặt trời?”

“Chờ xuân về hoa nở, chuột hoang thỏ hoang đều đi ra, Vân Báo có cái ăn, thì sẽ không tấn công người bừa bãi nữa, mấy người cũng có thể đi ra ngoài.”

“Vậy còn bao lâu?”

“Vài tháng đi!”

Hoa Vô Nhan thật muốn hôn mê. Nàng cùng Hoa Vô Hà du lịch vài tháng không trở về nhà cũng không sao cả, nữ tử giang hồ du ngoạn giang hồ, người trong nhà sẽ không hỏi đến các nàng đi đâu.

Nhưng Tư Đồ Hưng làm sao bây giờ? Hắn là Thập cửu hoàng tử mà Đương kim thánh thượng sủng ái nhất, đã thụ phong thân vương. Nếu không có đại ca vào triều làm quan của nàng cố ý kết giao, cũng sẽ không đến Hoa gia bảo tìm việc vui để chơi, kết quả lần đầu tiên xuất môn liền gặp nguy hiểm, hơn nữa..... Ngày tết đến gần, tiểu vương gia lại không trở về ăn Tết, Thánh Thượng mà giận dữ, Hoa gia bảo sẽ xong đời.

“Không có cách khác sao?”

“Ở lại chỗ này không tốt sao? Có ăn có uống, lại không có nguy hiểm.”

La Thập là người thành thật. Nói đúng hơn, hắn giao tiếp quá ít cùng ngoại giới, còn chưa học được cách dối trá.

Hắn có thể thấy chết không cứu, cũng sẽ không từ thủ đoạn giết chết kẻ có uy hiếp với hắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là, những người đó gây hại cho hắn, hắn muốn giữ mạng.

Tựa như đối với dã thú trong núi, miễn là không thương tổn hắn, thì hắn vẫn ôn thuận, cũng rất rộng rãi.

“Nơi này rất tốt, nhưng chúng ta đều có gia đình cùng người thân, không thể đi lâu như vậy mà không trở về nhà.” Nàng không dám lộ ra thân phận thật của Tư Đồ Hưng, sợ la đại ác ma có khi sẽ khó chịu, hại tính mạng tiểu vương gia, bệ hạ tức giận, toàn bộ Hoa gia bảo đều chôn cùng.

“Nếu phải rời khỏi.....” Hắc nghĩ nghĩ. “Các người tự mình chăm chỉ nỗ lực lên! Nếu ba người các người đều có được năm thành công lực của ta, ra khỏi Huyền Băng Sơn không phải là vấn đề.”

“A?” Hoa Vô Nhan ngây người, nàng biết La Thập võ nghệ cao siêu, nhưng cao đến cái tình trạng gì lại không đoán nổi, làm thế nào để biết tu vi của một người tới trình độ nào? “Xin hỏi La công tử, năm thành công lực của huynh là cảnh giới gì?”

La Thập tùy tiện phát tay về phía một khối đá. “Có thể đánh nát nó còn kém không nhiều lắm.” Dứt lời, hắc tung người vài cái, biến mất trong Hắc Vụ Lâm.

Hoa Vô Nhan tim đập loạn xạ đứng đơ tại chỗ, cũng không nhúc nhích, giống như hóa thành một khối tượng đá.

Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng trốn một hồi trong trúc xá thì không nghe thấy tiếng La Thập nữa, đánh bạo đi ra, phát hiện La đại ác ma đã đi mất, hai người đồng thời thở dài một cái.

Hoa Vô Hà đi đến bên em gái. “Vô Nhan.” Nàng lay lay em mình.

Hoa Vô Nhan giống như giả thành tượng đến nghiện, tiếp tục thộn ra.

“Vô Nhan!” Hoa Vô Hà dùng sức đập chân nàng.

“A!” Lúc này tròng mắt đờ đẫn của Hoa Vô Nhan mới đảo một chút. “Tỷ tỷ, tiểu vương gia.....” Bọn họ đến đây lúc nào? Sao nàng không biết?

“Không phải đã nói ra ngoài sẽ không gọi thân phận sao? Huống hồ chúng ta đã muốn kết bái, là luận tuổi tác kết giao, đừng gọi ta tiểu vương gia nữa.” Tư Đồ Hưng nói.

“Ta đồng ý với lời Tư Đồ nói. Vô Nhan, muội sao rồi?” Hoa Vô Hà nhìn em gái từ trên xuống dưới, quần áo đầy đủ, không giống bị bắt nạt, vậy sao lại mang vẻ mặt chịu đả kích nặng nề? “Người kia đã làm gì muội?” Từ khi biết thủ đoạn lãnh huyết của La Thập, giờ ngay cả tên La Thập nàng cũng không dám nói ra.

“Không có!”

“Ta đoán cũng phải thôi.” Hoa Vô Hà rất tự tin vào dung mạo của mình, cho dù La Thập muốn có ý xấu, cũng phải là với nàng, không có khả năng xuống tay với Hoa Vô Nhan.

Cho nên vừa rồi nàng cùng Tư Đồ Hưng trốn đi là chính xác, thứ nhất là giữ gìn sự trong sạch của chính mình; thứ hai, tránh cho La Thập phạm tội dâm loạn.

A! Hoa Vô Hà đột nhiên phát hiện, chính mình không chỉ xinh đẹp, mà còn tốt bụng, ngay cả La Thập như dã thú kia cũng không nhẫn tâm thương tổn. (Bỏ tay toàn tập với trình độ tự kỷ vô đối của bà chị này @@)

Hoa Vô Nhan thấy tỷ tỷ không thèm đáp lại, hai mắt tỏa ánh sáng, thần thái si mê, biết rằng nàng lại lâm vào ảo tưởng của chính mình, cũng không để ý nàng, chuyển hướng sang Tư Đồ Hưng.

Đối với vị thiên hoàng hậu duệ quý tộc này, muốn thuyết phục hắc ở trong này vài tháng..... Trời ạ, đây là nhiệm vụ khó khăn tới mức nào?

“Cái kia..... Tiểu vương gia.....”

“Vô Nhan, ta đã nói bao nhiêu lần, gọi ta Tư Đồ.”

“Được rồi, Tư Đồ, giả sử..... Người ở chỗ này qua Tết, có được không?”

Mặt Tư Đồ Hưng xám như tro tàn. “Ý của muội là..... Ta không kịp về chúc tết phụ hoàng?” Thảm thảm, mẫu phi sẽ “giảng” cho hắc một bài, hoàng tổ mẫu sẽ phạt hắc quỳ Thái Miếu.

Chìa đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, Hoa Vô Nhan cắn răng gặt đầu.

“Vì sao?” Hoa Vô Hà tắc nghẹn thét lên một câu chói tai.

“La công tử nói lúc này bên ngoài không chỉ có bảy sói hoành hành, còn có vân báo làm hại, lấy năng lực của ba chúng ta căn bản không xông ra được.” Hoa Vô Nhan giải thích, nói lại một lượt những điều kiện xuống núi mà La Thập đã nói.

“Nói cách khác, chỉ cần chúng ta có thể đánh nát khối đá này, là có đủ khả năng để xuống núi?” Hoa Vô Hà đi vòng quanh khối đá hai người ôm mới hết, cao đến nửa người. “Đánh vỡ tảng đá thì có cái gì khó? Vừa nãy người kia vỗ một chưởng lên chỗ này, trên tảng đá lại không có đến nửa điểm dấu vết, xem ra bản sự cũng thường thôi!”

“Tỷ tỷ cứ sờ thử tảng đá kia, rồi phán đoán suy luận cũng không chậm.” Hoa Vô Nhan biết không nói rõ ràng, hai khối đầu gối trước mắt căn bản không biết trời cao đất rộng là thế nào.

“Sờ cái gì..... A!” Tảng đá nát vỡ ra như bột. Một làn gió thổi qua, bụi đá bám đầy người Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng.

Hoa Vô Nhan hơi có kiến thức, thân thủ cũng tốt, cho nên tránh thoát.

“Thật là lợi hại, chưởng..... khụ khụ khụ..... chưởng lực.....kia” Không cẩn thận hít vào một ít bụi đá, Tư Đồ Hưng ho sặc sụa không thôi.

Bị bê mặt, Hoa Vô Hà đỏ mặt tức giận. “Chẳng qua chỉ là đánh nát một tảng đá, có gì đặc biệt hơn người?”

Hoa Vô Nhan tiện tay nhặt lên từ dưới đất hai mẫu đá to bằng nắm tay, lần lượt đưa cho Tư Đồ Hưng cùng Hoa Vô Hà. “Tính chất của đất đá nơi này không thể so với bình thường, hai người thử qua là biết.”

Kết quả –

Tư Đồ Hưng cùng Hoa Vô Hà dùng hết sức bú sữa, Hoa Vô Hà còn lấy ra chủy thủ (dao găm) nhỏ bên người đục thử, cũng không cách nào lưu lại nửa điểm dấu vết trên mẫu đá.

Vậy mà tên La Thập kia chỉ dùng một chưởng đã đánh nát tảng đá lớn như vậy thành phần vụn..... Căn bản không phải người! Quái vật!

“Vô Nhan, muội thì sao? Có cách nào không?” Hoa Vô Hà rốt cuộc còn có chút ít hiểu biết, rõ ràng trong ba người, muội muội có võ công cao nhất, nếu ngay cả nàng cũng chưa làm được, thì hết cách, không hi vọng gì.

Hoa Vô Nhan cầm mẫu đá cùng chủy thủ trong tay tỷ tỷ, vận đủ công lực, đem chủy thủ đâm vào mẫu đá. “Nếu dùng vũ khí, muội có thể làm cho đá vỡ vụn, nhưng chỉ dùng chưởng lực, muội thật sự kém xa. Đây là La công tử vừa rồi vẫn còn chưa dùng sức, chỉ nhẹ nhàng phất một cái, tảng đá thành phần, công lực như thể chỉ sợ giang hồ thập kiệt (mười người xuất sắc nhất giang hồ) cũng phải chạy dài ở phía sau.”

“Ta cũng tin là vậy.” Tư Đồ Hưng thở dài. “Lần này đại nội cấm vệ cùng ta du ngoạn đều là cao thủ hạng nhất, công lực của bọn họ cùng lắm cũng chỉ xấp xỉ Vô Nhan, so với La công tử, còn kém xa.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta phải chịu bị nhốt ở chỗ này đến mùa xuân sao?” Hoa Vô Hà chịu không nổi những ngày nhàm chán không có hoa phục, châu báu, xiếc ảo thuật hay trò chơi. “Không thể nhờ người kia đưa chúng ta xuống núi sao?”

“Cái này.....” Hoa Vô Nhan hướng ánh mắt khẩn cầu giúp đỡ về phía Tư Đồ Hưng, Tư Đồ Hưng ngửa đầu nhìn trời.

Đi cầu La Thập? Đừng đùa, ai biết ác ma kia bao giờ sẽ phát cuồng ăn thịt người, bọn họ còn chưa có sống đủ, không muốn tự mình đi tìm cái chết.

Hoa Vô Hà đem mục tiêu chuyển hướng sang muội muội. “Vô Nhan, trong ba người chúng ta, muội có cảm tình tốt nhất với hắn, muội đi xin hắn đi.”

“Tỷ tỷ, tỷ nhìn thế nào mà thấy ta có cảm tình tốt với hắn?”

“Vừa rồi hai người ở trong này hàn huyên nửa ngày, còn nói không phải cảm tình tốt?”

“Ta không tin hai người không nghe thấy tiếng thét chói tai của ta.” Nói chuyện phiếm cái gì, nàng là bị hắn dọa sợ tới mức suýt nữa đánh mất nửa cái mạng nhỏ!

Hoa Vô Hà trầm ngâm một lát. “Hình như đúng ha! Vậy.....” Quên đi! Dựa vào người không bằng dựa vào mình, nàng ưỡn ngực đầy đặn, hai tay chống lấy vòng eo tinh tế như liễu. “Ta tự thân xuất mã, bằng vào dung nhan tuyệt thế hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn của bốn cô nương, cũng không tin hắc cự tuyệt được ta!”

La công tử cũng không nhất định ăn món này của tỷ tỷ. Hoa Vô Nhan ở trong lòng nghĩ, nhưng để cho tỷ tỷ đi thử thử cũng tốt, nàng cũng không muốn bị nhốt trong này vài tháng liền.

Hoa Vô Hà không dám vào trong Hắc Vụ Lâm, nàng không có năng lực kháng độc biến thái như La Thập, muốn tìm La Thập, chỉ có một phương pháp ngu ngốc — liều mình kêu gọi ân nhân cứu mạng hiện thân.

Đáng tiếc La Thập giống như diếc, nàng kêu khản cổ, hắc không hiện ra thì thôi, ngay cả đáp cũng không thêm đáp một tiếng.

Hoa Vô Hà cũng không có cách nào khác, nghĩ đến La Thập dù thế nào cũng phải tắm rửa, nàng chỉ có cách chờ bên ôn tuyền ôm cây đợi thỏ.

Chờ một mạch đến ba ngày, La Thập mới rốt cục xuất hiện.(@@)

Nghĩ đến hắc là ba ngày mới tắm một lần, nàng nhịn không được lộ ra nét mặt chán ghét.

La Thập đứng đĩnh đi đến bên ôn tuyền, cởi quần áo, nhảy vào trong suối, không buồn liếc Hoa Vô Hà đến một cái.

Nàng quá yếu, giống như một con thỏ. Thử hỏi một người đang no bụng, lại không có hứng thú chơi đùa với mấy con vật nhỏ, sẽ đi chào hỏi một “con thỏ” sao?

Hoa Vô Hà, vẫn trong tư thế xinh đẹp, đóng băng tại chỗ, mãi đến khi một giọt nước trong ôn tuyền bắn lên mặt, nàng mới đột nhiên hoàn hồn.

“A!” Không thể tha thứ, La Thập làm sao có thể không thêm nhìn đến sự xinh đẹp diễm lệ của nàng?

La Thập nhú mày, cực kì chán ghét âm ỹ. “Cô có mặc quần áo a! Làm chi còn thét chói tai?”

Lần trước Hoa Vô Nhan kêu khiến lỗ tai hắc run lên, sau đó hắc đi xem vài bộ sách, biết được cái gì gọi là “Nam nữ thụ thụ bất thân”.

Đương nhiên rồi! Hắc cảm thấy mấy thứ này thực nhàm chán, cứ thử cho Hoa Vô Nhan ở trong Huyền Băng Sơn suốt mười năm, xem nàng còn có thể coi quần áo, trong sạch, thân thể..... vớ vẩn gì đó quan trọng hơn tính mạng không?

Hắc tin chắc — còn sống mới là cái cần quan tâm thật sự.

“Người.....” Hoa Vô Hà muốn hỏi hắc có mù hay không, lại không thấy đại mỹ nữ sắc nước hương trời như nàng, nhưng nhớ tới muối muối kể lại sự lãnh khốc của hắc, tâm run lên, lại đem phần nộ nuốt vào bụng. “La..... La công tử, tiểu nữ tử muốn phiền huynh một việc, không biết huynh có thể giúp không?” Nam nhân dung mạo tầm thường vừa lãnh đạm lại đầu gối này, thực làm cho người ta càng nhìn càng có cổ ớn lạnh dâng lên từ lòng bàn chân.

“Chuyện gì?”

“Phiền La công tử đưa bọn tiểu nữ ra khỏi Huyền Băng Sơn.” Lời khẩn cầu mềm mại yêu kiều, tương xứng với mị nhãn mất hồn. La Thập ơ La Thập, nếu là nam nhân, chắc chắn người sẽ phải gật đầu đi!

Đáng tiếc La Thập không phải nam nhân bình thường, cho nên hắc lập tức lắc đầu.

“Không được.”

“Vì sao?”

“Rất nguy hiểm.”

“Lấy năng lực của La công tử, hơn nữa còn có chim ưng kia.....”

“Điều.”

“Cái gì cơ?”

“Kim Nhi là một con thương điều.”

Nàng quan tâm gì đến súc sinh kia là điều hay là ư? Là chim sẻ cũng chẳng liên quan, chỉ cần có thể mang người bay lên trời, mang ra khỏi Huyền Băng Sơn là tốt rồi, cái khác cũng không quan trọng.

“Người.....” Nàng cắn răng, nhẫn nại, nhẫn nại. “Tiểu nữ muốn nói, với khả năng của La công tử, cùng với Kim Nhi đại lực tương trợ, đưa chúng ta xuống núi hẳn không phải là vấn đề.”

“Không muốn.”

“Vì sao?” Hoa Vô Hà bị tổn thương. Nàng đẹp như vậy, sao hấn nhẫn tâm hết lần này lại lần khác cự tuyệt nàng?

“Phiền toái.” La Thập nói xong, cũng tắt xong, coi như Hoa Vô Hà không có mặt, đứng dậy, mặc quần áo da thú vào.

“A!” Nàng lại thét chói tai.

“Cô vẫn mặc quần áo đàn hoàng, lại thét chói tai làm gì?” Âm ỹ chết người.

“Người người người..... Người làm sao có thể ở trước mặt khuê nữ chưa lấy chồng..... Mặc mặc..... Mặc quần áo.....”

“Chẳng lẽ muốn ta cởi ra?” Nhưng lúc hấn vừa mới cởi quần áo nàng cũng kêu mà! Kết luận là, nữ nhân vừa yếu đuối lại vừa phiền toái.

Mặc kệ nàng, La Thập đi về hướng Hắc Vụ Lâm, việc cải tiến phích lịch tử đã có tiến triển, trong vài ngày nữa sẽ có thành phẩm tốt nhất ra lò.

“La, Thập.....” Quá là không cho mỹ nhân đệ nhất võ lâm mặt mũi mà. Hoa Vô Hà nghiêng rằng, rất muốn xông lên cắn chết hấn.

“Bình tĩnh, tỷ tỷ, bình tĩnh!” Hoa Vô Nhan cùng Tư Đồ Hưng vẫn luôn nấp một bên nhìn lén vội vàng chạy tới, giữ chặt Hoa Vô Hà thiếu chút nữa làm điều ngu ngốc kia.

“Buông, ta muốn giáo huấn hấn cho tử tế một chút, cho hấn biết, ô nhục mỹ nữ đệ nhất võ lâm phải trả giá lớn!” Hoa Vô Hà nổi giận đùng đùng.

“Tỷ tỷ, không phải tỷ vẫn nói cô nương gia cả ngày cùng người tay đầm chân đá, rất mất hình tượng sao? Cho nên, quên đi, tỷ đại nhân đại lượng, đừng so đo với La công tử.”

“Phải ha, cô nương gia đúng là nên thanh tú một chút.” Hoa Vô Hà chỉ Tư Đồ Hưng: “Cậu đi đi, nam nhân phạm lỗi, nam nhân như cậu phải đi bù lại.”

Đây là cái kiểu ngụy biện gì thế? Tư Đồ Hưng xanh mặt, mồ hôi đổ như mưa.

Mặt mày Hoa Vô Nhan cũng thảm đạm y như vậy. Tỷ tỷ thật sự là tức quá hóa điên rồi, lại quên Tư Đồ Hưng là tiểu vương gia tôn quý. Muốn hấn đi tìm La Thập gây phiền toái, vạn nhất xây xước dù chỉ một chút da, ai gánh vác được đây?

“Để ta đi!” Nàng thà hy sinh chính mình còn hơn.

“Cơ mà muội muội, muội đã đủ thô lỗ, lại cả ngày đánh đánh giết giết, sẽ biến thành nam nhân bà, không lấy được chồng nha!” Hoa Vô Hà tuyệt đối không có ý xấu, chỉ thật thẳng thắn thôi.

Hoa Vô Nhan vừa bực mình vừa buồn cười. “Không quan trọng, ta vốn không định gả, ta muốn cả đời ở lại trong bảo, giúp phụ thân cùng đại ca chấn hưng lại gia nghiệp.”

Nàng tung mình, đuổi theo bóng dáng La Thập.

“La công tử xin dừng bước!” Ngay lúc La Thập bước vào Hắc Vụ Lâm, Hoa Vô Nhan gọi giật hấn lại.

Lại một nữ nhân phiền toái, có nên để ý hay không đây? Cô gái này mạnh hơn so với người lúc này nhiều, hấn vẫn muốn thử đánh một trận với một cô gái, xem họ lợi hại đến đâu...

Hắn quay lại: “Chuyện gì?”

Nàng cũng không lòng vòng, nói thẳng: “Nhờ La công tử đưa ba người chúng ta ra khỏi Huyền Băng Sơn.”

“Mấy người muốn ra đi, chỉ cần có bản lĩnh, cứ việc đi. Muốn ta đưa, không có khả năng.”

“Nếu chỉ đưa một người thì sao? Ta cùng tỷ tỷ có thể lưu lại đến mùa xuân, nhưng tiểu vương gia..... Chính là Tư Đồ Hưng, hắn là thập cửu hoàng tử Thánh Thượng yêu quý nhất. Ngày tết, hắn phải về chúc Tết, nếu không Thánh Thượng giận dữ, tất nổi lên một phen tai họa.”

La Thập tuy sống biệt lập với thế giới bên ngoài, nhưng ít nhất hắn có thể nói, võ nghệ lại tinh thông; mấy thứ này nhất định là có người dạy hắn, hắn cũng không phải dã nhân không biết gì. Nếu phân rõ phải trái đang hoàng với hắn, hắn là hắn nghe hiểu được.

“Thế thì có liên quan gì tới ta?”

“Thiên hạ là của vương thượng, Huyền Băng Sơn cũng ở trong lãnh thổ Đại Trần, vì hoàng thượng tận trung phân ưu là trách nhiệm của mọi con dân Đại Trần, La công tử làm sao có thể nói việc này không có liên quan gì với huynh?”

“Cô lầm rồi, Huyền Băng Sơn ở biên giới Đại Trần và Chiêu Quốc, Hắc Vụ Lâm thuộc lãnh thổ Chiêu Quốc, cho nên Đại Trần không liên quan gì tới ta.”

Làm sao có thể, hắn thế mà lại hiểu địa lý, quốc thể (địa hình, lãnh thổ của đất nước) như vậy, chẳng lẽ bên ngoài hắn trông giống dã nhân, bên trong kỳ thật là một mưu sĩ siêu cấp?

Mọi người đều nhìn nhăm nhăm.

“Sao các cô không thử tự mình cố gắng? Không lẽ không phải ta đưa các cô đi ra ngoài thì không được?”
Hắn thực không thích loại suy nghĩ ỷ lại vào người khác này.

“Muốn đạt tới năm thành công lực của huynh, đừng nói vài tháng, cho dù có hai mươi năm, chúng ta cũng không chắc học thành được.”

“Đó là bởi vì các cô không cố gắng.”

“Ai nói, lần trước nghe huynh nói, ta đã tập luyện thêm gấp bội, mỗi ngày luyện khinh công ba canh giờ, luyện quyền cước ba canh giờ, tập kiếm ba canh giờ, ngay cả ngủ cũng không ngủ, thời gian còn lại đều dùng để ngồi nhập định vận công. Nếu cái này cũng chưa tính là cố gắng, cái gì mới kêu cố gắng?”

“Luyện khinh công? Đó là cái gì?”

Hoa Vô Nhan tùy tay vịn xuống hai cành đào to bằng ngón tay, mượn lực, xoay người nhảy lên cành đào; cành đào chỉ hơi hơi rung động, không hề gãy, đây là bực kíp khinh công tổ truyền của Hoa gia bảo.

“Còn quyền cước cùng kiếm pháp?” Hắn lại hỏi.

Nàng diễn luyện một lần quyền pháp cùng kiếm chiêu.

Xem xong, La Thập chỉ có một câu: “Mỗi ngày cô mất chín canh giờ chỉ để luyện mấy thứ vô dụng này?”

“Người dám nói võ công của Hoa gia bảo là phế vật?” Đây là đại tuyệt học nằm trong số mười môn võ công hàng đầu thiên hạ đó!

“Vốn chính là phế vật, loại luyện pháp này, ít nhất nếu luyện năm mươi năm mới có thể đạt tới năm phần công lực của ta.”

Hoa Vô Nhan tức điên người, La Thập dám ô nhục tuyệt nghệ tổ truyền nàng tự hào nhất.

Nàng nói chuyện không hề lưu tình, mỉa mai: “Dĩ nhiên huynh thì lợi hại rồi! Lấy tuyệt thế trân quả làm cơm ăn, tu luyện nội lực còn không tiến triển cực nhanh sao?”

“Tuyệt thế trân quả? Cái gì?” Hắn căn bản không hiểu lời nàng châm chọc.

“Tử viêm quả, bích phục linh, là linh dược người trong võ lâm tha thiết ước mơ, có thể gia tăng nội lực.”

“Cái đó ngày nào ta cũng ăn mà! Kim Nhi hẳn là cũng có cho mấy người, các cô chưa ăn sao?”

“Chúng ta cũng không phải là loại tiểu nhân ham đồ quý của người khác, vài thứ kia ta đều gom lại trong trúc xá, chờ huynh trở về sẽ hoàn bích quy Triệu (1).”

(1)hoàn bích quy Triệu: ý nói trả nguyên về cho chủ cũ. Hình như có một điển tích về cái này, cơ mà mình lười đi tra.

“Có đồ ăn không ăn, cô giữ lại làm cái gì? Mùa đông trên Huyền Băng Sơn gió to tuyết lớn, tuy rằng mười dặm quanh trúc xá bốn mùa như xuân, là vì trên mặt đất có ôn tuyến chảy qua, nhưng dù khí hậu tốt, các loại cây ăn quả như đào, mận, hạnh lại chỉ nở hoa không kết quả. Trong rừng trúc có măng nhưng lại còn đắng hơn cả hoàng liên. Trừ thứ quả đó ra, căn bản tìm không thấy quả gì khác ăn được. Đương nhiên, ta có dự trữ rất nhiều thịt muối dưới hầm, thế nào cũng không thể đói chết, nhưng nếu chỉ ăn thịt, không ăn hoa quả, đi ngoài hẳn là thực vất vả đi?”

Mặt nàng đỏ như máu. Đúng thật, gần đây đi nhà xí cực kì khổ sở. Đây cũng là một lí do khiến bọn họ càng ngày càng muốn rời nơi này.

“Huynh thật sự cho chúng ta ăn thứ trân quý như vậy? Ta còn tưởng .....”

“Trái cây sinh ra chính là để cho người ta ăn mà! Làm chi không ăn?”

Hoa Vô Nhan vui vẻ ra mặt. “Thật tốt quá, có nhiều linh quả trợ giúp như vậy, chỉ trong thời gian ngắn, ta nhất định có thể đột phá thủy nguyệt bí quyết tầng thứ ba, tới mức thân tùy ý chuyển.” Đến lúc đó nàng sẽ là người đầu tiên kể từ khi Hoa gia bảo thành lập tới nay có công lực tiến vào tầng thứ tư trước hai mươi tuổi, đối mặt tài văn chương của ca ca, mĩ mạo của tỷ tỷ, sẽ không cảm thấy tự ti nữa.

Đã từ lâu, thiên hạ không ai không biết Hoa gia bảo nhân tài xuất hiện lớp lớp. Trưởng công tử văn thái phong lưu, mười sáu tuổi đỗ Trạng Nguyên, hai mươi lăm tuổi đã làm lễ bộ thượng thư. Trưởng tiểu thư Hoa Vô Hà diễm tuyệt thiên hạ, Tư Đồ Hưng từng nói, nhìn cả ba ngàn mỹ nữ trong hoàng cung, không bằng một cái ngoảnh đầu mỉm cười của Hoa Vô Hà.

Chỉ có nàng, Vô Nhan (không có nhan sắc) cũng vô vị..... Không chỉ dung mạo không được, văn chương càng kém, chỉ có thể gắng đạt tới tinh tiến trong võ học.

Nhưng dấu sao thiên tư của nàng cũng chỉ là bình thường, có cố gắng cũng nhiều lắm chỉ cao hơn tiêu chuẩn của người bình thường một tầng thôi, võ lâm bảng hàng năm đều không có vị trí cho nàng, không thể nghi ngờ, là kém cõi nhất Hoa gia bảo.

Tuy rằng người nhà chưa từng vì thế nói qua cái gì, nhưng cha mẹ cũng chưa từng vì nàng mà tự hào tươi cười; Bọn họ chỉ thích ôm huynh tỷ xuất sắc của nàng, nói rằng có được con trai con gái xuất sắc như vậy, cả đời không uống.

Khi đó, Hoa Vô Nhan luôn yên lặng ngồi một góc nghĩ thầm, Hoa gia bảo còn có một vị nhị tiểu thư mà! Tuy rằng không thực sự ghen tị, nàng vẫn hy vọng có người nhìn nhận nàng.

Nàng lựa chọn phương hướng phát triển khác với huynh tỉ mình, mục tiêu chính là giúp Hoa gia bảo dựng lại danh tiếng trên võ lâm. Dù sao Hoa gia bảo vốn chính là võ lâm thế gia, nhưng bởi tuyệt nghệ tổ truyền của Hoa gia khó luyện thành nên dần dần, địa vị trên võ lâm bảng đã bị các thế lực mới nổi khác thay thế.

Đáp lại vui mừng của nàng là một gáo nước lạnh của La Thập. “Vọng tưởng dựa vào ngoại lực tăng cường võ công, cả đời cô cũng đừng mong đạt tới mức võ công tuyệt thế.”

“Đùa giỡn cái gì, chính huynh cũng ăn một đồng, mà lại nói ta!”

“Ta lấy chúng nó làm đồ ăn, nhưng ăn xong chưa từng vận công để tăng cường nội lực.”

“Thực thanh cao. Cho nên huynh chỉ làm mỗi một việc là nhập định?”

“Đương nhiên không phải, nhập định vận công là phương pháp tập luyện tầm thường nhất. Muốn đạt tới tuyệt thế, phương pháp tốt nhất là khiêu chiến với cái chết.”

“Cái gì?”

Hắn cúi tị độc châu đeo trên cổ quăng cho nàng, vận công, đi vào Hắc Vụ Lâm; Mắt thường có thể thấy được, khí độc màu đen ở phạm vi ba tấc quanh thân hắn quay cuồng, hắn nâng chưởng, đá chân, thân hình nhẹ nhàng, như mây bay nước chảy.

Bất kể hắn động như thế nào, bức tường khí quanh từ đầu đến cuối vẫn duy trì một độ dày nhất định, lực không chế cùng sức chịu đựng siêu cường này khiến cho nàng nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Khi ta vận công, ở bên ngoài thân hình thành tường khí, ra vào Hắc Vụ Lâm cùng mãnh thú cự mãnh chiến đấu, đây là cách ta luyện công, cũng là nguyên nhân ta mạnh.” Dứt lời, hắn đi vào Hắc Vụ Lâm, dần dần biến mất không thấy đâu nữa.

Hoa Vô Nhan nắm tị độc châu vô giá, ngơ ngác ngóng nhìn bóng dáng hắn. Hắn không cao, cũng không đẹp, ngoại hình rất bình thường, nhưng giờ khắc này, hắn thoát nhìn còn hùng vĩ, đẹp dễ hơn cả Huyền Băng Sơn.

Thì ra trên đời thật sự không có chuyện há miệng chờ sung. La Thập mạnh là do vô số lần khiêu chiến với cái chết, chiến đấu bên bờ vực cái chết để sinh tồn, lấy điều này bức ra tiềm năng, sau đó càng không ngừng mạnh lên, mạnh hơn, mạnh hơn nữa.

Hoa Vô Nhan cắn chặt răng, nàng vẫn oán hận cố gắng của mình không được hồi báo, nhưng so với La Thập, một chút trả giá kia của nàng có tính là gì?

Nhiệt huyết trong nàng sôi trào, nhịp tim bởi vì La Thập mà trở nên mạnh mẽ dồn dập.

“Cái huynh làm được, ta cũng có thể!” Nàng đem tị độc châu cất vào ngực áo. Trên vật kia còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn, nóng rực, kiên cường, cho nàng vô hạn dũng khí đi khiêu chiến đủ loại nguy cơ không biết trước.

3. Chương 3

Ba ngày sau –

Tư Đồ Hưng ở trong trúc xá đọc sách; nơi này cũng chỉ có sách có thể giúp giết thời gian, buồn a! Lớn như vậy, lần đầu tiên biết một ngày nhàm chán là như thế nào.

Hoa Vô Hà chờ ở bên bờ ôn tuyền, nàng không phục khi La Thập cự tuyệt sự xinh đẹp của nàng. Nàng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ cơ mà! Nhất định là vì lần trước nàng mặc quá nhiều quần áo, trang phục và dung nhan không hoàn mỹ, mới không thể quyến rũ khiến hắn quỳ gối dưới chân váy nàng, hôm nay nàng muốn phóng thích toàn bộ mỹ lực, khiến cho La Thập phải mê muội vì nàng.

Hoa Vô Nhan ngồi ở nơi trúc xá giao với Hắc Vụ Lâm, toàn tâm toàn ý vận công bức nội lực ra bên ngoài thân thể, hình thành bức tường khí, tránh cho độc khí xâm nhập vào cơ thể.

Loại tu luyện này tựa như đang đi trên miệng vực, hơi chút buông lỏng liền có khả năng bị mất mạng.

Nhưng thật sự rất hiệu quả. Hoa Vô Nhan phát hiện, kết quả có được sau ba ngày luyện tập có thể sánh bằng một năm khổ luyện của nàng, có khi còn nhiều hơn.

Đương nhiên, loại phương pháp luyện công này cũng thực biến thái, không có lúc nào là không căng thẳng thần kinh. Người có định lực kém một chút thì ba ngày đã phát điên luôn rồi.

La Thập đi ra Hắc Vụ Lâm như thường lệ, thấy Hoa Vô Nhan ở đó, không khỏi thưởng thức đưa mắt nhìn nàng một cái.

Có chút bất ngờ. Cô gái nhỏ với cánh tay nhỏ bé, thoát nhìn yếu đuối, hóa ra cũng thật có quyết tâm cùng nghị lực.

Trong kho sách tại trúc xá, vô số nữ tử được ghi lại trong sử sách: Tiền đường nữ mộng Tô Tiểu Tiểu(1), châm thần khúc thánh Đồng Tiểu Uyển(2), anh thư Lương Hồng Ngọc(3)..... Các nàng hoặc dung mạo tuyệt trần, hoặc tài hoa cái thể, hoặc võ dũng hơn người, ai cũng đặc sắc.

(1), (2), (3): ba mỹ nhân đứng đầu trong bảng “Mười đại danh kỹ của Trung Hoa”.

Nhưng cho dù trong sách miêu tả các nàng có đẹp đến đâu, có tốt chừng nào, những cô gái hán chưa từng gặp qua kia, đối với hán mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một đồng tử ngữ miêu tả mà thôi.

Rốt cuộc thì con gái có gì tốt đẹp? La Thập không biết. Lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy nữ nhân, trong lòng hán thấy thất vọng.

Họ nhu nhược giống như thỏ trắng, lại không thể làm thức ăn như thỏ, còn hay thích hét chói tai, âm ỹ chết người.

Đối với phụ nữ, hán có ấn tượng đầu tiên rất không tốt.

Nói cho Hoa Vô Nhan phương pháp tu luyện võ công, hán cũng không cho rằng nàng sẽ đi làm. Người nàng nhỏ như vậy, chân còn không bằng một cánh tay hán, sao có thể chịu được khổ?

Nhưng nàng lại làm. Hán nhìn ra được tu vi của nàng tăng khá nhiều, có thể thấy được sự cố gắng của nàng.

Cô gái như thế này mới có thể mạnh được như hán. Hán nhận không được nhìn kỹ dung nhan của nàng. Mây liễu tinh tế, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi chúm chím, đỏ hồng, vừa ý vô cùng.

Hai mắt hán nhìn mãi không rời, giang hai bàn tay thử so với nàng đang ngồi ở trước mặt, khuôn mặt kia còn không bằng bàn tay to của hán.

Mấy ngón tay nàng để ở đan điền cũng rất nhỏ, và dài, da thịt toàn bộ màu vàng nâu, giống..... Đúng rồi, đó hẳn phải là hổ phách thượng đẳng mới có thể phát ra ánh sáng mê người như vậy.

Cô nhóc kỳ quái, cô nhóc đáng yêu. Khóe môi hán không tự giác hơi hơi nhếch lên, hai mắt lóe lên ánh sáng còn sáng hơn dạ minh châu. (Hờ hờ, đó là ánh sáng hào sắc phát ra từ mắt anh ấy mà, người Việt mình thường gọi là “thấy gái đẹp là sáng mắt lên”)

Có điều nàng luyện như vậy thật sự rất nguy hiểm. Tuy rằng chính mình cũng luyện theo cách đó, trải qua vô số đau khổ, bao lần đấu tranh giữa sự sống và cái chết, nhưng không biết tại sao, hán lại không thể nhìn nữ nhân này chịu khổ như vậy. Nghĩ nghĩ, hán cắn nát đầu ngón tay, bắn một giọt máu lên lông mày của nàng.

Nhiều năm ăn linh quả, tắm rửa ở suối nước nóng đầy linh khí, thân thể hán sớm đã trở thành bảo bối bách độc bất xâm, nâng cao tuổi thọ.

Có một giọt máu của hán bảo vệ nàng, khí độc không bao giờ có thể thương tổn nàng, nhiều lắm cũng chỉ có thể khiến cho nàng bị choáng váng.

“Đáng tiếc tư chất của cô chỉ bình thường, muốn luyện thành tuyệt thể võ công, ít nhất cũng phải luyện hai, ba mươi năm.” Hán không biết Hoa Vô Nhan ở bên ngoài dù không phải người đứng đầu, nhưng cũng là một cao thủ.

“Cũng không sao, nhà ta có truyền lại một phương pháp dịch cân tẩy tủy rất có tác dụng. Chờ ta tìm xong dược liệu điều chế cho cô dùng xong, hoàn toàn thay đổi thể chất của cô, cô lại tập võ, không quá mười năm, nhất định có thể có được một thân võ công tuyệt đỉnh.” Tuy rằng dược liệu rất khó tìm, lại sinh trưởng ở chỗ rất nguy hiểm, nhưng hán nguyện ý vì nàng vất vả một lần.

Chỉ là, thuốc này muốn luyện cũng phải mất ít nhất ba tháng, nàng vẫn muốn rời đi, có khả năng quyết tâm chờ không?

Có điều, chỉ cần hán không để người đi, ai đi được? Hán muốn lưu nàng lại, có là thiên vương lão tử (bố của thiên vương?) cũng đừng mơ đem nàng mang đi.

La Thập trong lòng đã quyết, đứng dậy đi thẳng về phía ôn tuyền, quyết định tắm rửa một cái trước, sau đó đến trúc xá chuẩn bị để đi hái thuốc, luyện dược.

Hắn đi đến bên bờ ôn tuyền, cởi ra bộ đồ da thú, đi qua Hoa Vô Hà, làm như không thấy nàng, không thèm liếc mắt một cái.

Hoa Vô Hà sớm đã ở bên kia “tạo dáng” thật đẹp. Áo trong hé mở, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn. Bàn chân trần như tạc bằng ngọc vung vẩy nghịch nước suối. Ba phần mị, bảy phần cười, người tản ra đầy mị hoặc. Đừng nói là đàn ông, đến cả những sinh vật giống đực khác nhìn đến hẳn đều thấy như bị điện giật.

Thế nhưng –

Ùm một tiếng, La Thập nhảy thẳng vào trong ôn tuyền, làm nước suối bắn tung tóe lên mặt nàng. Hẳn hoàn toàn không cảm nhận được mị lực của nàng.

Hoa Vô Hà ngây người, trong ngực có một cỗ lửa giận bùng lên.

“Họ La!” Nàng đang muốn hỏi hắn có phải là đàn ông hay không, sao lại có thể không nhìn thấy mị mạo làm đảo điên trời đất của nàng, thì bỗng một tiếng kêu đầy bi thảm từ trúc xá vang lên.

“Aaa!” Là Tư Đồ Hưng.

Bởi vì tiếng kêu rất kinh khủng, khiến trong phạm vi mười dặm quanh trúc xá hoa rơi lá rụng, ngay cả Hoa Vô Hà bụng đầy ai oán cũng bị dọa bay hồn vía.

“Đáng chết!” La Thập thấp giọng rửa một tiếng, dư âm chưa tiêu, bóng người đã mất. Hắn nghe thấy tiếng kêu rên rỉ thống khổ của Hoa Vô Nhan, hiển nhiên là đang luyện công đến một nửa, bị tiếng thét chói tai quấy nhiễu, tẩu hỏa nhập ma.

“A!” Hoa Vô Hà cũng kinh hãi kêu lên một tiếng, có phải nàng gặp quỷ không? Một người dù cho có khinh công giỏi, cũng không có khả năng thoát ần thoát hiện chứ!

La Thập đi đến bên người Hoa Vô Nhan. Nàng vẫn ngồi xếp bằng như trước, nhưng vẻ mặt lại đầy thống khổ, hiển nhiên là do nội lực cuồng loạn đang phá hư kinh mạch của nàng, đau như dao cắt.

Hắn không chút nghĩ ngợi liền ôm lấy nàng, thân hình nàng còn nhỏ hơn cả Kim Nhi. Lần đầu tiên trong cuộc đời, trong lòng hắn sinh ra một loại thương cảm phức tạp với một động vật nhỏ yếu ớt hơn hắn.

Mạnh được yếu thua, đây là quy luật hiển nhiên. La Thập tự rèn luyện bản thân cho đủ mạnh, cho nên hắn có thể làm chúa tể Huyền Băng Sơn, quyết định sống chết của các loài động vật yếu.

Lúc trước đoàn người Hoa Vô Nhan vào núi bị bảy sói tấn công, hắn nhìn bảy sói bắt nạt kẻ yếu, trong lòng không một chút cảm giác: Ai bảo bọn họ yếu?

Nhưng hiện tại hắn lại rất cảm hận kẻ khiến Hoa Vô Nhan phải chịu thống khổ. Tuy nàng cũng yếu, nhưng.... Nàng là của hắn! Ở địa bàn của hắn, hắn không cho phép người khác, dù trực tiếp hay gián tiếp, thương tổn nàng.

La Thập ôm Hoa Vô Nhan nhanh chóng trở lại bên bờ ôn tuyền, bàn tay to ôm trọn lấy nàng.

“Không....” Nàng còn một chút ý thức, yếu ớt giãy dụa.

“Không muốn chết thì đừng có lộn xộn.” Hắn nắm lấy nàng, hai người cùng nhau chìm vào lòng ôn tuyền.

Nàng không muốn chết, nhưng bọn họ như vậy, bảo nàng về sau lập gia đình thế nào đây?

La Thập không để ý tới nàng, điểm trụ huyết đạo của nàng, để nàng ngồi xếp bằng.

Hắn ngồi ở phía sau nàng, hai tay để ở ngực nàng, nội lực hùng hậu đưa vào cơ thể nàng cuộn cuộn không dứt, giúp nàng điều chỉnh kinh mạch hỗn loạn.

Bởi vì hắn luyện một loại nội công tâm pháp tên hỏa nguyên điển, chí cương chí dương, nên nếu trực tiếp đưa vào trong cơ thể nàng, khẳng định là nàng chịu không nổi. Phải có nước suối làm giảm xóc, nếu không không những không cứu được nàng, còn có thể trực tiếp hại chết nàng.

Nhìn La Thập mang bộ dạng khấn trương cứu người, Hoa Vô Hà có chút dăm chiêu.

“Còn tưởng người vội vã chạy đi chỗ nào, Hóa ra là đi cứu Vô Nhan.”

Vừa rồi hắn đi thật sự rất vội vàng, ngay cả quần áo cũng chưa kịp mặc.

Cơ mà làm sao hắn biết Vô Nhan đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ hắn lại có “tâm hữu linh tê nhất điểm thông” (4)?

(4) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: trong lòng có thể cảm ứng được đối phương, như kiểu thần giao cách cảm ấy. Đây là một câu thơ nằm trong bài “Vô đề nhị thủ (I)” của Lý Thương Ẩn ( ).

(Xem thêm ở: Thivien.net)

Người này khẩu vị cũng thật quái, không thích vây cá lại thích củ cải. Sao cũng được! Chỉ cần có sở thích, còn có nhược điểm, không tin hắn không hộ tống bọn họ xuống núi.

Nàng hắc hắc cười, nghĩ đến chỉ ít ngày nữa là có thể trở về với thành thị phồn hoa, không khỏi mở cờ trong bụng.

Đương nhiên, cao hứng để sau, đi tìm cái tên hỗn đản tùy tiện kêu bậy dọa nàng đứng tim tính toán sổ sách trước đã. Không biết người dọa người là hù chết người sao? Tư Đồ Hưng ngu ngốc!

Hoa Vô Nhan ở trong phòng say sưa ngủ.

La Thập đem Tư Đồ Hưng đến trong rừng hoa đào, điểm huyết cười, huyết khóc, huyết ngứa với huyết căm, làm cho hắn nước mắt đầm đìa, quay cuồng lẫn lộn trên mặt đất. Trùng phạt này là vì hắn đột nhiên kêu bừa, hại thành quả Hoa Vô Nhan luyện được mất hết.

Đương nhiên, tất cả đều được tiến hành trong im lặng. Hắn cũng không hy vọng Tư Đồ Hưng lại kêu loạn, ầm ỹ đến Hoa Vô Nhan.

Hoa Vô Hà tránh ở một bên nhìn tình trạng thê thảm của Tư Đồ Hưng, sợ tới mức trái tim suýt ngừng đập.

Giết người không nên quá tay, La Thập lại làm cho người ta sống không bằng chết, thủ đoạn này cũng quá tàn nhẫn. Vô Nhan vẫn đang ngủ, nàng không chút nghi ngờ Tư Đồ Hưng bị La Thập chỉnh cho chết đi sống lại như vậy.

Nhất định phải tìm cách khác mới được.

Nàng không đành lòng đứng tiếp nhìn, liền vụng trộm trở về trúc xá, đi vào phòng nơi Hoa Vô Nhan nghỉ ngơi.

Chỉ thấy Hoa Vô Nhan giống như nằm ngủ ở trên giường, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, sắc mặt nàng thực hồng.... nói đúng hơn, toàn thân đều thực hồng. Hoa Vô Hà khế sờ mặt nàng một chút, nóng phồng tay.

“Ta đã nói với mọi cái loại biện pháp biến thái này của La Thập là không thể luyện rồi mà! Không nghe nên mới thành như vậy!”

Nàng hồ nghi giúp mọi mọi bắt mạch, mạch tượng mạnh mà có lực, không giống tẩu hỏa nhập ma mà!

“Quái, Huyền Nguyệt bí quyết là võ công âm tính, cho dù là khi luyện tập, toàn thân cũng là lạnh như băng, sẽ không nóng lên. Trừ phi Vô Nhan đã luyện tới tầng thứ sáu âm dương giao hòa, đang chuẩn bị đi vào tầng thứ bảy đạt cảnh giới âm cực dương sinh....Không có khả năng, ta đang suy nghĩ cái gì vậy trời!” Hoa Vô Hà gõ vào đầu mình một chút. “Vô Nhan chưa kết hôn, chưa từng cùng nam tử ái ân, làm sao luyện thành âm dương giao hợp?”

Bí kíp của tổ tông đã viết rõ ràng, không thể chỉ có âm cũng không thể chỉ có dương, chỉ có âm dương giao hòa, mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất của Huyền Nguyệt bí quyết.(@@ âm âm dương dương chóng hết cả mặt)

Nhưng Vô Nhan đến tột cùng là bị sao vậy? Toàn thân nóng tới mức có thể làm trứng ốp lếp.

“Cho nên ta mới chán ghét luyện võ, phiền toái chết người.” Thật sự không nghĩ ra được, Hoa Vô Hà đơn giản cố gắng lay Hoa Vô Nhan, làm cho nàng tỉnh táo lại để cứu mạng nhỏ của chính mình cùng Tư Đồ Hưng.

“Vô Nhan, Vô Nhan.....” Nàng nhỏ tiếng không ngừng kêu.

Hoa Vô Nhan rất khó chịu, giống như có người đang lấy lửa thiêu nàng vậy, ngọn lửa kia càng lúc càng nóng, không ngừng toát ra từ bên trong nàng.

Nàng đau đớn chết, muốn gọi người đánh cho nàng bất tỉnh cho quên đi, nhưng cứ lúc nàng đang định kêu thì tỷ tỷ lại.....

Hoa Vô Hà nhanh chóng che miệng nàng lại. “Đừng kêu, đừng kêu, Tư Đồ Hưng rống lên một tiếng hại muội tẩu hỏa nhập ma, đã sắp bị La Thập giết chết, bây giờ mà muội rên rỉ một tiếng, La Thập sẽ lập tức trở về cắt cổ ta mất!”

Tư Đồ Hưng..... Tiểu vương gia sắp chết?! Những lời này giống như một quả chùy lớn trực tiếp đánh vào óc Hoa Vô Nhan.

Hoàng tử thứ mười chín được Hoàng Thượng sủng ái nhất mà chết khi cùng du ngoạn với hai tỉ muội Hoa gia, Hoàng Thượng tức giận, toàn bộ Hoa gia bảo chắc chắn cũng phải chịu chôn cùng!

“Hmm hmm hmm.....” Trời ạ! Nàng không thể ngủ, có thống khổ cũng phải tỉnh lại.

“Vô Nhan, muội nhất định phải tỉnh, mạng mấy người chúng ta đều dựa vào muội.” Hoa Vô Hà thấy muội muội khổ sở như thế, có ý tốt giúp nàng, đưa vào một luồng nhỏ nội lực.

Không ngờ nội lực băng hàn của nàng vừa vào thân thể Hoa Vô Nhan, lại giống như nhỏ thêm giọt nước vào mặt nước đang gợn sóng, làm cho Hoa Vô Nhan lại đau đến toàn thân run rẩy.

“Tại sao có thể như vậy?” Hoa Vô Hà thất kinh, lại vẫn tiếp tục che miệng muội muội lại, nếu máu thút thít nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi, Vô Nhan, thực xin lỗi..... Ta chỉ muốn giúp muội.....”

Hoa Vô Nhan càng không ngừng hỗn hển, sau một lúc lâu, thanh âm yếu ớt mới đứt quãng thoát ra từ cổ họng: “Tỷ, không liên quan đến tỷ, đều do..... La Thập..... Hắn luyện nội công chí dương..... Giúp ta đạo khí, kết quả..... công lực của hắn quá mạnh mẽ, khiến ta tăng thẳng lên tới cảnh giới âm dương giao thái.....”

“A!” Hoa Vô Hà ngây người. “Cơ mà muội vẫn là xử nữ, như vậy..... Sẽ chết mất?”

“Đều do La Thập..... Vương bát dẫn (trứng rùa đen =)).....”

“Còn có thể mắng chửi người, xem ra tạm thời không chết được.” Hoa Vô Hà thở sâu. “Tiểu muội, lúc này cũng không còn cách nào khác, muội gả cho La Thập đi! Cùng hắn âm dương song tu, không những có thể tăng công lực, còn có thể giữ lại mạng nhỏ.”

“Cái gì!”

“Ta đi nói với La Thập.” Hoa Vô Hà nói xong, bỏ chạy ra ngoài.

“Tỷ tỷ.....” Không cần xúc động như vậy, bọn họ có thể che công lực của nàng lại mà! Làm chi đột nhiên muốn nàng gả cho La Thập? Cho dù nàng đáp ứng gả, hắn đồng ý lấy nàng sao?

Hoa Vô Nhan muốn đuổi theo gọi tỷ tỷ về, khốn nỗi cả người vô lực, ngay cả đứng dậy cũng không làm nổi; tức giận đến muốn rống to, đáng tiếc yết hầu cũng bồng rỗng, một tiếng cũng không kêu ra được.

***

Rừng hoa đào —

Tư Đồ Hưng toàn thân xanh tím lăn lộn trên mặt đất, đầy người bùn đất. Mấy độ ngất, lại bị La Thập đá tỉnh, đau đến không chịu nổi, lại ngất, lại tỉnh, đến nỗi cuối cùng, hắn đã không dám cầu xin tha thứ.

May là La Thập không tính giết người, nếu không, hẳn giờ này hắn đã mất mạng.

La Thập ngồi xổm xuống bên Tư Đồ Hưng chỉ còn nửa cái mạng, thanh âm không có nửa điểm độ ấm. “Về sau người còn kêu bậy, ta liền cắt lưỡi người.”

Tư Đồ Hưng là tiểu vương gia cao quý, cả đời chưa từng ăn khổ như vậy; muốn hận La Thập lại không dám, chỉ có thể mang về mặt đau khổ không ngừng gặt đầu.

“Tốt lắm.” La Thập giải huyết đạo cho hắn, vỗ vỗ tay đứng lên. “Bây giờ ngoan ngoãn nói cho ta biết, sao lúc này lại đột nhiên thét chói tai?”

“Ta..... Khụ khụ khụ.....” Ăn phải đất, Tư Đồ Hưng ho khù khụ nói: “Ta ở kho sách nhìn thấy bức tự họa cùng ngọc bội bên người của tiên hoàng, quá kinh ngạc, mới có thể không cẩn thận kêu một tiếng.”

“Bức họa cùng ngọc bội? Có phải được đựng trong một cái hộp gỗ màu xanh?”

“Đúng đúng đúng.” Tư Đồ Hưng vội vàng gật đầu. “Xin hỏi La công tử biết chủ nhân bức họa cùng ngọc bội sao?”

Mấy vật này quan hệ tới bí mật hoàng thất. Tiên hoàng khi còn là thái tử, cùng với tì nữ hầu hạ bên người yêu nhau, bị hoàng thất phát hiện. Tỳ nữ bị nhốt, tiên hoàng bị bắt cưới Thái Hậu bây giờ.

Lúc ấy hoàng thất vốn muốn giết tỳ nữ kia, nhưng tiên hoàng lấy tánh mạng uy hiếp, hoàng thất đành phải thỏa hiệp, đem tỳ nữ nhốt kĩ trong mật thất của tông nhân phủ.

Sau đó, Thái Hậu sinh hạ con đầu lòng, cũng chính là hoàng đế hiện nay. Tiên hoàng mười sáu tuổi đăng cơ, tại vị mười tám năm, thành tựu về văn hoá, giáo dục, võ công vang danh bốn bể, ngay lúc mọi người nghĩ Đại Trần sẽ được tiên hoàng lãnh đạo hướng tới nhất thống thiên hạ thì, tiên hoàng cùng tỳ nữ kia đột nhiên mất tích.

Hoàng thất không dám lộ ra việc này, chỉ tuyên bố tiên hoàng băng hà, tân quân lên ngôi. Đảo mắt, hơn hai mươi năm trôi qua, chuyện này cũng dần dần bị phai nhạt, cho nên Tư Đồ Hưng ở trong kho sách thấy bức họa cùng tùy thân ngọc bội của tiên hoàng mới có thể kinh ngạc đến mức thất thố kích động kêu to.

Chẳng lẽ tiên hoàng vẫn còn trên nhân thế? Vị quân chủ được cho là tài đức sáng suốt nhất trong các đời vua của Đại Trần, tồn tại như một truyền kỳ kia, làm thế nào đem một tiểu quốc trong cảnh chia năm xẻ bảy thống trị thành cường quốc đứng đầu trung nguyên như ngày nay? Lại làm thế nào mang người trong lòng từ trong mật thất Tông nhân phủ canh phòng nghiêm mật cứu ra, chạy khỏi hoàng cung, thoát khỏi truy binh hùng mạnh?

Tư Đồ Hưng nghĩ nát óc cũng không ra một người như thế nào làm được nhiều chuyện lớn long trời lở đất như vậy, chẳng lẽ thực sự có ba đầu sáu tay?

Đối mặt nghi vấn của hắn, La Thập chỉ thản nhiên gật đầu nói: “Ta có quen người kia.”

“Người ở nơi nào?”

“Đã chết.”

“A!” Anh hùng, thần tượng của hắn..... Ai nói nam nhân không thể rơi lệ, ngày hôm nay Tư Đồ Hưng đã khóc không dưới mười lần. “Xin hỏi phần mộ của Người ở đâu? Ta muốn đi tế điện một phen.”

“Không có.”

“Có ý tứ gì?”

“Không mai táng, quăng xuống núi rồi.”

“Người..... Ô nhục hoàng thất, tội đáng chết vạn lần!” Cho dù La Thập là ác ma, dám khi nhục tiên hoàng như vậy, dù phải liều mạng hắn cũng muốn nói rõ phải trái với hắn! Nghẹn một hơi, Tư Đồ Hưng đánh về phía La Thập.

“Người đã chết, còn lại cũng chỉ là một khối thể xác, mai táng hay không có cái gì khác biệt?” La Thập bắn ra một luồng chỉ phong, chớp mắt, Tư Đồ Hưng té trên mặt đất không thể động dậy.

“Tiên hoàng là bậc quân chủ tài đức, sáng suốt nhất từ trước đến nay, lẽ ra nên được vạn dân kính ngưỡng.” Thân mình không thể động đậy, Tư Đồ Hưng còn có miệng có thể kêu.

“Hoàng đế cũng thế, khát cái cũng vậy, đã chết chính là đã chết. Lại nói, là ông ấy quyết định muốn Kim Nhi đem thi thể ông quăng xuống Thất Hồn cốc.”

“Vì sao?”

“Bởi vì mẹ ta táng ở đây Thất Hồn cốc.”

“A!” Trong đầu Tư Đồ Hưng có một loại dự cảm vô cùng không hay. “Xin hỏi La công tử cùng tiên hoàng có quan hệ gì?”

“Cha ta.”

“Hoàng thúc thúc –” Trời ạ, trời đem sét xuống đánh chết hẳn đi! Mãng hán trông hệt dã nhân này lại là đệ đệ của đương kim hoàng đế, hoàng thúc của hắn. “Nhưng..... Sao người lại mang họ La?”

“Mẹ ta họ La.”

Tiên hoàng thế nhưng lại không cho con út thừa kế tên họ của hoàng thất chính thống, ông oán hận hoàng thất đến vậy sao?

Tư Đồ Hưng mặt mày ủ dột hỏi: “Người không lưu phần mộ, cũng là vì không muốn người đời sau tế bái sao?”

La Thập nhìn đứa cháu đột nhiên trên trời rơi xuống này, đối với hắn thật sự không có cảm giác gì nhiều.

Thứ nhất, Tư Đồ Hưng quá yếu. Thứ hai, quan niệm, tư tưởng của hai người bọn hắn khác biệt quá xa.

Trong mắt người đời, địa vị một người là lấy tiền tài, quyền thế, danh tiếng để mà phân chia.

Nhưng trong lòng La Thập, trên đời chỉ có hai loại người: kẻ mạnh và kẻ yếu.

Loại ý nghĩ thương xuân thu buồn (thương tiếc vãn vợ) này của Tư Đồ Hưng thực nhảm chán, một người muốn chết như thế nào, lựa chọn phương thức nào để mai táng chính mình, đó là chuyện riêng của người ta, người bên ngoài không có lý do gì mà nhiều chuyện xen vào.

“Cha ta sai Kim Nhi đưa xác mình quăng xuống Thất Hồn cốc, là vì ông hiểu được, đứa trẻ sáu tuổi như ta không có khả năng công ông xuống núi, không bằng khiến cho Kim Nhi đem ông bỏ lại đi, dù sao Thất Hồn cốc chẳng lớn là bao, cũng chỉ vừa hai người ngủ, ông rơi thế nào cũng sẽ không cách nường ta quá xa.”

Tư Đồ Hưng ngây người, cái này..... Ý tưởng của truyền kì nhân vật quả nhiên không giống người thường. “Nhưng mà hoàng thúc.....”

“Ta không phải hoàng thúc của ngươi.”

“Nhưng tiên hoàng.....”

“Cha ta chính là cha ta, cho dù từng là hoàng đế, cũng là chuyện đã qua, giờ ông chính là bộ hài cốt trong Thất Hồn cốc.” Kể từ khi lên sáu, trải qua gian khổ để sinh tồn, hắn học được một điều: thân phận địa vị là chó má, nếu muốn sống tốt, càng tự do, chỉ có làm cho chính mình không ngừng mạnh lên.

Kẻ mạnh có thể điều khiển được chính cuộc đời mình, mà kẻ yếu chỉ có thể bị nắm bắt.

“Tư Đồ Hưng, ngươi nếu muốn sống được ở trong này, tốt nhất là hãy cố gắng thêm chút, ngươi thật sự là quá yếu.” Trong mắt La Thập, hắn so với Hoa Vô Nhan cùng Hoa Vô Hà còn kém cỏi hơn.

Hoa Vô Nhan là loại người biết tự mình cố gắng, cũng là loại người có dũng khí, có nghị lực mà hắn coi trọng nhất.

Hoa Vô Hà yếu, nhưng ít nhất nàng biết lợi dụng thiên phú dụ dỗ đàn ông thay nàng làm việc. (Ak, thế cũng được coi là ưu điểm à @@)

Chỉ có Tư Đồ Hưng kém cỏi nhất, việc gì cũng dựa vào cô gái nhân thay hắn quyết định, nghĩ biện pháp.

“Ta ta ta.....” Tư Đồ Hưng bị nói, mặt đỏ tai hồng.

“La Thập!” Đột nhiên, tiếng kêu của Hoa Vô Hà từ xa truyền đến.

Thân hình La Thập nhoáng một cái, như quỷ mị xuất hiện trước mặt Hoa Vô Hà. “Vô Nhan có chuyện?”

Hoa Vô Hà bị hấn dọa sợ, tên ma quỷ này khinh công cũng quá lợi hại đi!

“Nói mau.” La Thập không kiên nhẫn trừng nàng một cái.

Hoa Vô Hà lấy lại tinh thần nói: “Đúng vậy..... Ta biết Vô Nhan vì sao vẫn nóng lên, Huyền Nguyệt bí quyết của con bé đột phá đến tầng thứ sáu, cần cùng nam nhân âm dương ái ân, cho nên.....”

Vào cái, La Thập lại biến mất.

Hoa Vô Hà nói đến một nửa, không thấy người đâu nữa, sưng sốt nửa ngày.

“A! Người tên hồn đản này, không thể tử tế nghe người ta nói cho hết lời sao?” Tức chết đi thôi. Quên mất ác ma không thể mắng bừa, nàng càng không ngừng giơ chân lăm bầm rửa.

4. Chương 4

Hoa Vô Nhan nhìn La Thập như gió xoáy đến trước mặt nàng, mặt vốn hồng như lá mùa thu nay lại càng thêm đỏ như máu.

Không biết nên hình dung nam nhân này như thế nào, hấn đối với thể tục lễ tiết quả thật không biết lại càng không biết ngại, muốn làm gì liền làm đó, cũng không quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Nhưng không thể trách hấn, nhìn hấn ăn mặc là biết hấn hằng năm tị thế (không tiếp xúc với nhân thế), lại không có kinh nghiệm ở chung với người khác, bởi vậy mới không cùng ý tưởng với đa số mọi người.

Lúc mới đầu gặp hấn, nàng cực kì không ủng hộ quan niệm coi tính mạng kẻ yếu như con sâu cái kiến của hấn, chỉ cảm thấy nam nhân này thật không có lòng thương người.

Nhưng hấn lại đem mật kĩ tu luyện chia sẻ cho nàng, đó là một điều rộng lượng hiếm thấy.

Ngay cả các loại quả trân quý có thể dẫn đến đại chiến giang hồ như bích phục linh, tử viêm quả, hấn cũng không chút keo kiệt mà chia cho mọi người, còn nói trái cây sinh ra là để ăn, cắt cắt giữ giữ làm cái gì?

Hấn thật sự không giống lúc đầu, khiến nàng bắt đầu có chút bội phục hấn, tiến tới sùng bái, tôn kính....Sau đó, lúc nàng luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, hấn toàn thân trần trụi ôm nàng chìm dưới lòng ôn tuyền.

Khi đó toàn thân nàng không thể động đậy, nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh, biết hấn mất khí lực rất lớn mới có thể cứu nàng trở về.

Vì sao? Không phải hấn nói kẻ yếu phải chết là lẽ dĩ nhiên sao? Cho nên nếu nàng có chuyện gì xảy ra cũng là tự tìm, chết là xứng đáng.

Nàng không hiểu, vì sao hấn muốn cứu nàng? Là vì.....Ở trong lòng hấn, nàng không đơn thuần chỉ là một kẻ yếu, mà còn có một chút địa vị sao?

Khi tỷ tỷ nói muốn tìm La Thập cùng nàng âm dương song tu, nàng liền luôn nghĩ ngợi, hấn cùng với nàng, có thể có tương lai sao? Nàng có chút sợ hãi, cảm thấy chính mình không xứng với hấn.

Dù sao hấn cũng không giống người thường, mà nàng lại chỉ là nhị tiểu thư bình thường vô cùng của Hoa gia bảo.

Giữa biển người, nàng chính là một tồn tại không đáng để mắt tới, đặt cạnh tỷ tỷ mỹ nữ đệ nhất võ lâm, quả thực là hình ảnh khập khiễng nhất trên đời.

“Nghe nói cô muốn tìm một người nam nhân âm dương song tu, để giải quyết vấn đề thân mình không ngừng nóng lên, nói cho ta biết, nên làm thế nào?” La Thập vậy mà lại xông đến nói toạc ra một tràng như vậy, nói như nàng là loại nữ tử hạ lưu chuyên luyện công phu thái dương bổ âm, bị người trong võ lâm khinh miệt không bằng.

Hoa Vô Nhan xấu hổ đến mức muốn đâm đầu vào tường mà chết, nhưng trước tiên phải cắn hẳn một miếng thịt to để hạ giận đã mới được.

“Nói chuyện đi chứ!” Động tác hần nhanh nhẹn, đã cởi hết quần áo, lên giường của nàng.

“Ta có nói muốn cùng huynh song tu sao?” Nàng suy yếu trừng mắt nhìn hần.

“Nơi này chỉ có ta có thể giúp cô.”

“Còn có Tư Đồ Hưng.”

“Ta đi giết hần!” Dám tranh nữ nhân của hần, đáng chết....Chậm đã, hần, nữ nhân của hần?! Hần cảm thấy nàng là nữ nhân của hần, giống như cha hần với mẹ hần?

Đầu óc La Thập đột nhiên hỗn loạn. Nói thật, hần không hề có ký ức về mẫu thân, chỉ biết bà bởi vì khó sinh khi sinh hần mà qua đời, phụ thân hần thực thương tâm, hận không thể theo thê tử đi xuống cửu tuyền. Nếu không phải nương hần trước lúc chết bắt cha hần thề không tự sát, ở lại chiếu cố con, cha hần có khi đã sớm ôm hần cùng chết.

Tuy rằng cha hần không có tự sát, nhưng cũng không quý trọng sinh mệnh, ngược lại đi mạo hiểm khắp nơi, đem cả Huyền Băng Sơn khiến cho gà chó không yên, cũng vì thế mà tìm được chốn đào nguyên tiên cảnh này ở giữa Hắc vụ lâm, dựng nên trúc xá. Khi đó cha vừa bị thương, lại vừa bị bệnh, chỉ có thể cả ngày nằm trên giường dạy hần tập võ luyện chữ.

Cho đến khi hần được sáu tuổi, cha rốt cục không gắng gượng được nữa, trước lúc lâm chung liền xin lỗi hần, nói ông thật sự rất nhớ nương tử, không có bà, mỗi ngày mỗi giờ đều như sống trong địa ngục vậy, đành phải thực xin lỗi đứa con duy nhất này.

Có điều cha hần cũng cười cho hần biết bí mật của ôn tuyền, đó là nơi hội tụ linh khí trong Huyền Băng Sơn. Cho dù hần mới sáu tuổi, không thể săn bắn cũng không thể trồng trọt cũng không chết được, chỉ cần mỗi ngày uống nước suối này, là có thể sống đến trăm tuổi.

Cha thật biết đùa, biết rõ nước suối kia khó uống muốn chết, còn muốn hần uống nước suối thay cơm? La Thập đương nhiên không có nghe theo, dù sao trên núi quả mọc thật nhiều, hương vị lại ngon, lại tốt cho thân thể, hần vĩnh viễn không sợ đói.

Sau khi Kim Nhi đem thi thể cha hần quăng ở Thắt Hồn cốc, hần nhờ Kim Nhi chở hần đi chung quanh trong núi, mãnh thú trong núi hần đều khiêu chiến qua, có trận đánh thắng, có trận không.

Hần thường thường bị thương, ngã xuống đều là Kim Nhi đưa hần trở về trúc xá, dựa vào ôn tuyền dưỡng hồi khí lực, sau đó lại đọc các loại bí kíp võ công, cơ quan âm khí, y học độc dược, kinh sử tử tập.... cha lưu lại trong kho sách.

Dần dần hần ngày càng mạnh, càng ngày càng ít bị thương, ngược lại lại khiến những động vật khác bị thương, cứ thế trở thành bá chủ tại Huyền Băng Sơn.

Có cô đơn hay không? Hần cũng không nói được. Chỉ rõ năm hần mười ba tuổi, lần đầu nhìn thấy người khác ngoài cha hần, chính mình có chút vui vẻ, nhưng khi hần cứu bọn họ, bọn họ lại thêm muốn tị độc châu của hần, đột nhiên đòi giết hần, vì thế hần quay ra đem bọn họ giết sạch.

Từ đó về sau, hần không hề tùy ý ra tay cứu người, cho dù cứu, cũng sẽ lập tức quăng đối phương ra khỏi Huyền Băng Sơn.

Nói thật, hần không thích sinh vật có tên con người này.

Hai người kia cùng Hoa Vô Nhan là ngoại nhân duy nhất được phép trú ở trong trúc xá. Lúc ấy hần có hứng thú với họ, còn có....Bọn họ có cả phụ nữ nữa.

Hắn rất muốn biết rốt cuộc nữ nhân là như thế nào mà có thể có bản lĩnh chiếm cứ một góc khối sách sử? Cha thường nhắc tới chuyện cũ về nường khi nường còn sống, nói nường dịu dàng, lương thiện, kiên cường, lạc quan.....Như thế nữ tử tốt nhất thiên hạ chính là nường.

Nường chính là nữ nhân, hắn vẫn hoài nghi, nữ nhân thực sự tốt đẹp như thế?

Nhưng khi nhìn dáng vẻ Hoa Vô Nhan khắc khổ luyện công, hắn lại có cảm giác như tìm được đồng bạn.

Trong nháy mắt, hắn quyết định đem nàng che chở dưới vòng bảo vệ của hắn. Chỉ cần hắn còn sống, không kẻ nào được phép thương tổn nàng.

Tuy rằng ban đầu hắn còn không biết thay đổi này có ý nghĩa gì, chỉ cảm thấy nàng là của hắn; chỉ khi nàng nói muốn cùng Tư Đồ Hưng âm dương song tu, hắn rốt cuộc mới hiểu rõ ràng tâm tư của mình!

Hắn muốn cùng nàng ở một chỗ, giống như cha và nường hắn vậy, nếu Tư Đồ Hưng gây trở ngại, liền diệt trừ y, cho dù bọn họ là quan hệ thúc cháu, hắn cũng không để ý.

Dù sao hắn cũng không thích con người, khắp thiên hạ cũng chỉ có một người khiến hắn để ý — Hoa Vô Nhan.

“Đứng lại.” Hoa Vô Nhan nhanh tay giữ chặt hắn. “Huynh không thể tùy tiện giết người.”

“Được, ta không giết hắn, ta đem hắn quăng ra bên ngoài.”

“Không được! Bên ngoài nguy hiểm như vậy, vừa đi ra hắn nhất định sẽ chết.”

“Đó là do hắn yếu, chết là xứng đáng.”

“Ta cũng yếu, mới có thể khiến chính mình thành như vậy, sao huynh không nói ta chết cũng đáng đi!” Mũi nàng khẽ nóng lên, từng giọt lệ chảy xuống.

“Cô với hắn không giống nhau, sao có thể đánh đồng?” Nàng tự nhiên rơi lệ làm tay chân hắn có chút luống cuống, muốn...muốn trực tiếp chạy trốn cho xong.

“Làm sao mà không giống?” Nàng khóc thút thít. “Ta thậm chí còn không bằng hắn nha! Ca của ta ba tuổi đã biết chữ, bảy tuổi có thể làm thơ, còn ta thì sao? Bảy tuổi nhận còn chưa hết mặt chữ. Dung mạo của tỷ tỷ thì có một không hai trong võ lâm, ngay cả tiểu vương gia cũng nói, khắp lục viện, không ai có thể so với sắc đẹp của tỷ tỷ. Chỉ có ta là vô dụng...Ta cũng đâu có muốn chịu thua kém đâu! Nhưng cái gì ta làm cũng không tốt, cố gắng luyện võ, so với người khác đều cố gắng gấp bội, kết quả.....Ta ngay cả một chiêu của huynh cũng không tiếp được.....Người vô dụng như ta chết là xứng đáng...” Nàng thực kiên cường, nhưng cũng thực tự ti. Bởi vì tự ti, nàng mới liều sức chính mình phải làm được tốt nhất.

Nhưng phải tới trình độ nào mới là tốt? Nàng cũng không hiểu được, chỉ có thể vùi đầu khổ luyện, tích lũy tháng ngày, vất vả của thân thể biến thành áp lực tinh thần, làm cho nàng thường có một loại cảm giác không thở nổi.

Nhưng nàng không thể ngã xuống, vì đó chính là thua. Không chỉ thua chính mình, còn thua sạch mặt mũi Hoa gia bảo.

Áp lực tích tụ đến giờ phút nàng yếu đuối nhất này, đến đây lập tức bộc phát, La Thập vừa vặn phải đứng mũi chịu sào.

“Cho nên ta mới hỏi cô làm thế nào để âm dương song tu thôi! Chờ cô đột phá được cửa ải này, ước chừng có thể đạt tới bảy phần công lực của ta, đến lúc đó đừng nói một chiêu, cô muốn tiếp ta tám chiêu, mười chiêu cũng không là vấn đề.” Hắn thực cố gắng an ủi nàng.

Nhưng suy nghĩ trong lòng nàng cùng lời hắn nói lại là hai chuyện khác nhau.

“Ta không muốn cùng với người âm dương song tu...” Hết được một nửa, nàng ghen không nói ra lời.

“Nhưng tình huống của cô.....”

“Còn không phải tại người làm hại!” A! Đau quá. Nàng rúm người lại, nước mắt thấm ướt vạt áo.

“Ta vốn là muốn cứu cô, ai biết được cô lại luyện nội công âm tính.” Kết quả hấn cứu nàng nhưng lại hại nàng thêm hơn.

Hoa Vô Nhan trong lòng hiểu rõ rằng chuyện này không thể trách hấn, hơn nữa Hoa gia bảo từ khi sáng lập tới nay, chưa từng có người trước bốn mươi tuổi luyện Huyền Nguyệt bí quyết được đến tầng thứ sáu. Nàng nghĩ mình cả đời có thể luyện được đến tầng thứ năm nên cười trộm, không thể ngờ một cái sai lầm tùy tiện của hấn lại khiến cho công lực nàng vụt một cái tăng lên tận ba cấp.

Tâm tình nàng đầy mâu thuẫn, không rõ là vui hay buồn. Người bình thường cùng thiên tài chênh lệch chính là lớn như vậy, nàng cố gắng cả đời so ra còn kém một góc nhỏ tu vi của hấn.

“Thực xin lỗi.” Nàng lấy hai tay che mặt lại. “Ta biết chuyện này không liên quan đến huynh...Chỉ là ta thấy ghen tị, ta rất vô dụng.....La công tử, mời huynh đi ra ngoài đi! Chuyện của ta, ta tự mình nghĩ cách giải quyết.”

“Chẳng lẽ cô muốn phế nội công mà cô phải trải qua bao khổ sở mới luyện được sao?” Cũng chỉ có như vậy, nàng mới có thể không cần phải âm dương song tu để bảo toàn tính mạng. “Rất đáng tiếc.”

“Có cái gì thật đáng tiếc, công lực này cũng không phải do chính ta luyện được.” Đúng là nàng vô năng, nhưng ít nhất còn có tự tôn. Nàng âm thầm thề, một ngày nào đó, nàng muốn luyện đến cảnh giới tối cao bằng chính khả năng của mình.

La Thập chăm chú nhìn nàng, nhìn khuôn mặt kia đau đớn đến vặn vẹo lại thêm một chút ngoan cố cùng nghiêm nghị, hấn nhìn không bỏ sót biểu hiện nào của cô gái nhỏ cổ chấp này.

Thật sự là cô nhóc ngu ngốc, có tiện nghi sao lại còn không chiếm? Bao nhiêu người đến Huyền Băng Sơn tìm bảo vật đều muốn lấy lòng hấn, hấn còn không thèm cho.

Nhưng nàng dám cự tuyệt. Không phải của nàng, dù là bảo bối, nàng cũng không cần.

Nguyên tắc kiên trì như vậy làm hấn tán thưởng.

“Cô thật sự không muốn cùng ta song tu?” Hấn vuốt khuôn mặt nóng của nàng, cảm giác hô hấp có chút khó khăn.

Âm dương song tu chẳng khác nào cùng với hấn thành thân, kết làm vợ chồng.....Nàng cắn môi không dám nhìn hấn, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng kia, cảm giác so với tơ lụa thượng đẳng còn tốt hơn.

Rất ít cao thủ võ lâm có bàn tay mềm mại như thế. Bởi nhiều năm luyện đao, luyện kiếm, luận võ, tay người giang hồ đều có vết chai, hấn lại không như thế, cần biểu hiện hấn xuất chúng phi phàm.

Cho nên....cùng hấn song tu, không phải nàng không muốn, mà là không dám trèo cao.

Thấy nàng mãi không nói gì, La Thập thấp giọng. “Được rồi! Ta tạm thời che lại công lực của cô, đợi khi tìm được được vật chí âm chí hàn, giúp xóa đi dương khí quá thịnh của cô, cảnh giới của cô có thể lui về trình độ ban đầu, có lẽ còn thấp hơn một chút, như vậy được không?” Lần đầu tiên trong cuộc đời hấn, hấn cùng người ta thương lượng, không muốn nàng chịu thiệt thòi.

Nàng vẫn không nói lời nào, chỉ thấy đau nhói trong lòng. Quả nhiên hấn không có ý gì với nàng, nếu không sao lại không thừa dịp mà kể ra tình ý? Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến võ công với nội lực, hấn muốn song tu vì cứu nàng, cũng giống như từ trong nước cứu ra con mèo con chó.

Không tình không yêu, sao thành vợ chồng được?

Nàng trầm mặc khiến hấn nghĩ nàng đã đồng ý, vì thế hấn che lại mười ba đại huyết trên người nàng.

Trong phút chốc, nàng cảm thấy nội lực mệnh môn như nước trong cơ thể biến mất không còn một mảnh, nàng hoàn toàn biến thành một người bình thường.

Hấn mạnh đến mức nào? Một thân công lực của nàng vừa rồi cho dù không phải trong mười người mạnh nhất, cũng phải lớn vô cùng, thế mà lại bị hấn dễ dàng che lại.

“Cô nghỉ ngơi một chút, ba ngày sau chúng ta xuất phát tìm được.” La Thập vỗ vỗ nàng, nhảy xuống giường, mặc lại quần áo da thú, xoay người đi ra ngoài.

Nàng chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn theo bóng dáng hắn, hồi tưởng lại đôi mắt như hải dương sâu thẳm mê người của hắn.

Nếu hắn cẩn thận chải lại đầu, thay trường bào, bên cạnh khí chất hoang dã có thêm một chút nho nhã, vậy càng tiêu sái mê người!

Không! Lấy vẻ mạnh mẽ của hắn, càng thích hợp với trang phục màu đen, áo đen quần đen, gấm vóc đen tuyền đi cùng màu tóc đen nhánh, càng thêm anh khí bừng bừng....

Mặt của nàng rừng rực như thiêu, chẳng ai ngờ được, một nam nhi hoang dã của Huyền Băng Sơn, lại cứ thế mặc danh kì diệu (không hiểu được, không rõ ràng, không đầu không đuôi) trộm mắt trái tim một cô gái.

***

Dùng bốn chữ “sống không bằng chết” để hình dung tình huống hiện tại của Tư Đồ Hưng cùng Hoa Vô Hà là thích hợp nhất.

Cũng không biết La Thập phát điên cái gì, đột nhiên dạy họ một bộ kiếm pháp, mệnh lệnh cho bọn họ trong vòng 3 ngày phải luyện xong.

Một cái là tiểu vương gia tôn quý, từ nhỏ luyện võ, dám hộ vệ đừng nói thật sự đấu với hắn, ngay cả hơi nhường một chút mà đấu với hắn cũng không dám, giờ lại bị La Thập chinh cho như cẩu, hắn vô lực phản kháng. Thứ nhất, hắn đánh không lại La Thập. Thứ hai, La Thập có thể là thúc thúc hắn. Hắn nếu đánh trả, thì hắn là muốn chết.

Một cái là phong hoa tuyết đại đệ nhất mỹ nữ, lớn lên trong vòng tay nâng niu của mọi người, ai dám bắt nàng luyện võ? Chỉ có La Thập, giống như không nhìn thấy mỹ mạo của nàng, nàng muốn lười biếng, liền bị hắn đánh. Hoa Vô Hà tức muốn phát điên, nhưng lại không thể phản kháng, bởi vì La Thập có mấy trăm biện pháp làm cho nàng sống không được, chết cũng không xong.

Hiện tại nơi này tốt nhất vẫn là Hoa Vô Nhan, cả ngày nằm ở trên giường, không những không phải luyện võ, còn được La Thập giúp nàng ăn uống.

Hoa Vô Hà lần đầu tiên thấy ghen tị với muội muội. Thừa dịp thời gian dùng cơm, nàng liền tiến đến trúc xá, chạy đến trước mặt muội muội khóc lớn. “Vô Nhan, coi như tỷ tỷ cầu xin muội, muội mau cùng La Thập âm dương song tu đi!”

“Sao thế, tỷ tỷ?” Đây là lần đầu tiên Hoa Vô Nhan thấy tỷ tỷ chật vật như vậy, quần áo tả tơi, mặt mũi bầm tím, chẳng còn nửa điểm phong thái cao quý của đệ nhất mỹ nữ. “Tỷ bị thương?”

“Đều là do tên La Thập kia, nói muốn đi tìm thuốc để chữa trị nội thương cho muội, lại còn muốn lập tức đi tìm, lập tức dùng, nếu không sẽ không hiệu quả. Cho nên muốn chúng ta gia tăng luyện công, trong thời gian hắn đi tìm được vật, ta cùng tiểu vương gia phải phụ trách bảo vệ muội, muội nghĩ xem, thời gian chỉ có ba ngày, có thể luyện cái gì chứ?” Hoa Vô Hà thật sự hoài nghi La Thập chính là muốn tìm lý do ngược đãi nàng cùng Tư Đồ Hưng.

“Vô Nhan, việc gì phải tìm thuốc? Muội cùng La Thập âm dương song tu, công phu lập tức đột phá tầng thứ sáu tiến vào tầng thứ bảy không phải tốt sao?” Nàng không muốn luyện võ nữa, nhất là bị La Thập chỉ đạo, không cần ba ngày, nàng chỉ cần thêm một canh giờ là đã không trụ được rồi.

“Tỷ tỷ, âm dương song tu là làm cái kia.....tỷ cũng biết, ta cùng La Thập lại không quen, làm sao có thể?”

“Tán gẫu thêm vài câu không phải sẽ thân quen sao?”

“Nhưng mà không mai mối, không sinh lễ, tự định chung thân, để cho người ta biết, người ta sẽ nói lung tung.”

“Tỷ tỷ đồng ý là được! Nói cho cùng chúng ta là nữ nhân giang hồ, có kiêng kị nhiều như vậy sao?”

“Tỷ tỷ....” Hoa Vô Nhan mím môi ủy khuất, nhớ tới trong lòng La Thập vô tình với nàng, chẳng lẽ hẳn nhận lời cứu nàng, nàng nên cảm động đến rơi nước mắt?

Lòng của nàng rất đau, so với khi nội lực phản phệ còn đau hơn, biết rõ chính mình không xứng với hắn, sao còn động tình, nàng cũng không có cách nào.

Nàng không thể buộc hắn cũng phải thích nàng, nhưng ít ra có thể bảo trì tôn nghiêm trước mặt hắn, không cần tùy tiện như vậy.

“Vô Nhan, có thể tăng cường công phu, Hoa gia bảo lại có thêm một vị cô gia tuyệt thế cao thủ, như vậy thật sự tiện nghi, có đốt đèn lồng tìm khắp cũng không có, người đáp ứng đi!”

Hoa Vô Nhan thút thít khóc một tiếng, nước mắt tuôn rơi. “Thực xin lỗi, tỷ tỷ, ta thật sự không có biện pháp.”

“Oa!” Hoa Vô Hà kinh hô một tiếng. “Vô Nhan, muội như thế nào đột nhiên lại khóc?”

Muội muội từ trước tới giờ vốn mạnh mẽ, chém nàng hai đao cũng không khóc, hiện tại Hoa Vô Nhan lại khóc lê hoa mang vũ.

“Ta không được, tỷ tỷ, ta không được, hu hu hu....”

“Được rồi được rồi, không nên không nên.” Hoa Vô Hà luống cuống chân tay giúp nàng lau nước mắt. “Tỷ tỷ cũng không phải tú bà, sẽ không bắt ép muội, vậy.... Ta đi luyện võ là được.” Ô, giờ biến thành nàng muốn khóc.

“Hoa Vô Hà!”

Một tiếng hét to đột nhiên vang lên ở bên tai Hoa Vô Hà, khiến cho đầu óc nàng ong ong, theo phản xạ hô lớn: “Có ta!”

“Tỷ tỷ, tỷ đang nói chuyện với ta sao?” Hoa Vô Nhan nghi vấn.

“Muội không nghe thấy có người kêu ta?”

Hoa Vô Nhan lắc đầu. “Ta không có nghe thấy.”

“Là La Thập, hắn....” A! Nàng đã biết, đây là công phu truyền âm, người luyện võ dùng nội lực nén âm thanh thành một đường, vận công truyền thẳng đến tai mục tiêu, cho nên chỉ có nàng nghe thấy La Thập hét to, mà muội muội lại không nghe thấy.

Vấn đề là, La Thập cũng quá biến thái, cách một gian phòng còn truyền được âm thanh tới tai nàng, thật không phải là người.

“Quên đi!” Hoa Vô Hà xuôi vai xuống. “Ta tiếp tục đi chịu ngược đãi thôi! Ai, vốn nghĩ muội với La Thập ở cùng một chỗ hẳn cũng không tệ, không phải muội từng nói với cha là muốn tiếp nhận Hoa gia bảo, làm cho Hoa gia bảo trở thành một trong mười môn phái hàng đầu võ lâm, để cho đại ca tiếp tục phát triển con đường làm quan, còn ta, có thể muốn gả cho ai thì gả sao? Muội nghĩ mình muội có đủ năng lực sao, có một cao thủ phụ quân giúp muội, nguyện vọng của muội mới có cơ hội thực hiện nha! Về phần cao thủ.....Tìm khắp giang hồ, ai có thể có võ công cao hơn La Thập? Muội tại sao lại không thích hắn?”

Ai nói nàng không thích La Thập? Là La Thập không thích nàng đấy chứ. Hoa Vô Nhan trong lòng ủy khuất, nhịn không được nước mắt lại tuôn rơi.

“Ta đã nói là tùy muội, sao muội lại còn khóc? Giờ người nên khóc phải là ta nha!”

Hoa Vô Nhan lắc đầu, yên lặng rơi lệ, không nói lời nào.

Hoa Vô Hà thật sự không hiểu nổi muội muội quật cường này. Haiizz, từ nhỏ thật không biết muội ấy nghĩ cái gì, rõ ràng chỉ là một cô nương, cũng không thích gì khác, chỉ thích múa đao luyện thương, còn lập chí nhận trọng trách chấn hưng võ học Hoa gia bảo.

Cũng tốt! Dù sao nàng cùng huynh trưởng đối với nghệ nghiệp tổ truyền không có hứng thú, muội muội muốn tiếp nhận, cứ để cho muội ấy làm vậy!

Nàng còn lợi dụng mị lực của chính mình, câu đến một đồng võ lâm hiệp sĩ đến giúp đỡ nha!

Đương nhiên rồi! Nếu muội muội có thể nhìn trúng ai trong đám người đó, đem người lấy về nhà, coi như là chân chính giúp Hoa gia bảo tăng thêm thực lực.

Đáng tiếc với những võ lâm hiệp sĩ đó, muội muội đều thấy chướng mắt, đều nói bọn họ quá yếu. Ừm.....Điều đó vốn cũng không lạ, đều mới hai, ba mươi tuổi thôi, tu vi có thể cao được sao?

Mặc kệ là xem trước, xem sau, xem thế nào, nàng đều cảm thấy La Thập là thích hợp nhất với muội muội, đáng tiếc muội muội lại không cần, thật lãng phí.

“Hoa Vô Hà!” Ác ma lại tiếp tục rít gào.

“Đến đây!” Hoa Vô Hà không dám chần chừ, trực tiếp nhảy ra bằng cửa sổ.

Đến rừng hoa đào, quả nhiên gặp La Thập sắc mặt âm trầm, nhưng Tư Đồ Hưng.....Quái, người này thế mà lại đang cười, hắn bị cuồng ngược sao?

“Cô, một bữa cơm lại dùng đến nửa canh giờ, phạt cô luyện một trăm lần thanh tâm kiếm pháp.” La Thập nói.

“A?” Luyện xong một trăm lần, nàng còn sống nổi sao?

“Không thích?”

Hoa Vô Hà càng không ngừng gật đầu.

“Vậy đi giết lấy một trăm đầu sói.”

Hoa Vô Hà liếc mình lắc đầu. “Ta luyện kiếm.” Luyện đến chết ít nhất còn toàn thân, đi giết lũ sói kia...Làm vậy khác gì đi làm điểm tâm cho chúng nó, đến thì thể cũng chẳng còn.

“Vậy mau luyện.” La Thập nói xong, quay sang Tư Đồ Hưng. “Người cũng giống vậy, một trăm lần lưu thủy kiếm pháp.”

Hắn hạ xong mệnh lệnh, liền rời đi luôn. Hắn còn phải đi chuẩn bị một ít việc, ba ngày sau còn đi giết băng li.

Băng li, đứng thứ nhất trong mười đại mãnh thú đại lục, nó vang danh khắp thiên hạ là thứ tối âm hàn, cũng là dược vật có thể giúp Hoa Vô Nhan hóa đi một thân quá thịnh dương khí.

La Thập chưa từng đấu với băng li, hắn tự phụ, nhưng không tự đại. Hắn luyện tập hóa nguyên điển vừa vận tương khắc với thuộc tính của băng li, lấy khả năng của hắn, đấu với băng li có lẽ có thể được.

Vấn đề là, chỗ băng li ở quá mức rét lạnh, nước đóng thành băng, cái loại uy lực của thiên nhiên này một con người nhỏ nhỏ như hắn khó có thể ứng phó được.

Nhưng vì Hoa Vô Nhan, hắn không có lựa chọn khác, chỉ có thể mạo hiểm.

La Thập vừa đi, Hoa Vô Hà lập tức quay qua Tư Đồ Hưng đá một phát. “Cười cười cười, có cái gì buồn cười?”

Mặc dù hắn là tiểu vương gia cao quý, nhưng nàng cũng không sợ hắn. Ngày đó hắn muốn đi du ngoạn, nàng liền đã cảnh cáo hắn, muốn đi cũng được, nhưng không được tự cao tự đại, nếu không hắn trở về cung mà làm hoàng tử.

Tư Đồ Hưng chỉ lên trời thề nguyện cùng mọi người bằng hữu luận giao, còn cùng Hoa Vô Hà, Hoa Vô Nhan thiệp thượng vì hương (lấy cành lá thay hương), kết nghĩa kim lan (kết nghĩa anh em).

Mà tiểu vương gia đáng thương năm nay vừa mới mười tám, so với Hoa Vô Hà nhỏ hơn một tuổi, đứng hàng thứ là lão Nhị, Hoa Vô Nhan mười bảy, là người nhỏ nhất. Có người ngoài, hắn là Vương gia, còn lúc khác, Hoa Vô Hà thực coi hắn như là đệ đệ, lúc vui vẻ thì kêu đến xoa đầu vài cái, không vui liền đá hai chân.

Nói cũng kì quái, Tư Đồ Hưng cảm thấy ở chung như thế thực thân thiết, một chút cũng không tức giận. Vì thế, hình thức bọn họ ở chung liền cố định như vậy.

“Đương nhiên muốn cười rồi!” Hấn chỉ vào mặt mình. “Tỷ xem, có gì khác?”

“Một viên đầu heo, mặt có cái gì đẹp?”

“Bảo tỷ xem kĩ vết cắt mà.”

“Không phải vẫn tốt sao? Liền thêm một cái sẹo.”

“Còn chưa nghĩ ra?” Tư Đồ Hưng vỗ cái trán. “Vô Hà tỷ ơi! Vết thương này của ta là khi ăn cơm bị tỷ không cẩn thận cắt phải, tỷ xem mới không bao lâu, nó đã kéo miệng rồi!”

“Ủa? Thật nha! Như thế nào lại nhanh như vậy?”

“Không chỉ vậy đâu!” Hấn tìm trên mặt đất nửa ngày, rốt cuộc tìm được một tảng đá bằng bàn tay. “Còn nhớ rõ lúc trước chúng ta thay phiên nhau đánh vào tảng đá không? Chỉ có Vô Nhan là có thể lưu lại dấu vết, ta với tỷ công lực quá kém đều không làm được, bây giờ tỷ xem!” Hấn vận kinh đâm một kiếm lên tảng đá, trên đó lưu lại dấu vết của kiếm.

“Cậu.....mạnh hơn! Cái, cái này sao có thể?”

“Ta đoán chỗ này có cổ quái, bằng không chính là vị kia....Giúp chúng ta cải biến thể chất.” Tư Đồ Hưng so với Hoa Vô Hà càng kính sợ La Thập. Chẳng có cách nào khác, bối phận hấn thấp hơn người ta nhiều lắm a!

“Ta thử xem.” Hoa Vô Hà dùng kiếm đánh vào tảng đá, cũng để lại dấu vết, tuy rằng so với Tư Đồ Hưng ít hơn, nhưng là có tiến bộ. “Xem ra thật sự có vấn đề, việc này phải hỏi Vô Nhan mới được, con bé có vẻ có nghiên cứu về võ học.”

“Đúng rồi, không phải tỷ đi khuyên Vô Nhan sao? Kết quả như thế nào?”

“Đừng nói nữa, Vô Nhan khóc chết khiếp.”

“Vô Nhan mà cũng biết khóc?!”

“Vô Nhan cũng là một cô gái, đương nhiên có thể khóc nha! Như thế nào, cậu có vấn đề?” Hoa Vô Hà hung với hấn một chút, chính mình cũng thấy ngượng ngùng. “Có điều ta cũng thấy kinh ngạc, Vô Nhan vậy mà lại không thích La Thập đến vậy, nhắc tới muốn con bé cùng La Thập song tu, nó liền khóc chết khiếp.”

“Không giống a! Ta thấy Vô Nhan thực sùng bái vị kia.”

“Ta vốn cũng nghĩ như vậy, đáng tiếc.....” Nàng ngửa tay nhún vai. “Có lẽ chúng ta nhìn nhầm rồi, có thể bên ngoài Vô Nhan sùng bái La Thập, nhưng trong lòng lại không thích hấn.”

“Vô Nhan không phải người trong ngoài không đồng nhất đâu, khẳng định Vô Hà tỷ lắm, buổi tối ta sẽ tìm cơ hội hỏi Vô Nhan xem.”

“Được rồi! Vậy giờ chúng ta.....”

“Luyện đi! Vị kia trừng phạt thực đáng sợ.”

Haiiz! Hoa Vô Hà chán ghét luyện võ, từ nhỏ đã không thích, giờ lại càng chán ghét.

Bọn họ cũng chưa phát giác, đoạn đối thoại của hai người đều bị La Thập nghe thấy hết.

Hấn có nội lực cao thâm, tai thính mắt tinh, lá rụng cũng nghe được. Nghe được Hoa Vô Hà nói Hoa Vô Nhan chán ghét hấn, trong lòng hấn không tự chủ mà mãnh liệt nổi lên sóng gió.

Cự tuyệt hấn giúp đỡ, là vì chán ghét hấn sao? Vì sao? Hấn nhất định phải tìm Hoa Vô Nhan để hỏi lại rõ ràng.

5. Chương 5

Hoa Vô Nhan nhắm mắt nằm ở trên giường, hai hàng lệ không ngừng chảy.

Lời nói của tỷ tỷ cứ quanh quẩn trong đầu nàng, vì sao cự tuyệt âm dương song tu với La Thập? Nàng có cơ hội đem công lực đột phá một khoảng lớn, có thể tìm được một ngọn núi vững chắc cho Hoa gia bảo dựa vào, nhất cử lưỡng tiện, vì sao lại không làm?

Huyền Nguyệt bí kíp của Hoa gia bảo đã xuống dốc, cũng đã gần mười năm nay, võ lâm băng đem nó liệt vào hàng vô công nhị lưu.

Nàng không có tài văn chương như ca ca, hay mỹ mạo của tỷ tỷ, chỉ có thể dựa vào chính mình cố gắng luyện công, ngày qua ngày khổ luyện, kỳ vọng một ngày nào đó có thể làm cho nhà rạng danh, chứng minh bản thân không phải là vết nhơ của Hoa gia.

Nàng cũng biết nếu chỉ dựa vào sức của chính mình thì rất khó chấn hưng Hoa gia bảo, tìm một vị hôn phu lợi hại hỗ trợ là lựa chọn tốt nhất.

Đáng tiếc trước khi gặp được La Thập, nàng vẫn không có đối tượng thích, cho dù gặp, người ta cũng không thích nàng. So với nàng, bọn họ tất nhiên là thích tỷ tỷ diễm lệ hơn.

Ngày tháng dần trôi, Hoa Vô Nhan cũng chắt chiu ý niệm thành thân trong đầu, cho đến khi La Thập xuất hiện làm đảo loạn tâm tư bình tĩnh của nàng. Nàng luyện võ không vì Hoa gia bảo, chịu đau khổ khiêu chiến cực hạn là muốn được hấn tán thưởng, hy vọng sẽ khiến hấn chú ý.

Là thành công hay thất bại, nàng cũng không rõ ràng, nhưng có một việc không thay đổi – La Thập rất mạnh, thực không giống người thường, tựa như nơi Huyền Băng Sơn được mệnh danh là bảo khổ này, cao hoa lưỡng lệ (hoa lệ, rộng lớn, cao quý) làm cho nàng tự biết xấu hổ.

Nếu La Thập cũng có tình ý với nàng, vậy thì đã tốt rồi, nhưng hấn chỉ là cố tình cứu người mà thôi, nàng không thể lãng phí chính mình, vì mạng sống, lại mất đi tư cách thương hấn hay tôn nghiêm của bản thân.

Hấn có thể không thích nàng, nhưng không thể tước đi của nàng quyền được yêu hấn, nếu ngay cả điều này cũng mất đi, nàng..... Sinh mệnh nàng còn lại cái gì nữa?

Nàng ôm mặt, tâm loạn như ma.

Nếu nàng cũng có bộ dạng xinh đẹp như tỷ tỷ, có lẽ hấn sẽ thích nàng đi....

(Tỷ nghĩ nhiều quá đi, cứ thấy Thập ca là xông vô thôi, hàng cực phẩm á *nhỏ dãi thêm thường*)

“Các cô cứ nói không ngừng về âm dương song tu, rốt cuộc là cái công pháp gì?” Một giọng nam đột nhiên vang lên ở trên đầu nàng.

“A!” Hoa Vô Nhan trợn tròn mắt. “La Thập, huynh đến từ hồi nào?” Nàng hoàn toàn không phát hiện.

“Nửa canh giờ trước.”

Người này là quỷ sao? Đến không hình đi không vết.

“Song tu cùng thích với cưới hỏi có quan hệ gì?” Hấn lại hỏi.

“Huynh....huynh thực sự là không hiểu hay là giả vờ không biết?” Nàng chống ván giường ngồi dậy, khó khăn hít thở. “Huynh cũng đã cởi sạch quần áo ở trên giường, còn không biết song tu là gì!”

“Trong võ lâm bí kíp nhắc tới song tu có xá nữ thần công, hoan hỉ đại pháp, âm dương mật kỹ, đại khái chỉ là một nam một nữ thân hình trần trụi, bốn chưởng giao nhau, phối hợp phương pháp vận công đặc thù, làm cho nội lực ở trong cơ thể hai người trao đổi, dung hòa, gia tăng công lực của người luyện tập.” (= thứ lỗi cho ta ngôn ngữ nghèo nàn)

“Huynh lại đi xem cái loại tà thư đấy?”

“Thiên địa vạn vật, âm dương tương hợp, độc dương bất trường, cô âm bất sinh (1). Tại sao lại là thuyết tà ác?”

(1) vạn vật trong trời đất âm dương hòa hợp, chỉ có dương thì không thể kéo dài, chỉ có âm thì không thể nảy nở. @@

“Tóm lại Huyền Nguyệt bí quyết song tu không phải cái loại tà công này, đó là vợ chồng giúp đỡ cho nhau tập luyện..... Đáng giận, sao ta lại nói cho huynh chứ? Ta với huynh cũng không phải vợ chồng.”

Khuôn mặt lạnh nhạt của La Thập hiện lên chút nghi hoặc, thật lâu thật lâu sau, hắn nói: “Cô muốn nói là ân ái?” (khụ, bóng trắng :v)

“Hạ lưu!” Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn trừng trừng, lời lẽ thô tục vậy mà hắn cũng nói được, quá là không biết xấu hổ.

(*tròn mắt*ta ko thấy chỗ nào hạ lưu a! Nhan tỷ: ta là con nhà lành, ko như người *vênh*)

“Được rồi, thì động phòng.” Hắn biết nghe lời phải. Tuy rằng ít tiếp xúc với mọi người, nhưng cha hắn dù sao cũng từng là hoàng đế, luôn đặt giáo dục là trọng yếu; cho nên năm đó khi cùng con ẩn cư, cướp đoạt vạn cuốn tàng thư, để sau này La Thập xem.

Bởi vậy, mặc dù La Thập không biết đạo lý đối nhân xử thế, nhưng mấy thứ cơ bản thì vẫn biết.

Hoa Vô Nhan xấu hổ đến mức hít thở không thông, “Huynh huynh huynh.....Quên đi, dù sao ta cũng sẽ không cùng huynh song tu, huynh đi ra ngoài.”

“Cô chán ghét ta nên không cùng ta song tu, hay bởi vì chúng ta chưa thành thân, cô không muốn cùng ta chung chăn gối?” Nếu là về sau thì cũng đơn giản, liền đem Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng đến làm người làm chứng, để cho hắn cùng Hoa Vô Nhan giao bái thiên địa.

“Là huynh chán ghét ta đó chứ?” Nàng tức giận đến mức cầm gối quăng hắn, khiến cho chính mình biến thành ho đến chết khiếp.

“Không có a! Ta thực thích cô.” Hắn không có né, duỗi tay ra, gối đầu liền rơi vào trong lòng hắn.

“Huynh nói cái gì?!” Nàng bị dọa choáng váng, hắn....Thích nàng? Làm sao có thể? Bộ dáng hắn đều là lạnh như băng, làm sao giống người rơi vào lưới tình?

“Ta thực sự thích em.” (vì chỗ này LT tính tò rồi nên từ đây ta sẽ đổi cách xưng hô cho 2 người nhé)

“Nhưng mà ta...Rất yếu...” Hắn suốt ngày nói với nàng kẻ yếu đáng chết, giờ lại nói thích nàng, ai tin?

“Em thật sự rất yếu, nhưng mà...” Hắn chỉ vào ngực nàng. “Nơi này của em rất mạnh.”

“A?” Về mặt nàng đầy nghi hoặc.

“Hai người bên ngoài kia không hiểu gì hết, không nhìn ra giá trị ẩn giấu ở nơi này, nhưng em biết, hơn nữa em lại không có lòng tham, muốn cái gì, vẫn là tự chính mình cố gắng, không đi nhờ người khác. Lòng em đầy kiên cường, là người ta thấy tốt nhất.” Hắn cầm gối đi đến bên người nàng, hai tay nâng lên khuôn mặt đỏ hồng của nàng, khuôn mặt thật nhỏ, một bàn tay của hắn có thể bao được.

“Cha từng nói cho ta biết, nương là nữ nhân tốt nhất thiên hạ, ôn nhu, lạc quan, sáng sủa, kiên cường, thiện lương..... Sách sử cũng có liệt nữ truyền, người người đặc sắc. Ta từng ôm hy vọng với nữ nhân, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân ở trong núi, ta thực thất vọng.” Hắn nhìn nàng, mắt tròn to, cái mũi khéo léo, đôi môi hồng nhuận; Đẹp sao? Hắn thực sự không biết cái gì gọi là đẹp, nhưng hắn nhìn nàng lại thấy vô cùng thoải mái.

Hắn nhẹ nhàng vuốt làn da trắng mịn của nàng, so với da lông thượng đẳng còn mềm nhẵn hơn.

(Trúc Nhi: ca so sánh kỳ cục quá a, người đi so với thú.... Thập ca: *lườm*... Trúc Nhi: *quay mặt tròn*)

Khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng người mảnh dẻ, không có chút sức mạnh này, hắn từng thực khinh thường; Nhưng tấm lòng hiệp nghĩa cùng ý chí kiên cường của nàng lại bắt tri bắt giác hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Hắn thích nữ nhân này, muốn nữ nhân này; Cho dù hiện tại nàng rất yếu, nhưng sẽ có một ngày nàng trở nên mạnh.

Chẳng sợ công phu của nàng vĩnh viễn ở giai đoạn thứ ba, tâm tính kiên cường dẻo dai cũng đủ khiến hấn ái mộ.

“Nữ nhân vốn là yếu ớt như thế, chỉ biết thét chói tai, trốn ở sau lưng nam nhân, sói lại gần ngay cả tránh cũng không thể, hoàn toàn không giống như hình dung tốt đẹp ở trong sách. Nếu không phải mấy người đi ném phích lịch tử nổ rầm rầm, suýt nữa khiến cho tuyệt lộ, ta căn bản không muốn ra tay.”

Chính bởi vì hấn lãnh khốc, bọn họ đã chết bốn mươi hai bạn đồng hành. “Vậy tại sao huynh không giết chúng ta? Ta tin tưởng huynh ở một bên đánh lén, chúng ta căn bản không có cơ hội ném ra Phích lịch tử.”

“Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy phích lịch tử, muốn nghiên cứu một chút uy lực của thứ đó, để còn phòng bị.” Hấn làm vậy căn bản vì lấy sinh tồn làm trọng yếu.

“Vậy vì sao lựa chọn cứu chúng ta, không phải những người khác?”

“Bởi vì mấy người các em chống được đến thời điểm ta muốn ra tay.” Đáp án không phải rất đơn giản sao?

Nàng trừng mắt nhìn hấn, có một loại cảm giác muốn cắn hấn, cắn hấn, lại muốn xúc động ôm hấn, không thể nói rõ được, tóm lại, thật đáng ghét.

“Huynh có hứng thú với phích lịch tử, làm chi giết thiếu chủ của Phích Lịch đường? Có hấn, huynh càng có thể kĩ càng nghiên cứu phích lịch tử.”

“Ai là thiếu chủ Phích Lịch đường?”

“Là cái người bị huynh hại chết ở trong Hắc Vụ lâm.”

“Là hấn hả!” La Thập rốt cuộc nhớ ra. “Hấn muốn giết ta, ta đương nhiên tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước giành thế mạnh).”

“Hấn có bản lĩnh giết huynh sao?” Nàng thấy, tên kia chẳng qua là ghen tị đến ngu ngốc.

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng (Mũi thương trước nạt dễ tránh, mũi tên bắn lén khó phòng). Lại nói, ta vừa cứu các nàng ra khỏi miệng sói, hấn đã muốn giết ta, người như thế chết chưa hết tội.”

Cũng đúng! Tên kia quả thực vong ân phụ nghĩa. Có điều..... “Chúng ta nói đến hấn làm chi? Còn nữa, huynh ôm ta làm cái gì, buông tay.”

Hấn được đằng chân lân đằng đầu ngồi vào bên người nàng, bàn tay to ôm lấy thắt lưng nàng.

“Ta gặp được không nhiều người cho lắm, nhưng tất cả đều thực đáng ghét. Bởi vì ta mặc da thú, liền coi ta như dã nhân hạ đẳng. Lại nhận ra bảo vật trên người ta, muốn giết người đoạt bảo. Người đầu tiên không có đoạt đồ, lại đối đãi ngang hàng với ta là em; Người đầu tiên nghiêm túc nghe ta nói, hơn nữa lại đi thực hành cũng là em. Ta sao lại không thích em được?”

“Nhưng....Huynh cũng chưa nói....”

“Em cũng không hỏi.”

“Ta là một cô nương, sao có thể không biết xấu hổ tùy tiện hỏi nam nhân có thích ta hay không, hơn nữa....Huynh không biết là tỷ tỷ thật xinh đẹp sao?” Chỉ cần ở cùng một chỗ với tỷ tỷ, Hoa Vô Nhan luôn thực tự ti.

La Thập vẻ mặt khó xử, thật lâu thật lâu –

“Huynh không cần phải nói, ta hiểu được, chỉ cần gặp qua hai tỷ muội chúng ta, còn ai đi thích ta?” Buồn cười, tỷ tỷ tụ tập hào kiệt thiên hạ, nghĩ có thể giúp nàng chọn ra lang quân như ý, lại vĩnh viễn không rõ, người những người đó thích chính là tỷ tỷ, làm sao còn coi trọng muội muội chứ?

La Thập hít một hơi thật dài. “Em có thể giải thích một chút, ở trong mắt người bình thường, đẹp xấu là phân biệt như thế nào không?”

“A!” Tinh thần nàng trở nên ngốc đến bay lên trời đi.

Hắn mang vẻ mặt khó xử nói: “Ta liếc mắt là có thể nhìn ra người mạnh yếu, nhưng đẹp xấu..... Theo ý của ta, mọi người đều ngũ quan đầy đủ, sao có thể phân biệt xấu đẹp?”

Nàng sững sốt một lúc lâu, nhin không được ha ha nở nụ cười, đồng thời, nước mắt cũng từng giọt từng giọt tuôn rơi trên hai má.

“Haizz, nói cũng đã nói rồi, sao em vẫn còn khóc?”

“Không có, ta chỉ là...” Có phải nàng nên cảm tạ ông trời, ban cho nàng một phu quân không phân biệt xấu đẹp? “La công tử, chàng thật sự thích ta, nguyện ý lấy ta sao?”

Hắn gật gật đầu. “Ta đã sớm quyết định muốn em là nữ nhân của ta.”

Loại đáp án này cũng chỉ có hắn có thể nói được, một chút cũng không lãng mạn, nhưng là thật uất ức, thật ngọt ngào. Nàng ôm lấy thắt lưng hắn, lại khóc lên tu tu.

“Em như thế nào lại khóc dữ hơn, chán ghét làm nữ nhân của ta sao?” Ôi chao, thực đau đầu, luận võ đánh nhau hắn còn có thể, nhưng ứng phó nữ nhân, hắn thật sự không được.

“Không phải.....tại em vui quá.....”

“Vui cũng muốn khóc?” Lí lẽ kiểu quái gì vậy?

“Tướng công.” Nàng đột nhiên sửa lại cách xưng hô.

“Cái gì?” Hắn nhất thời không phản ứng kịp.

“Gọi chàng đấy!” Nàng kéo đầu hắn xuống, ở bên tai hắn, nhẹ giọng nói cho hắn nghe phương pháp âm dương song tu trong Huyền Nguyệt bí quyết.

“Quả nhiên chính là động phòng.”

“Đừng nói nữa.” Mắc cỡ chết người.

“Chúng ta bắt đầu luôn đi!” Nói xong, hắn liền thoát quần áo của nàng.

“Chờ một chút.”

“Sao nào?”

“Dựa theo Huyền Nguyệt bí quyết ghi lại, vợ chồng muốn song tu phải bế quan nửa tháng để củng cố trụ cột, sau nữa tìm hiểu cảnh giới thứ bảy. Trước đó chàng có thể đưa Tư Đồ Hưng ra ngoài trước được không? Dù sao hắn cũng là con trai thứ mười chín của đương kim Thánh thượng, ngày tết gần đến, hắn phải về cung để tham gia đại tế.”

“Ta có thể cho Kim Nhi đưa hắn xuống núi, nhưng chỉ sợ là hắn không muốn rời đi.”

“Làm sao có thể? Trước khi rời cung, hắn đã đáp ứng Hoàng thượng, nhất định phải về ăn tết với mọi người, nếu không làm được, Hoàng Thượng sẽ giận dữ.”

La Thập lạnh nhạt cười, ngồi tại chỗ ôm nàng. “Ta nói rồi, lòng người đều là tham lam.”

Có ý gì chứ? Nàng mang một bụng buồn bực bị hắn ôm đến rừng hoa đào.

Trong rừng, Tư Đồ Hưng cùng Hoa Vô Hà đang luyện kiếm, xem dáng người linh động, hiển nhiên công lực tăng nhanh.

La Thập vừa đến, mở miệng đặt câu hỏi: “Tư Đồ Hưng, Hoa Vô Hà, giờ ta đưa các người xuống núi được không?”

“Không cần.” Tư Đồ Hưng cùng Hoa Vô Hà vậy mà lại trảm miệng một lời phản đối.

Hoa Vô Hà thấy Hoa Vô Nhan trong lòng hắn, chạy chậm bước lại. “Vô Nhan, sao muội lại đi ra?”

“Tỷ tỷ, ta....Ta nhận lời gả cho hắn.” Hoa Vô Nhan xấu hổ vùi mặt vào trong lòng La Thập.

“Ha ha ha, ta đã nói là các người hợp đôi mà! Như vậy ta cùng Tư Đồ sẽ không phải luyện võ mệt đến chết khiếp nữa.” Hoa Vô Hà nói xong, vỗ vỗ bả vai La Thập. “Muội phu, hiện tại ta là tỷ tỷ người, người nói thật đi, nơi này có phải có cổ quái? Thân thể ta cùng Tư Đồ đột nhiên tốt lên, bị thương không bao lâu liền hồi phục, nội lực tự dừng cũng tăng, ngay cả làn da cũng trở nên siêu tốt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Đồ ăn thức uống các người ăn hằng ngày, ngay cả nước ôn tuyền các người tắm rửa, đều là linh dược hiếm có trên đời.” La Thập nói.

“Thảo nào!” Hoa Vô Hà dùng sức đánh một chưởng. “Ta quyết định, ở lại trong này đến đầu xuân. Muội phu, người sẽ không đuổi tỷ tỷ đi chứ?”

La Thập không nói gì, liền đem ánh mắt chuyển đến Tư Đồ Hưng.

Tư Đồ Hưng lấp bắp mở miệng. “Ta cũng không thể được lưu lại sao?”

“Vậy còn buổi lễ tế làm sao bây giờ?” Hoa Vô Nhan thực khiếp sợ.

“Ta có thể viết phong thư cho phụ hoàng, người sẽ thứ lỗi cho ta. Có điều phải phiền toái hoàng thúc....” Bị La Thập trừng, hần nhanh miệng sửa lại. “Là nhờ La công tử hỗ trợ đưa tin một chút.”

Hoa Vô Hà cùng Hoa Vô Nhan cũng chưa chú ý tới chuyện hần trong lúc vô ý lộ ra bí mật động trời, nhưng xem ra sắc mặt La Thập không tốt lắm.

“Truyền tin đến kinh thành, không có khả năng.”

“Không cần đến kinh. Trước lúc lên núi, xa giá của ta cùng người hầu đều ở dưới núi, chỉ cần....La công tử đem ngọc bội bên người của ta cùng bút tín đưa xuống núi, giao cho bọn họ, tự nhiên có người đem thư vào cung.”

“Đi viết thư đi!” La Thập thản nhiên nói.

“Cám ơn.” Tư Đồ Hưng vui vẻ đi viết thư.

La Thập truyền âm mật tới tai Hoa Vô Nhan. “Tin chưa, lòng người là tham lam, người duy nhất biết rõ giá trị của tứ viêm quả cùng bích phục linh, mà vẫn đem trả lại cho ta, chỉ có em.”

“Không phải như thế....” Nàng chôn trán ở trong lòng hần, thấp giọng nói: “Làm người luôn luôn có chút ham muốn, tỷ tỷ bọn họ cũng không xấu bụng, nếu chàng không cho, bọn họ cũng không đòi, là vì chàng hào phóng, bọn họ mới nhận.”

“Ta biết, cho nên ta cũng không để ý bọn họ ăn bao nhiêu, lấy bao nhiêu, dùng bao nhiêu.” Đối với hần mà nói, vật ngoài thân đó không tính. Những gì hần coi trọng vốn không nhiều, trước đây là cha, sau lại là thương điều Kim Nhi, hiện tại có thêm Hoa Vô Nhan, còn lại hần cũng không để ý.

“Hai người các người nói nhỏ cái gì, có chuyện không thể lớn tiếng nói sao, có phải hay không đang nói xấu ai?” Hoa Vô Hà đột nhiên nhảy vào.

Đồng thời, Tư Đồ Hưng cũng đã viết xong thư, thêm cả ngọc bội của mình đưa đến tay La Thập. “Như vậy là được rồi.”

La Thập ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tiếng huyết gió như tiếng rống ngâm, bàn chuyển vu hồi, bay tận lên mây.

Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng bị chấn động đến mặt trắng bệch, không hiểu hần luyện công phu như thế nào, lại có thể đáng sợ như vậy.

Chỉ có Hoa Vô Nhan ở dưới sự bảo vệ của hần nên không chút ảnh hưởng.

Thời gian nửa nén hương, hai tiếng điều kêu vang lên, như đáp lại lời kêu gọi của La Thập.

“A! Kia là quái ưng đã bắt ta!” Tư Đồ Hưng sợ hãi chỉ Kim Nhi, ôm đầu muốn tìm chỗ trốn.

“Đó không phải ưng, là thương điều Kim Nhi, cùng thê tử nó Ngân Nhi.” La Thập tiếp đón hai thương điều bay xuống, đem thư cùng ngọc bội giao cho Kim Nhi, dặn dò vài câu, hai thương điều như có linh tính gật đầu, một trước một sau bay lên trời cao.

“Hai con điều đó có thể hiểu tiếng người?” Hoa Vô Hà hiểu kì.

Hoa Vô Nhan cũng không thấy lạ, lúc trước Kim Nhi có thể cấp Tư Đồ Hưng đang bị sói vây quanh, đưa đến trước trúc xá, liền thấy nó cực có nhân tính, như vậy nghe hiểu được tiếng người cũng rất bình thường.

“Chúng ta là bạn bè.” La Thập thản nhiên nói, không để ý tới Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng, liền ôm Hoa Vô Nhan về trúc xá song tu.

Huyền Nguyệt bí quyết song tu kỳ thật rất đơn giản, chính là vợ chồng ân ái, hai người cùng nhau hành công, phá tan hai mạch nhâm đốc, cầu nối với thiên địa, đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

La Thập đã sớm luyện đến cảnh giới này, cho nên nghe xong toàn bộ khẩu quyết của Huyền Nguyệt bí quyết, hần thành thật nói: “Bộ công pháp này thực sự không tốt lắm.”

“Này!” Bị hần nói như vậy, khuôn mặt nhỏ của Hoa Vô Nhan đỏ bừng tức giận. “Huyền Nguyệt bí quyết sao mà không tốt? Nó đứng đầu mười đại bí kíp của võ lâm đấy!”

“Làm sao tốt? Nhập môn mặc dù mau, tu luyện lại khắc nghiệt đến cực điểm, tu thành rồi uy lực lại nhỏ.”

“Đó là bởi vì em còn chưa luyện đến tầng thứ mười, chờ em thành công, chàng sẽ biết lợi hại.”

“Xin hỏi đến bây giờ bao nhiêu người luyện được đến tầng thứ mười? Luyện thành rồi sống được bao lâu?”

“Người sáng lập Hoa gia bảo, tài nữ đứng đầu võ lâm trăm năm trước Hoa Liên Du, cùng với bà cố của em đều luyện đến tầng thứ mười, uy lực vô cùng, khi võ lâm gặp nguy từng lập công lớn, sách sử võ lâm đều ghi lại. Có điều....” Sắc mặt nàng ảm đạm nhìn xuống. “Hai vị tổ tiên kia cũng bất hạnh mà chết trận.”

Kia cũng là tiền đồ xán lạn như sao trời mà nàng cố theo đuổi, để con cháu đời sau mãi mãi tự hào vì nàng.

“Cho dù họ không chết trên chiến trường, sau khi luyện thành Huyền Nguyệt bí kíp, cũng sống không được lâu lắm....” Hần thực sự cố gắng an ủi nàng, nhưng phương pháp thật sự quá dở đi.

Nàng nắm cánh tay hần, hung tợn cắn một ngụm. “Không được ô nhục tổ tiên Hoa gia.”

Thời buổi này nói thật cũng phạm pháp sao? La Thập rất oan, may mắn hần da thô thịt dày, cũng không quá để ý bị cắn, thản nhiên giải thích: “Em cho rằng tập võ là vì mục đích gì?”

“Trừ bạo giúp kẻ yếu, duy trì chính nghĩa.”

“Là làm cho thân thể khỏe mạnh.”

“Quý ích kỷ!”

Điểm này hần chưa bao giờ phủ nhận, cho nên rất rộng rãi gật đầu. “Muốn ta hy sinh tính mạng vì người xa lạ, ta xác thực làm không được.”

“Đúng vậy! Vợ chồng vốn là chim cùng cành, đại nạn đến đều là tự bay thôi....” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

“Em lầm rồi, tư tâm nặng nhất, giới nhất phản bội chỉ có con người, ngược lại chim chóc sống là một đôi, chết cũng thành đôi.”

“Có quỷ mới tin chàng.”

“Chờ có một ngày tận mắt thấy, em sẽ hiểu được.” Hần không muốn cùng nàng tranh luận, chỉ nói: “Chúng ta vẫn là đến nói về Huyền Nguyệt bí quyết nhà em đi! Công pháp này rất bất công, người luyện chỉ có nội lực âm hàn, cho nên luyện đến tầng thứ sáu phải cùng người khác phái âm dương ân ái....”

“Là song tu.” Ân ái thật khó nghe, nàng lại cắn tay hần.

Hần tỉnh bơ để nàng cắn, tiếp tục nói: “Lẽ loi một mình tuyệt đối không luyện đến tầng thứ mười, nam tử tập luyện, tổn thương đến thận, tạo thành kết cục vô hậu (là vô sinh đó). Cho dù vợ chồng đồng tu, cũng chỉ có một người có thể thành công, sau khi luyện thành, còn có thể bởi vì thân thể bị khí âm hàn thương tổn quá nặng, khiến cho tổn thọ, thật là không có lợi gì. Em cùng ta song tu, tuyệt đối không thể luyện theo phương pháp này, cần thay đổi một chút.”

“Chàng nói sửa là có thể sửa sao? Vạn nhất tẩu hỏa nhập ma làm sao bây giờ?”

“Sẽ không, phương pháp song tu của hỏa nguyên điển của ta, không những có thể tiêu trừ được thương tổn khi luyện Huyền Nguyệt bí quyết, còn có thể giúp em kéo dài tuổi thọ.”

“Hay cho một câu kéo dài tuổi thọ! Nói giống như thần tiên vậy, không có nửa điểm khuyết điểm, chàng nghĩ em sẽ tin sao?”

“Cứng rắn muốn nói khuyết điểm thì cũng có! Hỏa nguyên điển nhất định chỉ có nam mới có thể luyện, hơn nữa luyện công pháp này thực dễ làm cho nữ tử thụ thai, nói cách khác, chúng ta song tu xong, em đại khái cũng mang thai.” Không có biện pháp, đây là bí kỹ trân quý của hoàng thất, chỉ có hoàng đế mới có thể luyện tập, mà cha La Thập chính là tiên hoàng! Đương nhiên là đem công pháp này truyền cho La Thập rồi.

Một người làm hoàng đế đương nhiên là được hết thấy thế gian, liệu còn gì đáng giá theo đuổi? Không phải sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn thì là gì!

Đó cũng là nguyên nhân khiến hỏa nguyên điển trở thành bí kỹ quý của hoàng thất.

Về phần cha hắn vì sao chỉ có hai con là hắn cùng đương kim thánh thượng? Bởi vì cha hắn yêu nương hắn, tuy chịu trách nhiệm hoàng thất lấy hoàng hậu, hai người cũng chỉ sinh hoạt vợ chồng một lần, sau khi hoàng hậu mang thai, cha hắn cũng coi như đã xong, từ nay về sau không làm việc nữa.

Sau đó cha hắn lại không làm hoàng đế, mang theo nương hắn quy ẩn núi rừng, bận tâm nương hắn bị tông nhân phủ nhốt lâu năm thân thể trở nên hư nhược, vốn không định sinh đứa nhỏ, nhưng nương hắn kiên trì vì nam nhân mình yêu thương sinh con để cái, cha hắn không có biện pháp, đành phải theo.

Trong lúc nương mang thai, cha vì muốn điều dưỡng thân thể nương mà tìm vô số linh dược, đáng tiếc nương vẫn là không chống đỡ được mà mất trong lúc sinh, cha hắn từ đó về sau cũng không tìm nữ nhân khác.

Tính từ trên xuống dưới, cha hắn được xem như hoàng đế sinh con ít nhất từ khi Đại Trần lập quốc hơn nghìn năm nay. Mà đương kim Thánh Thượng liền uy phong, con cái khoảng bốn mươi người, trước mắt còn không xác thực, bởi vì số lượng luôn gia tăng.

Nghe được La Thập nói đến mang thai, Hoa Vô Nhan xấu hổ đầu muốn vùi vào trong ngực hắn, nhưng mãi không đi vào, cho nên nắm cánh tay hắn tiếp tục cắn.

“Ai muốn sinh đứa nhỏ với chàng? Hơn nữa một lần liền.....Chàng cho chàng là ai?”

“Ta là La Thập.”

Ngốc tử, ngu ngốc, đầu gỗ! Nàng cắn, dùng sức cắn.

“Tóm lại ta đều nói thật, không phải chúng ta đồng tu mà là em theo ta luyện. Kỳ thật nếu không phải em bị tấu hỏa nhập ma, ta mang em vào linh tuyến dịch cân tẩy tủy, em cũng không luyện được công phu này. Em có thể là nữ tử đầu tiên từ trước tới nay luyện thành hỏa nguyên điển, cam đoan thành tựu sau này vượt trên hai vị tổ tiên.”

“Thật sự?” Chỉ cần có thể chấn hưng lại Hoa gia bảo hùng mạnh như xưa, nàng kỳ thật không để ý luyện là cái công pháp gì.

“Đương nhiên.”

“Được!” Không cần lo lắng, nàng trực tiếp đáp ứng.

“Chúng ta đi mật thất bế quan đi!”

“Nơi này còn có mật thất, sao em không biết.....A!” Hắn đột nhiên vỗ đầu giường, ván giường cuộn lên, hắn ôm nàng nhắm thẳng phía dưới rơi xuống, nàng sợ tới mức hét chói tai.

Nhưng tốc độ rơi xuống căn bản không nhanh, thậm chí rất chậm, như lông chim, lướt nhẹ chậm rơi, thời gian gần nửa nén hương, bọn họ mới rơi xuống mặt đất.

“Mấy người cũng không có ai hỏi a! Cho nên ta sẽ không nói, hơn nữa đã tận lực khiến rơi xuống chậm một chút, em không phải còn chịu không nổi đấy chứ?” Biểu tình bình tĩnh, ngữ khí bình thản, bề ngoài bình

thường, lại chất chứa uy lực kinh thiên động địa, dăm ba bận liên bùng nổ một lần dọa người, thật sự thực khiến người phát điên.

“Cầm miệng!” Nàng tiếp tục cắn tay hắn.

Trong đầu hắn có một nghi hoặc rất lớn, muốn hỏi, nhưng trực giác nói cho hắn, hỏi ra sẽ bị cắn thảm hại hơn, nhưng..... Thật sự rất thắc mắc.

“Vô Nhan, ta hỏi em một vấn đề được không?”

“Cái gì?” Lại dùng lực cắn hai cái, nàng mới mở miệng.

“Em cầm tinh con chó có phải hay không?”

“Ý? Sao chàng biết?”

“Thì ra là thế.” Khó trách thích cắn người.

“Chậm đã!” Nàng lại bắt được tay hắn. “Chàng đang mắng ta.....Hmmm ừm ừm...”

Haizz, nàng tùy tiện cắn mấy cái cũng không gây thương tổn đến hắn! Nhưng bị nàng cắn, hắn vẫn thấy đau.

La Thập cúi người hôn chặn lấy đôi môi nàng, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, bàn tay to bắt đầu tháo đai lưng của nàng.

(Trúc Nhi: sao nam chính lại chỉ có mỗi chiêu này vậy. Mọi người chuẩn bị nhắm mắt, tiếp theo là phi lễ chó nhìn)

“Ừm....A....Chậm một chút, chậm một chút....” Vì sao người nàng lập tức liền trống trơn, mà hắn vẫn quần áo đầy đủ, rất không công bằng.

(ca nhanh tay dữ a

>.

“Yên tâm, ta biết em là lần đầu tiên, ta sẽ thật chậm, sẽ không khiến em cảm thấy đau.”

“Chàng...Không thể tưởng được chàng cũng là cái quỷ phong lưu...” Còn tưởng rằng hắn thực đứng đắn đâu! Kết quả.... Đồ trắng hoa, xem ra nàng nhìn nhầm. Oán hận lại cắn một chút cánh tay hắn, ai bảo hắn trước kia xằng bậy, cắn hắn, cắn chết hắn.

“Vô Nhan, loại sự tình này có thể đọc trong sách, không nhất định phải tự mình trải qua, nếu em muốn học, trong kho sách có rất nhiều đồng cung đồ ((sách xxx) :v), sau khi ra ngoài ta tìm cho em xem.” Cho nàng đỡ phải ăn bậy loại giấm chua nhàm chán này, còn liên lụy cánh tay hắn.

“Oái...” Tốt thôi, nàng oan uổng hắn, nhưng mà.... “Ai muốn xem mấy thứ hạ lưu đó?”

“Động phòng hoa chúc, việc lớn của đời người, làm sao có thể hạ lưu đâu?” Miệng hắn ở vành tai nàng, đầu lưỡi khẽ liếm, lại qua cổ tiến đến xương quai xanh, tới nụ hoa trước ngực.....Một đường khiêu khích cả người nàng.

Trong đầu nàng chỉ còn lại một ý niệm, công lực của nàng không phải bị che sao? Thân thể sao còn có thể nóng như vậy?

Tay hắn đụng đến đùi nàng, tiến đến vùng đất ẩm ướt.

“Vô Nhan, em hãy để toàn thân thả lỏng, đừng chống cự, cứ để ta làm chủ đạo.” Hắn ôm lấy nàng, mở thật rộng hai chân của nàng.

Nàng còn chưa ý thức được động tác tiếp theo, hắn đã xâm nhập nàng.

“A!” Đau, Thế mà lại đau như vậy. Nàng mở to hai mắt, hai hàng nước mắt rơi xuống.

“Lập tức sẽ hết đau.” Hắn ôm nàng, nhẹ nhàng mà hôn.

Nghe hắn nói bừa, đau như vậy, làm sao có thể lập tức hết?

“Không cần....Tướng công, đau quá, không cần.....Ừ....” Nàng chấn động toàn thân, hẳn làm sao có thể cần nàng?

Nhưng lực đạo không có lớn, chính là nhẹ nhàng mà dùng răng nanh cắn nhẹ, đầu lưỡi kia đột nhiên cuộn lên, dịu dàng liếm duyên....

“A!” Thân thể của nàng lại càng nóng, cảm giác thật kì lạ.

“Không đau nữa?” Hắn hỏi, chậm rãi vận động.

“Ừm ư....” Chuỗi âm thanh rên rỉ ngọt ngào vang lên, cảnh xuân tràn ngập, khắp phòng kiều diễm.

6. Chương 6

Bốn tháng sau, La Thập cùng Hoa Vô Nhan xuất quan.

Đúng như La Thập nói, cùng hắn song tu, khả năng thụ thai rất cao, cho nên....Hoa Vô Nhan mang thai, bụng bắt đầu nhô lên, tuy không hiện rõ, vẫn làm cho nàng vô cùng khó chịu.

Không phải nàng ghét mang đứa nhỏ của hắn, mà là, bọn họ còn chưa có bái đường a!

Như vậy mà về nhà, nàng sợ sẽ bị cha mẹ đánh gãy hai chân.

Haizz, làm sao bây giờ đây? Càng nghĩ càng phiền, nhện không được lại cắn hắn mấy cái.

Cái này cũng là thói quen gần đây của Hoa Vô Nhan, tâm tình không tốt, cắn hắn; cảm xúc dâng trào, cắn hắn; nhàn rồi nhàm chán, cắn hắn....Tóm lại, mỗi ngày lấy cánh tay hắn cắn để giết thời giờ, không chỉ có thể cường thân kiện thể, còn có thể kéo dài tuổi thọ, trăm lợi mà không có cái hại nào.

Khi La Thập cùng Hoa Vô Nhan đi ra trúc xá, thì thấy hai dã nhân mặc lá cây – Hoa Vô Hà và Tư Đồ Hưng.

Hai người này thực đáng thương! Cứ nghĩ La Thập cùng Hoa Vô Nhan bế quan nhiều lắm là nửa tháng, một tháng, ai ngờ bọn họ lặn một mạch đến bốn tháng.

Ở trong này đúng là không phải lo ăn uống, nhưng quần áo thì lại thực phiền toái! Hoa phục ban đầu đã sớm giặt đến rách nát, trong trúc xá lại không có vải dệt, cho dù có, bằng hai người một thiên kim một vương gia cầm y ngọc thực mà lớn lên, cũng không biết may quần áo.

Muốn bọn họ học tập La Thập săn thú, lấy da thú để mặc? Ngượng ngùng, lấy công lực hai người bọn họ còn không đủ để còn sống đi ra Hắc Vụ Lâm, đành phải hái chút lá trúc gần đây làm thành quần áo mặc.

Cho nên bọn họ vừa thấy La Thập cùng Hoa Vô Nhan xuất hiện, liền khóc thê thảm như vậy! Còn đáng thương hơn khóc cha mẹ chết.

“Vô Nhan, sao muội lại bế quan lâu như vậy?” Hoa Vô Hà một phen nước mắt nước mũi. “Các người nếu không ra, tỷ tỷ sẽ chết!” Buồn chết! Chỉ có lúc đầu còn mới mẻ với ngạc nhiên, sau đó cuộc sống chỉ có mặt trời mọc cùng mặt trời lặn, quả thực vô cùng nhàm chán.

“Thực xin lỗi, tỷ tỷ.” Nghĩ đến nàng cùng La Thập ở trong mật thất ẩm áp cùng phong phú, lại thấy tỷ tỷ giờ phút này chật vật, trong lòng Hoa Vô Nhan thực sự áy náy. “Bởi vì chúng ta một lần đột phá đến tầng thứ mười, cho nên thời gian có hơi lâu một chút....”

“Cái gì mà một chút, là bốn tháng, suốt bốn tháng!” Nói xong, Hoa Vô Hà liền vung tay đánh loạn.

La Thập liền dùng chỉ phong chặn tay nàng lại. “Không được vung loạn, Vô Nhan đang có bầu, không chịu nổi lực mạnh.”

“Mang thai?” Hoa Vô Hà thiếu chút nữa trừng đến rớt cả mắt ra ngoài. “Làm sao có thể? Các người rốt cuộc là bế quan luyện công, hay là đi hưởng thụ? Như thế nào liền mang thai mau như vậy?”

Tư Đồ Hưng thì không chút ngạc nhiên, con cháu hoàng thất đều thực dễ dàng sinh dục, tỷ như hắn, dù chưa chính thức nạp phi, cũng đã có hai con gái do thứ phi sinh.

Hắn không phải người kế thừa ngôi vị hoàng đế, không có tư cách luyện hỏa nguyên điển, nhưng hoàng đế sủng hắn, dạy hắn tâm pháp cơ bản nhất, để cường thân kiện thể, chỉ là không nói cho hắn hai đại công hiệu của hỏa nguyên điển là trường sinh cùng sinh dục.

La Thập không phải hoàng đế, tuy nhiên tiên hoàng đối với hắn lại là ngoại lệ. Bởi vậy, hắn luyện tập thật sự đầy đủ hỏa nguyên điển, cũng biết rõ bí mật trong đó.

Có điều bọn họ cũng không phí lời đi giải thích cho Hoa Vô Hà. Vị đại tiểu thư này đẹp thì đẹp thật, nhưng tính cách thì lại như thần kinh có vấn đề, thường làm cho người ta hao tâm tổn trí.

“Các người làm chi ăn mặc thành vậy?” La Thập nói sang chuyện khác.

“Người cho là chúng ta thích sao? Đã qua bốn tháng, bộ quần áo duy nhất của chúng ta đã sớm mòn rách, trong trúc xá lại không có quần áo khác thay, đành phải biến lá cây thành trang phục!” Nhắc tới điểm ấy, Hoa Vô Hà lại muốn khóc.

“Hoàng....” Bị La Thập trừng, Tư Đồ Hưng nhanh chóng sửa miệng. “La công tử, chúng ta không có bản lĩnh đi qua khí độc ra khỏi Hắc Vụ Lâm, không thể bắt dã thú lấy da làm quần áo, đành phải lấy lá cây mặc, cái này.....thực sự không bền chắc, hai ba ngày lại phải làm một bộ khác, không biết người có thể giải quyết chuyện này không?”

Đáp án của La Thập khiến người ta muốn học máu. “Trong trúc xá có quần áo, có điều để trong mật thất ta cùng Vô Nhan bế quan, để Vô Nhan đi lấy mấy bộ cho các người.”

“A!” Hoa Vô Hà tức giận đến muốn giết người, có quần áo cũng không lấy ra sớm, rõ ràng là có ý chĩnh bọn họ!

“Tỷ tỷ đừng xúc động.” Hoa Vô Nhan nhanh tay giữ chặt nàng. “Ta mang tỷ đi chọn quần áo nha!”

“Quần áo của ta đành nhờ các người.” Tư Đồ Hưng nói, không tính đi theo vào, hắn có chuyện muốn nói với La Thập.

Đợi Hoa gia hai tỷ muội đi rồi, hắn còn chưa mở miệng, La Thập đã nói trước: “Người cũng quá vô dụng, luyện bốn tháng còn không luyện thành khí hộ thân để đi ra Hắc Vụ Lâm, xứng đáng mặc quần áo lá cây.”

“Hoàng thúc, ta....” Hắn có luyện công a! Chính là sức chịu đựng cùng thiên tư có giới hạn, không có biện pháp đạt tới trình độ biến thái giống La Thập thôi!

“Đừng gọi ta như vậy, người họ Tư Đồ, ta họ La, chúng ta không quan hệ.”

“Lúc trước trong thư ta viết về nhà, ta có đề cập đến chuyện của tiên hoàng cùng hàng thúc, hiện tại chuyện này có lẽ đã truyền khắp hoàng thất, lần này chúng ta ra ngoài, hoàng thúc hãy hồi cung một chuyến.”

“Người thực sự nghĩ phụ hoàng người đọc thư, sẽ dễ tin tức truyền ra, kêu mọi người hoan nghênh ta hồi cung?”

“Phụ hoàng rất tôn kính tiên hoàng, nhất định sẽ yêu cầu bái tế vong linh, mà hoàng thúc là huynh đệ duy nhất của phụ hoàng, phụ hoàng sao có thể không chào đón người?”

“Bái tế vong linh? Từ hơn hai mươi năm trước tiên hoàng đã băng hà, đại tang toàn quốc, người bây giờ còn muốn bái tế vong linh, bái cái gì linh? Chẳng lẽ muốn nói cho người trong thiên hạ, ngày trước hoàng thất lừa mọi người?”

“A!” Tư Đồ Hưng không nghĩ tới vấn đề này.

La Thập tiếp tục đả kích hắn. “Với lại, tiên hoàng cùng tỷ nữ bỏ trốn là chuyện mất mặt của hoàng thất, mọi người muốn che giấu còn không kịp, làm sao còn có thể hoan nghênh ta? Phỏng chừng ta vừa nói muốn về hoàng cung, mật thám hoàng thất đã đến đây giết ta trước.”

“Hoàng thúc vì sao lại bị quan như vậy, ruột thịt thân thân chẳng lẽ lại phải chịu thua ánh mắt thế tục?”

“Thua hay không ta không biết, nhưng ta không muốn lấy Vô Nhan và con ta đi mạo hiểm, cho nên ta sẽ không hồi cung. Ta đưa người xuống núi, người tự trở về, ta muốn mang Vô Nhan về Hoa gia bảo cầu hôn, chờ bái đường xong, ta liền cùng Vô Nhan trở về đây cho nàng ấy dưỡng thai.”

“Hoàng thúc...” Tư Đồ Hưng vẫn muốn nói tiếp.

La Thập phát tay, điểm luôn vào á huyết của hắn, đỡ phải nghe hắn như ruồi bọ ong ong kêu, âm ỹ chết người.

Hắn đi đến một bên, ngứa cổ hét dài, như rồng ngâm, tiếng thét bay lên tận trời xanh.

Không bao lâu hai thương điều một trước một sau bay lại.

“Kim Nhi, Ngân Nhi.” Trước mặt Tư Đồ Hưng cùng Hoa Vô Hà, La Thập chưa bao giờ lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhưng vừa thấy thương điều, đôi môi liền cong lên, trong phút chốc, khuôn mặt rất đối bình thường kia như được nhiều điểm sáng chiếu rọi, rõ ràng là không đẹp, lại hiển lộ phong thái tuyệt thế. (TN: nổ quá không trời??)

Tư Đồ Hưng ở bên cạnh hắn dầm dẫm hoa dưới chân (dậm chân tự kỉ =)), oán hận người mà không bằng chim, La Thập bắt công, đối đãi cháu mình thì khắc nghiệt, ngược lại thân thiết gần bó với chim chóc.

Kim Nhi cùng Ngân Nhi ở bên người La Thập mỗ mỗ dụi dụi, chi tra luôn hồi, một chút cũng không thấy uy nghi của bá chủ không trung.

La Thập nghe chúng nó kêu to, cười đến càng vui vẻ. “Thì ra các ngươi cũng có đứa nhỏ! Kim Nhi giỏi thật, người thế mà còn làm cha trước ta, hài tử của ta còn những sáu tháng nữa mới chào đời!”

Kim Nhi cùng Ngân Nhi tự mãn ngâm nga.

Không thể nào! Một người và hai điều mà lại có thể nói chuyện với nhau? Tư Đồ Hưng nhìn đến choáng váng, đáng tiếc hắn bị điểm á huyết, không nói được, nếu không nhất định phải hỏi cho ra nhẽ.

La Thập cùng Kim Nhi, Ngân Nhi đùa giỡn với nhau gần nửa canh giờ, Hoa Vô Hà cùng Hoa Vô Nhan mới chọn xong quần áo đi ra.

Hoa Vô Nhan trên mặt mang chút dờ dẩn, không có cách nào, giúp tỷ tỷ trang điểm là rất căng thẳng thần kinh ạ.

Hoa Vô Hà vừa tiến ra này hoàn toàn khác trước, trách y, váy dài, mặc dù không có vẻ thiên kim thế gia đẹp đẽ quý giá, lại có dáng vẻ của một cô gái xinh đẹp đang tuổi thanh xuân.

Rốt cuộc có thể tái hiện mỹ mạo của nàng, Hoa Vô Hà cười vui vẻ như hoa mẫu đơn. “Không thể tưởng tượng được trong nhà muội phụ lại chứa nhiều quần áo như vậy, rất đẹp, công phụ làm cũng rất tốt, chỉ là có chút mộc mạc. Đây, Nhị đệ, tỷ tỷ cũng chọn cho ngươi một bộ, ngươi đi thay đi!”

Tư Đồ Hưng liếc mắt nhìn La Thập một cái, trong lòng biết đây nhất định là di vật cha mẹ La Thập để lại, đồ của tiên hoàng, hắn thật sự có thể mặc?

La Thập phát tay một cái, giải á huyết của hắn. “Đi mặc đi!”

Quần áo đều làm làm ra vẻ, thực là lãng phí, người khác thích thì đi mà mặc, dù sao hắn vẫn quen mặc đồ da thú.

Người ngoài nào biết da thú quý giá cỡ nào. Có thể khiến hắn để vào trong mắt đều không phải dã thú bình thường, da của Lang Vương kia cực tốt, đao kiếm bất xâm; Vân Báo lợi hại hơn, nước lửa không xâm. Có những bảo bối này không mặc, chẳng lẽ còn đi mặc một ít vật liệu may mặc bình thường? Đầu cũng không phải hồng rồi.

Về phần người khác thấy thế nào, hắn cũng chẳng quan tâm.

La Thập chính là La Thập, sẽ không bởi người khác gọi hắn là dã nhân, hắn liền biến thành dã nhân, cũng không bởi vì cha hắn từng là hoàng đế, hắn sẽ trở thành vương công quý tộc. Hắn chỉ đơn thuần là chính mình.

Tư Đồ Hưng được La Thập đồng ý, lập tức đi thay quần áo, nói thực ra, hắn đã sớm không chịu nổi trang phục lá cây.

Tư Đồ Hưng vừa đi, Hoa Vô Hà lập tức đặt câu hỏi: “Muội phụ, chúng ta khi nào thì xuống núi?”

“Người còn muốn đi, đi lúc nào cũng được.” La Thập nói.

“Ta có thể tự mình đi, còn hỏi người làm gì?” Hoa Vô Hà buồn bực giọng chân.

“Tỷ tỷ đừng lo lắng, lần này tướng công sẽ đưa chúng ta xuống núi.” Hoa Vô Nhan nói.

“Thật sự?” Được sự khẳng định của muội muội, Hoa Vô Hà hoan hô. “Sao còn đứng đây làm gì? Đi!”

“Chúng ta còn phải chờ Tư Đồ.” Hoa Vô Nhan giải thích.

“Đúng nha!” Có thể trở về thế giới hoa lệ nên quá hưng phấn, nàng nhất thời quên mất. “Tư Đồ, mau một chút, chúng ta phải về nhà!”

“Đừng, Vô Hà tử, chờ ta, ta sắp xong rồi, đợi ta với....” Xa xa, chỉ thấy Tư Đồ vẫn mặc đồ lót, vừa mặc quần áo vừa nhảy lò cò, quàng quàng chạy tới.

Hắn nhớ trần thế đã lâu, không bao giờ nguyện ở Huyền Băng Sơn này thêm nữa.

“Về nhà!” Mới đi ra khỏi Hắc Vụ Lâm, Hoa Vô Hà liền vui vẻ cười to.

Mất Tư Đồ Hưng cũng rưng rưng lệ, một chuyến đi Huyền Băng Sơn này thật sự là nguy hiểm, ngạc nhiên, mới mẻ, kích thích....mọi tư vị đều đã nếm trải. Hắn không muốn phải trải qua lần nữa.

Hoa Vô Nhan cũng muốn hoan hô, nhưng La Thập liền kéo tay nàng. “Động tác cẩn thận một chút, em hiện đang mang thai đó!”

“Biết rồi!” Không thể nhảy nhót, hắn nàng có thể kêu đi! “A—” Tiếng huýt gió như phượng hót vang trời, trong trẻo vút cao, xoáy thẳng vào vòm trời.

Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng liếc nhau, đáy lòng sợ hãi không thôi, Hoa Vô Nhan công lực đại thành, nàng mới ngần ấy tuổi đầu mà đã đạt thành tựu như thế, thật là không còn gì để nói.

“Người so với người quả nhiên tức chết người.” Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng đồng thanh nói nhỏ, bọn họ cũng thực dụng công, đáng tiếc không có cơ duyên như Hoa Vô Nhan.

La Thập nghe được, cũng không nói gì, loại người chỉ biết hâm mộ thành công của người khác thì vĩnh viễn không đứng đầu được. Không biết cố gắng, cuối cùng thành tựu thua kém, cũng chẳng thể trách ai.

“Ê, các người xem, có người kia!” Hoa Vô Hà bỗng nhiên hô to, vui vẻ chỉ vào một đám hán tử bận đồ đen bên sườn núi.

“Thật cảm động nha!” Hốc mắt Tư Đồ Hưng ửng hồng. “Chúng ta cuối cùng cũng trở về nơi có người ở.”

“Đi qua nhìn xem.” Hoa Vô Hà sử dụng khinh công, người như một cánh bướm bay lên giữa không trung.

“Ta cũng đi.” Tư Đồ Hưng cũng chạy theo.

“Đợi ta với.” Hoa Vô Nhan cũng định đi theo.

“Trở về!” La Thập đột nhiên rống to, đúng lúc kéo Hoa Vô Nhan lại.

Nhưng Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng đi trước một bước đã gần chạy tới phía đám người.

“Sao vậy? Tướng công.” Hiếm lắm mới nhìn đến người ngoài, mọi người thân cận thân cận, là chuyện tốt mà! “Hay là tướng công biết những người đó, biết bọn họ không phải người tốt?”

“Không biết.” La Thập cứng rắn lời kéo nàng đứng bất động tại chỗ.

“Thế vì sao không vào giúp vui?” Rời xa nhân thế gần nửa năm, nàng rất muốn cùng người trò chuyện, nói chuyện trời đất.

“Chính bởi vì không biết, cho nên mới không tùy tiện chạy qua, nhờ đâu là người xấu?”

Hoa Vô Nhan nhìn hắn, thở dài nói. “Em biết tướng công lớn lên ở rừng núi, không quen cùng người tiếp xúc, nhưng sau chúng ta thành thân, người nhà em cũng là người nhà tướng công, chẳng lẽ tướng công cũng muốn coi người nhà em là người ngoài?”

“Đó cũng thói quen không quan hệ, mà là tâm phòng người không thể không có.” Ở trên Hyên Bằng Sơn, hấn gặp qua nhiều trường hợp mọi người vì lợi ích mà rút đao chém giết lẫn nhau.

Động vật còn không ăn thịt đồng loại, nhưng loài người lại sẽ vì một quả quý, một đầu dị thú, mà chia đao về phía đồng bạn.

Từ những người hấn đã gặp, hấn rút ra một kết luận – trên đời không có bằng hữu hay kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.

Cho nên hấn cũng không chủ động tiếp cận người, trừ phi đã trải qua một thời gian dài xem xét, xác định bọn họ vô hại. Khi đó hấn có lẽ sẽ giúp đỡ một chút khi đám người đó gặp nạn, giống như hấn đã cứu ba người Hoa Vô Nhan.

“Thế gian này người xấu có lẽ không ít, nhưng người tốt càng nhiều, em tin tưởng...” Giống như châm chọc lòng tin vào con người của nàng, từ chỗ đám người kia đột nhiên truyền đến tiếng Hoa Vô Hà phẫn nộ hét chói tai.

“Khốn kiếp, các người biết bốn cô nương là ai không hả? Dám vô lễ với ta!” Hoa Vô Hà đã muốn rút bội kiếm bên người ra. Tư Đồ Hưng cũng rút kiếm hỗ trợ nàng ở phía sau, cùng đám người áo đen giằng co.

“Sao lại thế này?” Nhìn phía xa nổi lên biển cỏ, Hoa Vô Nhan ngây ngẩn cả người.

“Có lẽ có người ham sắc đẹp của tỷ tỷ nàng, hoặc là bọn họ đột nhiên xuất hiện phá rối hành động của đối phương, đối phương triển khai trả thù.” Loại sự tình này La Thập nhìn đã quen.

“Chúng ta mau đi qua giúp tỷ tỷ.” Hoa Vô Nhan nói xong liền chạy tới.

“Chờ một chút, nhìn kỹ trước đã rồi hãy nói.”

“Còn chờ!” Đám người áo đen kia đều đã lôi đao kiếm côn bổng ra, nhằm Hoa Vô Hà và Tư Đồ Hưng mà đánh. “Đợi lát nữa, tỷ tỷ với Tư Đồ sẽ mất mạng.”

“Sẽ không.” La Thập chìa ngón tay chỉ ra, chỗ đám mây phía xa có hai bóng đen đang lượn vòng, đúng là Kim Nhi và Ngân Nhi. “Kim Nhi, Ngân Nhi sẽ bảo vệ tỷ tỷ nàng cùng Tư Đồ.”

“Một mình chàng cũng có thể đánh đuổi đám người áo đen kia, làm chi còn muốn phiên toái Kim Nhi, Ngân Nhi?”

“Em xác định?”

“Với võ công của chàng, chỉ sợ người đứng đầu vô lâm là đại sư Phương Trượng của Thiếu Lâm cũng không phải đối thủ của chàng, trên đời này ai còn có thể đánh thắng được chàng?” Nàng đã chứng kiến năng lực của hấn, nội lực kia giống như là sâu vô cùng, dùng mãi không hết.

“Vô Nhan, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng! Chưa biết rõ về đối phương mà ra tay, đó không gọi anh hùng, đó là ngu ngốc.”

“Chàng.....” Mắt thấy tỷ tỷ và Tư Đồ Hưng bị đánh cho chật vật, Hoa Vô Nhan còn nhịn thế nào được. “Chàng không đi, em đi!” Nói xong, nàng giằng tay thoát khỏi hấn, tung mình mấy cái, đã xuống đến bên cạnh Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng.

La Thập nhìn hai tay đột nhiên trống không, nhịn không được nghi hoặc, bản thân giúp cho nương tử có võ công lợi hại như thế, rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu?

(TN: tất nhiên là xấu rồi, võ công cao thì tỷ ấy cần gì dựa vào huynh nữa, ngốc. Thập ca: *lườm*)

Nếu công phu của Hoa Vô Nhan vẫn như bốn tháng trước, thì làm sao có cách nào rời khỏi tay hấn chứ? Bây giờ... Hấn không chú ý một cái, nàng liền trốn.

Xem ra hấn phải trở nên mạnh hơn mới được, nếu không mỗi ngày đều phải đuổi theo lão bà chắc chắn sẽ mệt chết.

La Thập có thể không để ý Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng bị đánh, nhưng có người bắt nạt Hoa Vô Nhan, vậy đã phạm vào điều tối kỵ của hấn. Thân hình hấn mở ra, giống như hóa thành khối nhẹ, trong chớp mắt

đi đến bên người Hoa Vô Nhan, hai tay ôm vòng, xoay tròn, rồi, đám người áo đen đang vây đánh Hoa Vô Nhan giống như bị đung vào vách tường, bay ngược ra ngoài.

“Lại một tên nữa.” Một gã áo đen thấy vậy liền nói. “Huynh đệ, thế là có ý gì? Chúng ta là người của ngũ độc môn ở Miêu linh, cố ý đến tìm Thất Tinh thảo về chế được, mất hơn hai mươi ngày trời mới tìm được ba nhánh, hay là các người muốn cướp? Đừng quên, Huyền Băng Sơn có quy củ, ai tìm được bảo vật thì là của người ấy, nếu vọng tưởng cướp đi, sẽ bị toàn bộ người trong võ lâm đuổi giết.”

“Đúng vậy, ba người này vọng tưởng giết người đoạt bảo, chúng ta muốn dẫn bọn họ trở về giao cho mình chủ võ lâm xử lý; mời huynh đài mau chóng rời đi, chớ để hiểu lầm.” Một tên áo đen khác nói. Kì thật bọn họ bị khí thế uy phong của La Thập dọa sợ, không muốn trêu chọc đối thủ lợi hại như thế, mới muốn dùng lời nói bảo hấn rời đi.

“Huynh đài nhanh đi, chúng ta còn phải đánh bọn cướp.” Lại một tên áo đen khác nói.

“Các người dám đổi trắng thay đen.” Hoa Vô Hà tức đến nổi cả người phát run. “Muội phụ, người đừng nghe bọn hấn nói bậy, ta chỉ đến đây lên tiếng kêu gọi, hỏi một chút xem trên giang hồ có chuyện vui gì không, bọn họ lại nói đã lâu không có nữ nhân, khó gặp được một người trên núi, là bọn hấn....Bọn hấn bắt nạt ta trước....”

“Vô Hà tỷ không nói dối, nhóm người này vừa thấy chúng ta đến đã nói nam giết chết, nữ đưa trở về mọi người cùng hưởng thụ, Vô Hà tỷ mới cùng bọn họ âm ỷ lên, chúng ta căn bản không biết trên tay bọn họ có Thất Tinh thảo, làm sao có thể muốn đoạt bảo?” Tư Đồ Hưng giải thích ngắn gọn, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, bởi vì hấn vừa đến đã bị hỏi thăm tổ tông mười tám đời, đối với người luôn tự hào vì dòng máu hoàng tộc như hấn mà nói, quả thực không thể tha thứ.

Chờ xem! Hấn thề ở trong lòng, chờ sau khi hồi kinh, nhất định tấu thỉnh phụ hoàng phái đại quân, san bằng ngũ độc môn ở miêu linh.

“Ta biết.” La Thập tin tưởng lời nói của Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng, bởi vì hai người họ rất khù khờ, ngay cả tử viêm quả cũng không nhận ra, sao có thể nhận ra được Thất Tinh thảo càng hiếm lạ hơn? Huống chi ngay cả Hoa Vô Nhan đám người áo đen cũng muốn đánh, rõ ràng là trong bụng có ý xấu.

Về phần đám người áo đen, từ lúc nghe thấy Hoa Vô Hà gọi hai chữ “Muội phụ” liền thay đổi sắc mặt, lặng lẽ mở rộng vòng vây, đồng thời đổi vũ khí mới.

Tư Đồ Hưng nhìn vũ khí mới của đám người áo đen, tức giận đến vặn vẹo cả mặt. “Các người rốt cuộc là loại người nào, lại có cả cung nỏ chuyên dùng của quân đội?”

“Nói vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, mau ra tay!” Từ lúc đám người áo đen mạo phạm đến Hoa Vô Nhan, La Thập cũng đã quyết định đại khai sát giới.

“Nhưng cung nỏ là vũ khí của quân đội, dân chúng không có khả năng mua được, trừ phi....” Tư Đồ Hưng còn chưa nói xong, mấy mũi tên đã bay sát qua má hấn, mang đi vài sợi tóc.

Kính nỡ uy lực đến mức bắn xuyên được cả áo giáp, lập tức Tư Đồ Hưng thấy hai má nóng rực, trong lòng nảy lên phần nộ, cực kì phần nộ. Không thể tưởng tượng được chính mình đường đường là một tiểu vương gia, cũng có một ngày bị vũ khí trong quân đội làm bị thương.

Mà đồng thời, La Thập đã dùng một chiêu đánh bay đầu tên áo đen vừa bắn tên.

Trong phút chốc, sắc đỏ rực trời.

Toàn bộ đám đàn ông, ngoại trừ La Thập ra, kẻ nào cũng cảm thấy kinh hãi rợn người, hai nữ tử đứng đó thì đã muốn nôn hết cả mật xanh mật vàng.

“Tướng công, chàng có thể đổi loại phương pháp giết người hay không?” Xin nghĩ đến phụ nữ có thai là nàng, đừng làm cho nàng phun quá khốn khổ.

“Được thôi, nương tử.” La Thập biết nghe lời phải, không đánh đầu người, sửa lại đánh thùng ngực đám người áo đen.

Hoa Vô Nhan nôn thắm hơn. “Tướng công, đừng để thấy máu được không?” Muốn ghét a!

“Được, nương tử.” La Thập đổi dùng ám kình, một chưởng đánh vỡ lục phủ ngũ tạng của kẻ địch, cũng không khiến máu xuất hiện.

(TN: ta thề từ nay về sau sẽ ko bao giờ đắc tội với Thập ca, huynh quá kinh khủng >.

Mắt thấy bốn mươi tên áo đen người tiếp người ngã xuống, Tư Đồ Hưng đột nhiên hoàn hồn. “Hoàng thúc, hoàng thúc, lưu lại một tên còn sống, ta muốn biết là ai bán trộm quân giới!”

Chỉ một câu nói lơ đãng này, thân thể La Thập bị tiết lộ. Hai tỷ muội Hoa gia cùng liếc nhau, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nhau. Sao Tư Đồ Hưng có thể kêu La Thập là hoàng thúc? Thế chẳng phải nói La Thập là đệ đệ của Hoàng Thượng? Nhưng dân chúng Đại Trần đều biết, Hoàng Thượng không có huynh đệ, từ khi nào lại xuất hiện một người thế này?

“Vô Nhan, muội gả cho cái hoàng thúc nha!” Hoa Vô Hà tìm đập như trống nói.

“Có lầm lẫn gì không?” Hoa Vô Nhan cũng ngây người, Nàng những muốn đem La Thập về nhà, cùng nàng chần hưng thanh danh Hoa gia bảo. Nếu hắn là đệ đệ của hoàng đế, làm sao có thể làm việc giúp Hoa gia bảo?

“Nhưng Tư Đồ kêu vậy mà!”

“Ta chưa từng nghe tướng công nói qua, hơn nữa đường đường là một hoàng tộc lại có thể ở trên núi, mặc da thú, đi chân trần sao?”

Trong lúc hai tỷ muội Hoa gia nói chuyện, La Thập đã giải quyết xong hầu hết đám người áo đen, chỉ chừa lại hai tên cho Tư Đồ Hưng hỏi cung. Hoa Vô Nhan đi về phía La Thập, sau hồi đại chiến mà trên người hắn vẫn như cũ sạch sẽ không dính nửa vết máu. Đây là La Thập cố ý giữ gìn, tránh cho nàng vì ngửi thấy mùi máu mà lại nôn nghén.

“Tướng công, vừa rồi Tư Đồ gọi chàng là hoàng thúc, chàng thật sự là....người trong hoàng thất sao?”

La Thập không đáp lời, chỉ xoay người hung tợn trừng Tư Đồ Hưng.

“Ta, ta đi hỏi khẩu cung.” Tư Đồ Hưng nhanh chân túm lấy hai gã áo đen lùi sang một bên tra khảo vấn đề quân giới.

“Tướng công!” Hoa Vô Nhan vội kéo tay La Thập, không đạt mục đích thề không bỏ qua.

“Ta chính là ta, người khác gọi ta thế nào, thấy ta ra sao, có liên quan gì đến ta?” La Thập thản nhiên nói.

“Nhưng đệ đệ của hoàng đế...”

“Cẩn thận.” La Thập đột nhiên rống to, một tay ôm Hoa Vô Hà, một tay ôm Hoa Vô Nhan, đánh về phía trước.

Thì ra là một gã áo đen bị khống chế đột nhiên vồ vào đại lưng, mưa châm bay đầy trời, mỗi cái đều như muốn lấy đi tính mạng người ta.

La Thập lặn hai vòng trên mặt đất, lại vọt lên giữa không trung, vừa gấp mình lại, đầy đủ bảo vệ chính mình cùng hai tỷ muội Hoa gia.

“A!” Tư Đồ Hưng lại không có vận tốt như vậy, võ công hắn không bằng La Thập, khoảng cách với tên áo đen lại quá gần, chỉ kịp tránh nửa người trên, còn hai chân lại bị bắn thành tổ ong.

“Dát –” Kim Nhi, Ngân Nhi đang xoay vòng trên không trung nhìn thấy phía dưới nổi lên biển cỏ, hai cái bóng hùng vĩ liền bay lại.

La Thập kêu to: “Lui về, Ngân Nhi!”

Nhưng quá muộn, một gã áo đen khác cũng chụp lấy cơ quan ở đại lưng, lại một đợt mưa châm khác bắn ra.

“Dát!” Ngân Nhi tránh né không kịp, trúng một châm vào mắt.

“Khốn kiếp!” La Thập chém ra hai luồng chưởng phong, giống như hai luồng lốc xoáy nháy mắt đem hai gã người áo đen cuốn lên giữa không trung, xả thành mảnh nhỏ.

Lúc này, Kim Nhi đã sắp sà xuống, Tư Đồ Hưng cũng bị nó buông xuống.

La Thập tiến đến nơi Ngân Nhi ngã xuống. Cánh thương điều như thép tinh luyện, móng vuốt còn cứng hơn kim cương, có thể nói là đao thương bất nhập, trừ bỏ nhược điểm duy nhất là đôi mắt. Nhưng lại khéo như vậy, một châm xuyên thấu mắt nó.

“Cạc cạc dát....” Kim Nhi vây quanh Ngân Nhi không ngừng rên rỉ, thỉnh thoảng dùng cánh ôm lấy bạn lữ của mình.

Ngân Nhi không nhúc nhích, hẳn là đã chết.

“Thực xin lỗi, Kim Nhi, là do ta sơ sẩy.” La Thập gục đầu. Hắn không nên chỉ điểm trụ huyết đạo của người áo đen, hẳn là nên phong tỏa luôn chân tay bọn chúng, thì đã không hại Ngân Nhi uổng mạng.

“Cạc cạc dát....” Kim Nhi bay quanh La Thập hai vòng.

La Thập nhìn người bạn cùng hân lớn lên, hốc mắt ửng đỏ, đau đớn gập đầu. “Được, ta sẽ chăm sóc con của người.”

“Dát!” Đột nhiên Kim Nhi ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó cấp lấy Ngân Nhi bay về phía trời cao.

“Tướng công, Kim Nhi muốn mang Ngân Nhi đi đâu?” Trong lòng Hoa Vô Nhan có chút dự cảm không lành.

“Thất Hồn cốc.” La Thập lòng đau như cắt nói, dặt tay Hoa Vô Nhan. “Chúng ta cũng đi đi!”

“Thất Hồn cốc, nghe tên thực là khủng bố, vì sao muốn đi đến nơi đó?”

“Vì muốn cùng người mình thích ở cùng một chỗ.” La Thập ôm Hoa Vô Nhan đi qua bên cạnh Tư Đồ Hưng, cũng không nhìn hắn cái nào, là do hắn cùng Hoa Vô Hà tự mình gây chuyện. Nhưng niệm tình thân thích, vẫn ném hắn hộp thuốc cao nhỏ, ít nhất có thể giữ tính mạng Tư Đồ Hưng.

Tư Đồ Hưng biết chính mình gây họa, không dám nói nhiều, Hoa Vô Hà vội vàng nhặt lên thuốc mỡ giúp hắn bôi loạn lên chỗ bị thương, lại xé chút vấy, băng bó lại vết thương.

Loại thuốc kia cũng thật hiệu quả, vừa tiếp xúc miệng vết thương, máu liền ngừng chảy. Tư Đồ Hưng chống tay ngồi dậy. “Vô Hà tỷ, chúng ta cũng đi nhìn xem.”

“Nhưng cậu....” Thấy hai đôi mắt bị bao như bánh chưng, còn muốn đi Thất Hồn cốc, có được không đây?

“Tỷ đỡ ta một phen, xin tỷ đẩy, Vô Hà tỷ.” Nghĩ đến tiên hoàng an táng tại Thất Hồn cốc, hẳn dù thế nào cũng muốn biết rõ ràng vị trí Thất Hồn cốc, để có một ngày đến đó cúng bái.

7. Chương 7

Thất Hồn cốc, Đoạn Hồn nhai.

Nơi đây dù mang cái tên khủng bố như vậy, nhưng cảnh sắc xung quanh lại vô cùng tuyệt vời.

Một dòng suối nhỏ vắt ngang, hàng vạn đóa hoa lê đua sắc, phong điệp vờn quanh, hương thơm lạ lùng thoang thoảng.

La Thập ôm Hoa Vô Nhan đi qua đường mòn xanh ngắt, đi đến gần vách núi đen, chỉ nhìn thấy một tấm bia đá có khắc vân văn (hoa văn hình mây), chính giữa là ba chữ lớn, nét chữ rồng bay phượng múa — Thất Hồn cốc.

“Tấm bia đá này là do chính tay cha ta khắc thành. Ông chọn lấy nơi này làm nơi mai táng nương ta, nghe nói là nơi có phong cảnh tú lệ nhất Huyền Băng Sơn. Ông nói dù sao cũng là nơi sẽ nằm xuống vĩnh viễn, đương nhiên phải chọn chỗ tốt nhất, mới không dễ dàng thấy chán.”

“Thì ra công công (cha chồng), bà bà (mẹ chồng) táng ở trong này.” Hoa Vô Nhan nhìn trái nhìn phải. “Vậy phần mộ ở đâu? Để em đi bái tế công công, bà bà một phen.”

La Thập chỉ vào chân vách núi đen. “Ở dưới đó.”

Hoa Vô Nhan thăm dò vừa nhìn, chỉ thấy biển mây trùng trùng, như là không thấy đáy: “Chỗ đó sâu đến mức nào?”

“Không biết, ta chưa từng xuống thử.”

“Chàng không phải nói công công, bà bà táng ở trong này, sao lại chưa từng đi xuống?”

“Nương là phụ thân táng, về phần cha, lúc ông mất ta mới có sáu tuổi, cũng không có bản lĩnh mà đi xuống, là Kim Nhi đem thi hài của ông ném xuống vách núi đen, coi như cùng với nương hợp táng, cho nên ta chưa từng xuống Thất Hồn cốc.” Theo những gì hắn hiểu biết về cha hắn, phần mộ phía dưới đại khái cũng chỉ là lấy cái hố, đem thi thể vùi vào đi liền quên đi. Cha đam mê hưởng thụ, lại cực thích xa hoa, có lẽ là do nửa đời trước bị hoàng gia bức đủ đi!

“Chẳng lẽ công công chưa từng mang chàng đi xuống bái tế bà bà?”

“Cha nói phía dưới là nơi an nghỉ của người chết, người sống nên bớt đi xuống quấy rầy giấc ngủ của người khác, muốn bái, bái ở trong này là được.”

“Thì ra là thế.” Có điều..... “Nơi này cũng là nơi mai táng công công, bà bà, Kim Nhi mang thi thể Ngân nhi tới làm gì? Nó.....”

Như đang trả lời thắc mắc của nàng, một tiếng chim lãnh lót vút lên tận chín tầng mây.

Đồng thời, Kim Nhi mang theo thi thể Ngân nhi cũng đi vào Thất Hồn cốc, lượn quanh vách núi đen ba vòng.

Đột nhiên, Kim Nhi buông móng vuốt ra, thân thể to lớn của Ngân Nhi rẽ biển mây mù, rơi thẳng xuống đáy cốc.

“A!” Hoa Vô Nhan kinh hô một tiếng, hai tay nắm chặt cánh tay La Thập. “Tướng công, Kim Nhi vì sao lại làm như vậy?”

“Sinh đồng khâm, tử đồng huyệt.” Hai bàn tay to của La Thập ôm chặt lấy thắt lưng Hoa Vô Nhan, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm Kim Nhi, bạn tốt, đồng bọn từ nhỏ cùng lớn lên của hắn.

“Thế là sao?” Nàng đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

“Dát!” Kim Nhi giương đôi cánh, bay vút tận trời, lại đột ngột quay lại, tăng tốc độ phi thẳng xuống phía đáy cốc.

“Tướng công, mau ngăn cản nó!” Hoa Vô Nhan đột nhiên hiểu được, điều gì này muốn vì thế tử tử tử!

Nhưng La Thập không nhúc nhích, chỉ nhìn, nhớ kỹ hành động cuối cùng của đồng bạn tốt nhất của hắn.

Hoa Vô Nhan lắc La Thập đang bất động, khản giọng kêu to: “Kim Nhi trở về, đừng làm chuyện điên rồ, Kim Nhi.....”

Phanh! Một lúc lâu sau, từ đáy cốc truyền đến một tiếng va chạm nặng nề.

Đó là lời chia tay bi ai nhất, cũng nặng tình nhất của một thương điều vì bạn hữu liền cánh của nó mà tử tử.

Hoa Vô Nhan mở lớn miệng, hai hàng lệ như mưa xuân, từng giọt từng giọt không ngừng tuôn rơi.

“Vì sao? Vì sao? Vì sao.....” Nàng lời kéo cánh tay La Thập, khóc rống thất thanh: “Chàng có thể ngăn cản nó, vì sao chàng lại không làm?”

Hốc mắt La Thập đỏ bừng, đỏ như muốn khóc ra máu.

“Vô Nhan, còn nhớ trước kia em đã nói, vợ chồng vốn là chim cùng rừng, khi đại nạn đến đều tự bay đi không? Trên thực tế, chỉ có con người mới so đo ai yêu nhiều, ai yêu ít, trong thế giới của thương điều, khi bạn hữu chết, con còn lại đi theo là rất bình thường.” Hắn ôm chặt lấy nàng. Nói chuyện yêu đương hắn không biết, trước hoa dưới trăng hắn không hiểu, điều duy nhất hắn biết là..... “Vô Nhan, Kim Nhi cùng ngân nhi muốn sống chết có nhau, ta không có quyền ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản. Bởi vì tương lai có một ngày, chúng ta nếu bất hạnh gặp tình huống như vậy, ta cũng sẽ lựa chọn làm như Kim Nhi đã làm.”

Hoa Vô Nhan ngơ ngác nhìn hấn, trong lòng thật sâu bị rung động.

Từng có lúc, nàng hoài nghi người đàn ông biết quá ít thể tục lễ giáo này, rốt cuộc hiểu hay không cái gì gọi là yêu?

Nay nàng mới hiểu được, người không hiểu yêu chính là mình.

Từ đầu tới cuối La Thập đều hiểu rất rõ ràng bản thân muốn điều gì, hơn nữa cố gắng theo đuổi.

Thì ra sinh tử không rời, là cảm tình của hấn dành cho nàng.

Sống cùng sống, chết thì cùng chết; giống như đôi chim kia.....

Nàng dùng sức ôm lấy hấn, sóng lòng cuộn cuộn. “Tướng công, chàng nói đúng..... Chúng ta sinh thành song, tử cũng thành đôi.”

La Thập ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, thực vui vẻ bọn họ lưỡng tình tương duyệt, chỉ có một chút điểm nghi hoặc, vợ chồng như đoá tịnh đế liên (2), đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không rời, đây không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa (3) sao?

(2) Tịnh đế liên: hoa sen có hai bông trên cùng một đài, ý chỉ vợ chồng gắn bó không rời.

(3) Thiên kinh địa nghĩa: chuyện đúng đắn hiển nhiên như lẽ thường phải thế.

Ít nhất hấn sống trên Huyền Băng Sơn ngàn ấy năm, nhìn thấy chim bay cá nhảy đều là như thế.

Sao biểu tình của nàng lại giống như thể hấn đã làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì như vậy?

Lúc Hoa Vô Hà cùng Tư Đồ Hưng đi tới Thất Hồn cốc, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Kim Nhi vì ngân nhi tự tử, mà La Thập cùng Hoa Vô Nhan cũng lập lời thề sống chết có nhau. Về mặt hấn kiên nghị, nàng khóc thương tâm đến thế, nhưng về mặt lại hạnh phúc.

Hoa Vô Hà cảm thấy tê tái một hồi. Nàng luôn tự hào vì dung mạo của mình, bao nhiêu nam tử ái mộ nàng, quỳ gối dưới chân váy nàng, nhưng có bao nhiêu người từng muốn cùng nàng cùng sinh cùng tử? Chỉ sợ một người cũng không có đi!

Tư Đồ Hưng cũng nghĩ đến đôi tình lữ sống chết không chia lìa dưới đáy cốc kia. Bọn họ thật tình gắn bó, thực sự hấn có nên làm tròn đạo hiếu, đưa di hài của tiên hoàng về kinh? Hay là nên đem mẹ của La Thập đi cùng? Nhưng tông nhân phủ nhất định sẽ không cho phép đưa mộ một thị tì vào trong đế lăng.

Rốt cuộc nên lấy tình làm trọng, hay lấy hiếu làm đầu? Hấn nhất thời thấy rối rắm.

***

Bởi vì Tư Đồ Hưng bị thương rất nặng, tạm thời không nên di động, cho nên bốn người bọn họ lại tiếp tục ở lại Huyền Băng Sơn.

La Thập bỏ lại một đồng thuốc đưa cho Hoa Vô Hà, để nàng chăm sóc Tư Đồ Hưng; Sau đó chính mình liền mang theo Hoa Vô Nhan đi lên thiên nhai, tìm kiếm con của Kim Nhi cùng Ngân nhi.

Tổ thương điều treo trên vách núi bóng loáng như gương, xung quanh hoang vắng, ngay cả một bụi cây thấp cũng không thấy.

Trong tổ chỉ có độc nhất một chim non nhỏ bằng bàn tay, người vẫn còn lông tơ; thân mình tròn lẳn, nửa điểm cũng không giống cha mẹ hùng vĩ anh vĩ của nó.

Hoa Vô Nhan nhìn chim điều nhỏ, sống mũi cay cay. “Nếu không phải vì chúng ta, Kim Nhi, Ngân nhi làm sao có thể..... lưu lại điều nhi bé nhỏ này, không cha không mẹ, lấy gì bù đắp nỗi?”

La Thập một tay ôm lấy thất lưng nàng, một tay nâng lên tiểu điều; Hai người một chim, quay về dưới chân núi.

“Chuyện quá khứ đã qua, hối tiếc vô dụng, không bằng nhìn về phía tương lai.”

“Nhưng chúng ta không có kinh nghiệm nuôi nấng tiểu điều a! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng ta không phải sẽ làm thất vọng Kim Nhi, Ngân nhi sao?”

“Kim Nhi cũng là cha nuôi lớn, chuyện cha làm được, ta cũng làm được.” Hắc cầm lấy tay nàng, đặt tiểu điều vào lòng bàn tay nàng. “Yên tâm đi! Thế gian không có việc khó, chỉ sợ không có lòng.”

“Ừm!” Nàng nghẹn ngào. “Lần này em nhất định sẽ bảo hộ tiểu điều thật tốt, không bao giờ để nó bị thương.”

La Thập bật cười. “Vô Nhan, yêu quá là làm hại nó đấy. Tiểu điều không trải qua một phen tôi luyện, sẽ không thể thực sự lớn lên.”

Nàng nghe vậy thì thấy kinh hãi, phương pháp tôi luyện của hắc chính là khiêu chiến với cái chết, tư vị kia nàng đã nếm thử một lần rồi. Muốn cho điều nhi nhỏ như vậy cũng đi nhận huấn luyện ma quỷ, nàng thế nào cũng không cho phép.

“Nhưng nó còn nhỏ mà! Muốn tôi luyện cũng phải chờ nó lớn lên.”

“Thương điều lớn rất nhanh, nhiều lắm một tháng, tiểu tử kia sẽ đủ lông đủ cánh, bắt đầu bay.”

“Cái gì tiểu tử kia, rõ khó nghe, dù sao cũng phải đặt cho nó cái tên.” Mới không thèm để ý tới hắc. Điều nhi vào tay nàng, việc nuôi nấng liền để nàng phụ trách, La Thập không được quyền nhúng tay. “Chúng ta gọi nó là Kim Ngân đi! Lấy mỗi chữ trong tên của Kim Nhi cùng Ngân nhi làm tên của nó.”

“Được! Vậy gọi nó là Kim Ngân.”

Thật là một cái tên đẹp, Hoa Vô Nhan vỗ về cái đầu nho nhỏ của Kim Ngân, khoe môi không khỏi cong lên cười sáng lạn.

La Thập trừng mắt nhìn, trong phút chốc, giống như thấy được hình tượng quan âm trong kinh Phật ẩn hiện ở trên người nàng, như thế trang nghiêm, cao quý.

Lần đầu tiên trong đời, hắc tán đồng với minh họa về hình tượng mỹ nữ trong sách — Từ xa mà ngắm, trắng như ánh mặt trời ban mai. Tới gần mà xem, tươi như đóa phù dung trên dòng biếc. To nhỏ vừa tầm, ngắn dài hợp độ. Vai tựa vót thành, eo như được bó. Cổ gáy thon dài, da ngần hé lộ (4).

(4): đoạn này được trích trong bài Lạc thần phú của Tào Thục, bản dịch thơ của Như Nguyệt.

Xem thêm ở Thi viện

Cám ơn ss Mokuyoubi đã giúp em với thông tin này.

Hóa ra nương tử của hắc là một siêu cấp đại mỹ nữ.

“Vô Nhan, ta.....” Tự nhiên có một chút ngượng ngùng nhìn nàng.

“Chuyện gì?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắc.

“Không có.” Hắc cảm thấy thân thể như vừa bị sét đánh, từ đỉnh đầu đến ngón chân đều thấy tê dại.

“Chúng ta trở về cho cục cưng ăn đi!”

“Cục cưng?” Hắc nhìn bụng nàng, con của bọn họ vẫn còn ở trong này đi?

“Chính là Kim Ngân.” Nàng yêu thương vuốt đầu tiểu thương điều. “Tiểu Kim Ngân, cục cưng ngoan, để nương mang ngươi về nhà ăn cơm nào!”

Nương? Nàng là nương của thương điều, vậy hắc chẳng phải thành cha của nó? Hắc có thể sinh ra một cái thương điều sao?

Cảm xúc tê dại tan biến, toàn thân lại nổi lên một trận choáng váng. Hắc lắc đầu nói: “Vô Nhan, điều có cách sống của điều, thích nó thì hãy để cho nó sống theo cách của nó, đừng coi nó làm người mà nuôi, như vậy không tốt cho nó.”

“Em biết Kim Ngân là điều không phải người, nhưng ta có thể thu nó làm nghĩa tử a, về sau nó chính là ca ca của con chúng ta..... Tướng công, Kim Ngân là chim trống đi?”

“Ta kiểm tra một chút.” Hấn nhắc lấy thân mình tiểu điều, nhìn thoáng qua. “Mái.”

“Thì là tỷ tỷ của cục cưng chúng ta, con gái lớn của chúng ta.”

“Hả?” Hấn thực biến thành cha của một chim điều.

“Đi thôi! Chúng ta về nhà cho nữ nhi ăn.” Nàng vui vẻ ôm cánh tay hấn. “Đúng rồi, tướng công, thương điều ăn cái gì?”

“Thịt.”

“Vậy thì tiện rồi, dưới hầm trúc xá có rất nhiều thịt muối, đủ cho tiểu Kim Ngân nhà chúng ta ăn.”

“Thịt tươi.”

“A?”

“Thương điều ăn thịt tươi.” Hấn thật sự nhịn không được. “Vô Nhan, Kim Ngân chính là Kim Ngân, có thể là bạn tốt của chúng ta, nhưng cũng không thể trở thành người nhà của chúng ta, em không nên coi nó là người, như vậy dù đối với nó hay với chúng ta đều không tốt.”

Nàng kinh ngạc mở lớn miệng. “Trước kia chàng thường nói động vật so với người còn trung thực hơn, em còn tưởng chàng thật sự hiểu được chúng sinh ngang hàng, hóa ra không phải. Ở trong lòng chàng, vạn vật cũng là có phân chia cấp bậc.”

“Ta bây giờ vẫn thích động vật hơn con người a! Nhưng chính bởi vì thích, mới muốn tôn trọng cách sống của chúng nó thôi! Tỷ như thương điều, ông trời ban cho chúng nó móng vuốt cứng tựa kim cương, em nghĩ vài thứ kia chỉ dùng để trang trí sao? Đó là công cụ săn thú, mưu sinh của chúng nó. Có một ngày, Kim Ngân cũng sẽ như cha mẹ nó, bay lên trời cao, cùng hổ sư tranh đấu, cũng sẽ tìm được bạn lữ cho chính mình, sinh ra con của chúng nó. Em biết không? Chim điều mái khi ấp trứng cực kì hung hãn, có ai dám can đảm đụng vào tổ của nó, nó sẽ lấy mạng kẻ đó. Nếu có một ngày Kim Ngân bởi vậy mà giết một người, em sẽ làm gì?”

Kim Ngân giết người?! Một con chim nho nhỏ gây thương đáng yêu như vậy, sẽ giết người? Nàng không nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ tới.

Chim mẹ bảo vệ con mình là đúng a! Nhưng tội lớn giết người..... Đó là một mạng người đó! Nàng nên xử lý như thế nào? Coi như không thấy? Hay đem Kim Ngân trở thành hung thủ giết người đến trừng phạt?

Như vậy nàng còn muốn đi nuôi nấng một thương điều có khả năng sẽ trở nên đáng sợ đến vậy sao?

La Thập vỗ vỗ vai nàng. “Năm đó khi cha nuôi Kim Nhi khi từng nói qua, mọi việc đều có nhân quả, không phải phạm nhân như chúng ta có thể nắm giữ hay thay đổi. Không bằng để cho hết thấy thuận theo tự nhiên, Kim Nhi sống cuộc sống làm thương điều của nó, ta cùng cha sống cuộc đời của chính cha con chúng ta. Ta cùng Kim Nhi là bạn tốt, nhưng tuyệt không xâm phạm cuộc sống của nhau.”

Hoa Vô Nhan gật đầu vỡ lẽ, công công quá cố của nàng quả nhiên không phải người bình thường, khó trách có thể đưa được Đại Trần tới phần hoa thịnh thế như ngày hôm nay.

Mà người con được ông dạy dỗ — La Thập, tài hoa cùng tư tưởng lại hơn người. Bó hẹp hấn ở trong một cái Hoa gia bảo bé nhỏ, thật sự là rất mai một hấn. Hấn mà vào kinh, khẳng định gây nên cho triều đình một trận biến động lớn.

Nàng hạnh phúc khi được gả cho một phu quân bất phàm, lại khó nén cô đơn. Chỉ sợ hấn không phải một nam nhân có thể cho nàng độc chiếm, cùng nàng ngày ngày nắm tay, tựa má kề vai.

“Em biết phải làm sao đây, tướng công.” Nàng lặng lẽ buông tay đang ôm hấn ra.

“Sao vậy, Vô Nhan?” Hấn giữ chặt nàng. “Ta nói sai cái gì?”

“Không có!” Nàng nhếch miệng, cười một cái cười vui vẻ đáp lại hấn; rất tươi, nhưng lại cất giấu đau thương. “Chúng ta trở về cho tiểu điều ăn đi!”

“Vô Nhan, em không giỏi nói dối.”

“Cái gì chứ! Người ta có nói dối đâu?”

“Trong mắt em viết em đang có tâm sự, mà em lại nói không có, đây là nói dối.”

“Trong ánh mắt không có khả năng viết này nọ.”

“Ta xem thấy.”

“Chàng nói bậy.”

“Ta xem thấy.”

“Chàng.....” Rất nhiều khi nàng thật hy vọng hấn có thể trì hoãn một chút, nhưng đáng tiếc, trực giác của hấn còn tinh hơn động vật. “Em chỉ đột nhiên nghĩ đến, công công là tiên hoàng, chàng chính là hoàng tử, chờ ra Huyền Băng Sơn, chàng vào kinh.....”

“Chậm đã, ai bảo em là ta muốn đi kinh thành?”

“Chẳng lẽ chàng không trở về nhận lại tổ tông?”

“Gốc rễ của ta ở ngay tại Huyền Băng Sơn này, sao lại phải đi nhận lại tổ tông?”

“Nhưng chàng là hoàng thúc duy nhất của hoàng tử....., Hoàng Thượng, Thái Hậu..... huyết mạch hoàng thất truyền lưu bên ngoài..... Lễ giáo.....” Nàng đã muốn kinh ngạc đến ngay cả chính mình muốn nói gì cũng không rõ nữa.

“Bình tĩnh, Vô Nhan, tỉnh táo lại.” La Thập ôm nàng, thân ái má nàng, trán nàng. “Có một việc em đã bỏ qua, khi phụ thân mang nương đi ẩn cư, thân phận của ông chính là người đã chết. Cho dù lui một vạn bước, ông vẫn còn sống đi chăng nữa, tông nhân phủ cũng sẽ không cho một cái tỳ nữ danh hào hoàng tộc. Theo quy củ của hoàng thất, thị nữ không được phong hào không có tư cách sinh con cháu hoàng thất. Cho dù sinh, tông nhân phủ cũng sẽ không thừa nhận, lại càng không phong tước, điểm này em có thể đi hỏi Tư Đồ Hưng.”

“Vậy vì sao Tư Đồ còn gọi chàng là hoàng thúc, nói muốn phụng di cốt của tiên hoàng hồi kinh?”

“Bởi vì hấn không có hiểu rõ tình hình. Hấn nói muốn phụng di hài cha ta hồi kinh, thử hỏi nương ta làm sao bây giờ? Nếu di hài của cả hai đều nghênh trở về, Thái Miếu sẽ chấp nhận nương ta sao? Đem nương ta ném sang một bên, ta sẽ cho phép sao? Hấn chỉ đơn thuần nghĩ tìm được di hài của tiên hoàng thì sẽ phụng linh trở về, làm tròn đạo hiếu, việc khác hấn căn bản không có nghĩ tới. Tiểu tử ngờ nghệch.”

Càng nghe hấn nói, mắt nàng càng mở lớn, cuối cùng ngay cả miệng đều mở ra. “Tướng công, chàng thật sự vẫn luôn chỉ ở trên Huyền Băng Sơn sao?”

“Có vấn đề gì sao?”

Nàng lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thực ngốc. “Em chỉ là phát hiện chàng không chỉ võ công giỏi, càng hiểu cách dùng mưu, không vào triều làm quan rất đáng tiếc.”

Hấn ngửa đầu, muốn nói gì? Hấn tốt xấu gì cũng được một bậc minh quân dạy dỗ sáu năm, làm sao có thể chỉ có tư chi phát triển mà không có óc?

“Về nhà thôi, Vô Nhan.” Cuối cùng, hấn chỉ có thể nói vậy.

***

Một tháng sau, Hoa gia bảo —

Đi xa gần nửa năm, hai tỷ muội Hoa Vô Hà cùng Hoa Vô Nhan rốt cục về đến nhà, đi theo còn có La Thập, trên vai hấn là tiểu thương điều Kim Ngân tuy còn nhỏ nhưng đã mang dáng vẻ kiêu hùng.

Về phần Tư Đồ Hưng, hấn đang nửa đường quay lại kinh thành, còn chưa quyết định có nên tấu thỉnh phụ hoàng đón linh cốt của tiên đế trở về hay không, lại phải lập tức xử lý vụ việc quân giới bị bán ra ngoài.

Hoa bảo chủ cùng Hoa phu nhân gặp lại hai nữ nhi, mừng rỡ như điên. Tới khi phát hiện cái bụng nhô lên của Hoa Vô Nhan, vui mừng chuyển thành khiếp sợ, rồi biến thành phần nộ.

Nữ nhân giang hồ mặc dù không câu nệ tiểu tiết, nhưng không câu nệ đến mức làm bậy cùng đàn ông đến mang thai mới về nhà, thì thật là không còn nước nào để nói.

“Vô Nhan, người người người.....” Hoa bảo chủ nắm chặt nắm tay đến tím tái, hận không thể một nhát tát chết nàng, đỡ phải mất mặt xấu hổ.

“Cha!” Hoa Vô Hà nhanh miệng ngăn cha già đang xúc động lại, cũng không phải sợ lão nhân gia làm muối mè bị thương, mà là lo lắng làm muối mè tức giận, mạng nhỏ của toàn bộ người trong Hoa gia bảo cũng không đủ cho mình hấn trút giận. “Vô Nhan đã cùng vị La công tử này thành thân, là con cùng Tư Đồ làm lễ, có môi có sính, nếu cha không tin, có thể bảo đại ca lên kinh hỏi Tư Đồ.....”

“Ồ nháo, đường đường là tiểu vương gia, có thể để cho người tùy tiện gọi tên sao? Phạt người sao chép một trăm lần nữ giới!”

“Vâng, thưa cha.” Hoa Vô Hà cúi đầu, hơi lè lưỡi, chơi quá lâu ở bên ngoài, đều đã quên cha già nhà mình cổ hủ đến mức nào.

Hoa bảo chủ lúc này mới đem lực chú ý chuyển hướng lên người La Thập, chỉ thấy hấn tướng mạo bình thường, tóc dài dùng dây mây màu xanh cột lại, thân mặc da thú, dưới chân đi giày rơm..... Từ đầu đến chân chỉ có ba chữ có thể hình dung: Nghèo kiệt xác.

Đây mà là con rể lão? So với sơn dã thôn phu còn không bằng, Hoa gia bảo cùng hấn kết thân, chuyện này đồn ra, còn có mặt mũi gặp người sao?

Hoa bảo chủ nào biết đâu rằng, mấy thứ trên người La Thập này tất cả đều là bảo vật. Cây mây buộc tóc kia là rễ huyền sâm ngàn năm, không thể nói có thể khởi tử hồi sinh, nhưng khi chỉ còn một hơi thở cuối cùng, ăn nó, có thể kéo dài tính mạng thêm ba tháng, đủ để tìm ra phương pháp trị liệu.

Về phần quần áo da thú trên người hấn, lúc này không phải bộ da của Lang Vương nữa, mà là da hỏa sư càng quý hiếm hơn, không chỉ đao kiếm nan thương, lại thêm nước lửa không xâm.

Mà giày rơm, ngượng ngùng, loại cỏ kia biệt danh là bán dũng kim (@.@ nửa thùng vàng!?), có tác dụng làm đẹp, giữ gìn nhan sắc, chế tác thành hương cao, là thứ các phu nhân quý tộc, nữ nhân trong cung ưa chuộng nhất.

Hoa Vô Hà và Hoa Vô Nhan cùng La Thập ở chung lâu, đối với một thân bảo vật kia của hấn đã chuyển từ kinh ngạc sang mù mẫn, hồn nhiên không cho là hấn như vậy có cái gì không đúng, thậm chí còn hy vọng hấn càng mộc mạc một chút, đỡ bị kẻ có lòng tham biết hàng nhìn thấy, muốn giết người đoạt bảo.

Nhưng Hoa bảo chủ lại không nhìn ra! Ngài nhìn chỉ thấy một gã hấn tử nghèo đến không thể nghèo hơn.

“La công tử..... Quý phủ nơi nào?” Lão chỉ có thể cầu nguyện, bản thân gã con rể này không được, ít nhất còn có xuất thân tốt.

“Huyền Băng Sơn.” La Thập nói.

Hả? Quanh năm kẻ đến Huyền Băng Sơn hẳn chỉ có một ít mạo hiểm giả bản cùng, Hoa gia bảo thật sự phải nhận một cái con rể khát cái (ăn mày) như vậy?

Hoa bảo chủ giấy dựa hỏi tiếp: “La công tử làm nghề nghiệp gì?”

“Săn thú.”

Ừ! So với mạo hiểm giả còn kém cỏi, Hoa bảo chủ đã muốn suy nghĩ xem có nên đuổi người hay không.

“La công tử có sở trường gì?”

“Võ nghệ, cơ quan, ám khí đều có học qua.”

“Ha ha ha.....” Cũng chính là mọi thứ thông, mọi thứ mù mờ! Giờ phút này Hoa bảo chủ đã rất muốn khóc. “La công tử thật sự là bác học.” Kiềm cả vô dụng. Đáng giận, Hoa gia bảo sao có thể có loại người hạ đẳng như thế này?

“Đây là đương nhiên, cũng không xem là muội phụ do ai chọn!” Hoa Vô Hà tự hào nói, hồn nhiên không biết tâm tư cuộn cuộn của phụ thân.

Hoa bảo chủ trừng mắt ngó nàng một cái. “Người còn có mặt mũi xen mồm?”

“Con nói sai cái gì? Muội phụ thật sự rất lợi hại mà!” Hoa Vô Hà vẻ mặt buồn bực.

Nhưng Hoa Vô Nhan lại rõ ràng. “Cha, tướng công võ nghệ có thể nói tuyệt đỉnh, con cùng tỷ tỷ và đám người của tiểu vương gia lên Huyền Băng Sơn du ngoạn, lọt vào vòng vây của mấy trăm con sói, may mà có tướng công ra tay, mới cứu được tính mạng ba người bọn con.”

Hoa bảo chủ nghe hiểu, La Thập võ công cao đến mức có thể chạy tự nhiên giữa một bầy mấy trăm con sói. Nhưng mặc thân thủ hấn tốt đến đâu, không tiền không thế không địa vị..... Vẫn là không xứng với Hoa gia bảo a!

Nhưng thấy hai cái nữ nhi bệnh vực ủng hộ cho La Thập, hấn đành phải trước kiềm chế ảo não, đợi bàn bạc cùng phụ nhân, rồi mới quyết định xem có nhận tên con rể này không.

“Thôi, các người về phòng nghỉ ngơi trước đi! Chuyện khác đến tối nói sau.” Hấn khoát tay, xua mấy nữ nhi rời đi, mắt không thấy tâm không phiền!

“Dạ, thưa cha.” Hai tỷ muội một trước một sau rời đi.

Hoa Vô Hà vội vã trở về phòng tắm rửa thay quần áo, trên Huyền Băng Sơn cái gì cũng tốt, chỉ thiếu mỗi quần áo cùng trang sức đẹp đẽ. Thật vất vả mới trở về, nàng phải tắm một phen mới được.

Hoa Vô Nhan kéo tay La Thập trở lại tú các cửa chính mình, cũng không cần tỷ nữ hầu hạ, lôi hấn vào trong phòng, nhanh chóng khóa cửa lại.

“Nguy rồi, tướng công, cha hình như không thích chàng, làm sao bây giờ?”

“Không thích thì không thích thôi! Có gì mà phải làm sao bây giờ?” Hấn dù sao cũng không kém cỏi.

“Em muốn tướng công lưu lại a!” Hoa Vô Nhan vẻ mặt lo lắng giắt giắt ống tay áo hấn. “Trên giang hồ tuy rằng còn truyền lưu cách nói nhất phủ, nhị bảo, tam trang, bảy đại môn phái, nhưng ai cũng biết Hoa gia bảo sớm xuống dốc. Em từ nhỏ đã luôn hy vọng gây dựng lại thanh danh cho Hoa gia bảo, giờ có thêm chàng trợ giúp, khiến Hoa gia bảo lại nổi danh là dễ như trở bàn tay, nhưng cha lại không thích chàng, vậy chàng ở lại đây thế nào đây?”

“Chỉ cần em không đuổi ta, ta vẫn có thể ở lại mà!”

“Cha sẽ làm khó dễ chàng, những người khác cũng sẽ xem thường chàng.”

“Thế thì đã sao nào?”

“Chàng ở đây sẽ rất khổ sở.” Nàng muốn một nhà hoà thuận vui vẻ, chứ không phải ở một nơi khói lửa nổi lên bốn phía.

“Vô Nhan.” Hấn cười ngồi xuống ghé dựa, đồng thời ôm nàng vào trong lòng. “Em cho rằng ta ở đây sẽ không thoải mái, là vì nghĩ ta chịu không nổi người khác xem thường, vì thế tâm tình cũng khó chịu. Nhưng em đã quên sao? Ta không thêm để ý người khác thấy ta thế nào! Bọn họ thích cũng vậy, ghét cũng thế, ta như cũ vẫn là ta, chẳng lẽ sẽ đổi khuôn mặt, sửa tên họ? Không hề, La Thập vĩnh viễn là La Thập.”

“Tướng công.....” Nàng tựa trán vào vai hấn, đáy lòng ề ảm. “Em không muốn chàng chịu thiệt thòi.” Hấn là nam tử hấn đội trời đạp đất, không nên bị xem thường.

“Đứa ngốc.” Hấn nhẹ nhẹ nheo mũi nàng. “Ta có em, có Kim Ngân, có cục cưng của chúng ta, các em đều ở bên cạnh ta, ta làm sao có thể thiệt thòi?”

“Tướng công..... chàng thật tốt.” Cha thực không có mắt, con rể tốt như vậy đốt đèn lồng tìm khắp còn không thấy, cha lại coi là rác rưởi, thật sự là..... Chờ một chút! “Tướng công, chàng buông em ra trước đã.”

“Làm sao vậy?” Hấn đỡ nàng đứng dậy.

Nàng lui ba bước lớn, đi vòng quanh hấn nhìn hết trái phải trước sau đến nửa ngày.

“Ây da!” Nàng vỗ đầu. “Em thật khờ, em nhìn ra điểm tốt của chàng, tỷ tỷ biết chàng một thân đầy bảo vật, nhưng người khác không rõ ràng lắm a! Bọn họ nhìn chỉ thấy có da thú cùng giấy rơm, khó trách ánh mắt nhìn chàng khác biệt như vậy. Tướng công, chàng đợi ở đây một chút, em đi ra ngoài lập tức trở về.”

“Em đi đâu vậy?”

“Đi thu xếp quần áo cho chàng.” Nàng muốn cải tạo vẻ ngoài của hắn một phen, khẳng định dọa cho người nhà nàng nhảy dựng.

8. Chương 8

Hoa Vô Nhan phân phó hạ nhân mua về hoa phục, hài gấm, ngọc quan, sau đó giúp La Thập tắm rửa huân hương một phen, lại thay trường bào (1), quả thật tăng thêm vài phần kí chất nho nhã. Giờ phút này hắn ngồi ở trước gương, nàng đang giúp hắn chải tóc. Tóc đen mềm mại kia nằm trong tay, so với tơ lụa còn mượt hơn; nhẹ nhẹ sáng bóng, như lông vũ vậy. Đây mà là tóc của một nam nhân sao? So với nữ nhân còn đẹp hơn.

(1) trường bào: áo dài khoác ở ngoài

indiansummerwind.files.wordpress.com/2013/01/trc6b0e1bb9dng-bc3a0o.jpg

“Tướng công, tóc chàng đẹp thật.” Nhìn xem chính mình, nàng thực sự vài phần ghen tị.

“Phải không?” Hắn lôi kéo áo choàng trên người, cảm giác thực không thoải mái. “Vô Nhan, loại vải vóc này..... có vẻ không tốt lắm.”

“Đây là tơ lụa Tô Hàng thượng hạng, người không có quan hệ còn không mua được đâu! Sao mà không tốt?” Nàng xoa vai hắn. “Tướng công, em biết chàng quen tự do thoải mái, khẳng định không thích bị gò bó thế này. Em đồng ý với chàng, chỉ khi nào đi ra ngoài mới phải mặc như vậy, trong tú các, chàng muốn như thế nào đều theo ý chàng, cho nên hôm nay chàng nhịn một chút giùm em, được không?”

“Vô Nhan, em hiểu lắm.” Hắn cũng không phải vừa ra sinh ra đã mặc quần áo da thú, ít nhất trước năm lên sáu, có cha hắn chăm nom, hắn cũng ăn mặc rất chỉnh tề, không hề kém tiểu hoàng tử được nuông chiều trong cung đâu! Là sau này vô nghệ của hắn tiến bộ, đánh thắng dã thú trên núi, lột da làm thành quần áo, phát hiện mặc vào lại càng thoải mái, thế nên mới tập thành thói quen mặc đồ da thú. “Mấy bộ quần áo này hình thức cũng không tệ, nhưng chất liệu thật sự không tốt, ta.....”

“Vô Nhan.” Một thanh âm đột nhiên chặn dứt câu nói của La Thập.

Hoa Vô Nhan ngẩng đầu nhìn phía cửa, nhìn thấy Hoa Vô Hà vẫn ăn mặc giản dị. “Tỷ tỷ, buổi tối phụ thân thiết yến, tỷ không trang điểm sao?”

Ở trúc xá, không có hoa phục, trang sức, tỷ tỷ luôn buồn bực, mỗi ngày ngóng trông sớm ngày về nhà, có thể ăn diện tưng bừng một phen. Kết quả về đến nhà rồi, nàng ngay cả son cũng không thoa, là làm sao vậy?

“Ta cũng muốn chưng diện lắm chứ! Nhưng son phấn kia vừa thoa lên mặt liền ngứa không ngừng, ngay cả quần áo cũng cọ làm da ta đỏ lên, ta là tới hỏi riêng muội phụ, có thuốc gì có thể giúp ta không?” Gần nửa năm ở chung, sau khi biết đến sự lợi hại của La Thập, Hoa Vô Hà đã muốn coi hắn thành vạn linh đan. Bị bệnh, tìm hắn; đói bụng, tìm hắn; ngay cả lúc nhàm chán cũng phải tìm hắn tìm giúp trò vui.

La Thập liếc Hoa Vô Nhan một cái: Xem đi! Hắn không nói dối, không phải hắn không quen mặc quần áo đàn hoàng, quả thật là thứ vải vóc gọi là thượng đẳng này chất lượng quá kém, mặc vào làm cho người ta không thoải mái mà!

“Thực sự đến mức ấy?” Hoa Vô Nhan kiểm tra trên dưới chính mình. “Sao em không cảm thấy gì?!”

La Thập, Hoa Vô Hà bốn mắt nhìn nàng xem thường.

“Vô Nhan, em còn chưa có thay quần áo đi?” Hấn nhắc nhở nói.

“Ừ nhỉ!” Hoa Vô Nhan trước giờ không quan tâm đến chuyện ăn diện, cho nên không chú ý tới chi tiết này. “Tướng công, quần áo trong trúc xá rốt cuộc có cái gì khác biệt?”

Hấn thản nhiên nói: “Quần áo trong trúc xá là chính tay mẫu thân ta khâu, mà vải dệt tất cả đều là lấy từ chức tạo cục (bộ phận chuyên chế tạo vải vóc cho hoàng gia).”

“Chức tạo cục? Của hoàng thất?”

“Còn có chức tạo cục nào khác sao?”

“Nhưng..... chàng..... cái kia..... Làm sao có thể có?” Rất kinh ngạc, công công đã quá cố của nàng không phải sớm già chết ẩn cư, sao lại còn dùng được vải vóc chuyên dụng của hoàng thất?

“Đi vào lấy thì có.”

“Hả?” Hoa Vô Nhan mở lớn miệng cơ hồ có thể nhét vừa một cái trứng vịt. “Thế không gọi là lấy, mà là trộm đi?”

“Vào tay của ta chính là lấy.” Từ khi hấn còn rất nhỏ, cha hấn liền dạy ba bận lại về cung lấy chút đồ dùng hàng ngày..... Dù sao hoàng cung chính là nhà a! Về nhà mình lấy đồ của chính mình, sao có thể coi là trộm được?

Cường đạo! Tiên hoàng có quan điểm khác người như vậy, khó trách có thể đào tạo ra người con không giống người thường như La Thập. Hoa Vô Nhan có thể hiểu được.

“Lấy cũng được, trộm cũng thế, trước mắt chúng ta không có mấy thứ kia, tướng công đành tạm chấp nhận loại tơ lụa bình thường này đi!”

“Đã biết.” Cùng lắm hấn nhẫn nại một chút, không có gì to tát.

“Này, các người chỉ lo chính mình, còn ta làm sao bây giờ? Muốn ta suốt đời phải một thân mộc mạc, ta chịu không nổi.” Nàng rất muốn mặc kiểu trang phục lưu hành rộng rãi nhất năm nay, thắt lưng cao, tay áo hẹp, có thể tôn lên nhiều nhất nét thanh xuân cùng diễm lệ của thiếu nữ.

“Tỷ tỷ, tỷ tạm thời nhẫn nại một chút thôi!” Hoa Vô Nhan trấn an nàng.

“Phải nhẫn nại bao lâu? Ta mặc kệ, muội phụ, người nghĩ biện pháp mang cho ta vải vóc tốt hơn đi.” Hoa Vô Hà lại chỉ định La Thập, ai bảo hấn kết hôn với muội muội nàng, chị vợ xinh đẹp hấn cũng phải phụ trách.

“Không được!” Hoa Vô Nhan thét chói tai. “Tướng công không thể lại đi đến chức tạo cục trộm đồ, vạn nhất bị tóm thì sao?”

“Vô Nhan, ta là tỷ tỷ muội, tỷ tỷ ruột của muội nha! Từ nhỏ ta luôn chọn thứ tốt nhất cho muội, ngay cả phu quân cũng tìm người tốt nhất cho muội, vậy mà muội lại trọng sắc khinh tỷ đến thà hy sinh vẻ đẹp của tỷ tỷ, cũng không để tướng công lao động một chút, giúp cho tỷ tỷ xinh đẹp một chút! Ô, ta thật đau lòng, ta không muốn sống nữa, hu hu hu.....” Hoa Vô Hà có thể đi hát hí kịch được.

Vào hoàng cung trộm đồ mà gọi là một chút lao động? Hoa Vô Nhan muốn điên mất. “Tỷ.....”

Nàng vừa mở miệng, La Thập lại ngắt lời. “Kêu Tư Đồ Hưng đi lấy là được.”

“A!” Hoa Vô Nhan không thể tin được nhìn La Thập. “Tướng công, ăn cắp là có tội nha!”

“Chỉ là kêu Tư Đồ Hưng đem đồ của nhà hấn chuyển một ít đi ra, không tính là tội gì.” Không phải hấn có lòng tham, thật sự là thứ gọi là thượng đẳng tơ lụa này mặc vào rất không thoải mái, muốn hấn mỗi ngày mặc mấy thứ này, hấn thà rằng ở trần. Nhưng nghĩ cũng biết, người trong Hoa gia sẽ điên lên mất, cho nên Tư Đồ Hưng phải hy sinh là cái chắc rồi.

“Thật tốt quá.” Hoa Vô Hà được một tắc lại muốn tiến một thước. “Vây son, phấn hoa, hương cao, muội phụ cũng giúp ta tìm thứ tốt nhất nha!”

Đề ý nàng a! La Thập chỉ coi như không nghe thấy.

“Vô Nhan.....” Hoa Vô Hà đành phải hướng muội muội cầu cứu.

Hoa Vô Nhan đau đầu hỏi. “Ta nói này, đồ trên núi so với đồ bên ngoài bán, thực sự hơn kém nhiều như vậy sao?”

“Làm sao so được, căn bản là một trời một vực.” Hoa Vô Hà chỉ vào mái tóc dài xoa tung trên vai La Thập, đen bóng mượt mà, chừng như có thể phản quang (anh mà đến thời hiện đại chắc bị sunsilk với rejoyce bắt cóc làm người mẫu quảng cáo quá :)). “Muội xem tóc muội phu này, có ai bằng được?” Nàng ghen tị a!

“Đúng vậy! Tóc đó thật sự xinh đẹp.” Hoa Vô Nhan cũng thực hâm mộ.

“Còn có làn da hắc, so với ta còn đẹp hơn, tỷ tỷ là võ lâm đệ nhất mỹ nhân đó! Giờ so với hắc đầu?” Thuận tay sờ một chút bàn tay mềm mại nõn nà kia (Ặc, tay Thập ca đây á????), rước lấy một ánh mắt coi thường của La Thập, khiến Hoa Vô Hà sợ tới mức nổi hết da gà da ngỗng.

Ngoài Hoa Vô Nhan ra, La Thập không ưa cùng người khác rất thân cận.

“Tỷ, tỷ từ khi nào phát hiện làn da của tướng công siêu tốt?” Hoa Vô Nhan giờ mới phát hiện phu quân nhà mình “đoan trang trời sinh” như vậy.

“Hai người mỗi ngày đều đầu gối tay ấp, vậy mà muội không nhận ra sao?”

“Ta..... Không có chú ý.” Lén đưa mắt liếc La Thập một cái, thấy hắc cũng không có vẻ hờn giận, Hoa Vô Nhan khẽ thở phào.

“Vô Nhan, uống công muội là nữ nhân, lại không để tâm đến bí quyết làm đẹp như vậy.”

“Về ngoài chỉ là cái hư ảo nhất thời, chẳng có gì quan trọng, ta đương nhiên sẽ không bỏ nhiều tâm tư vì nó.”

“Bậy bạ, dung mạo không quan trọng, cái gì mới trọng yếu?”

Hoa Vô Nhan khoát khoát cánh tay nhỏ. “Công phu.”

“Chỉ bằng công phu của một mình muội, có đánh thắng được toàn bộ bang phái, thậm chí là một đạo quân triều đình không?” Hoa Vô Hà phì cười. “Dung mạo thì lại khác, chưa từng nghe nói sao? Về đẹp tuyệt đỉnh đủ để khuynh quốc khuynh thành, lợi hại hơn bất kì thứ công phu nào.”

Là vậy sao? Hoa Vô Nhan cắn môi, lâm vào buồn rầu.

Dung mạo là do cha mẹ sinh thành, cho dù có cố gắng, có chịu khổ cũng không thay đổi được, La Thập sẽ không ghét bỏ nàng xấu đi? Tuy rằng hắc thường nói hắc xem trọng nhất là thực lực, nhưng..... Trên đời này có ai không thích cái đẹp?

“Tướng công, chàng thấy sao?”

“Thực lực.” La Thập nói.

“Muội phu, ta biết người yêu Vô Nhan, nhưng phụ họa nàng như vậy cũng quá nịnh nọt.” Hoa Vô Hà bĩu môi.

“Xinh đẹp còn phải có người thưởng thức mới được, chỉ có nhân tài có thực lực mới có thể không chịu trời buộc của kẻ khác, theo đuổi những gì mình muốn, sống theo cách mà mình muốn.” Mục tiêu của hắc là thoát khỏi mọi trời buộc.

Làm người có thể đạt tới trình độ này sao? Muốn gì làm nấy, quá khó khăn.

Nhưng viễn cảnh kia thật sự hấp dẫn người, Tỷ muội Hoa Vô Hà cùng giật mình.

La Thập thừa cơ cướp lại tóc dài từ trong tay hai tỷ muội. Thật là, một nắm tóc cũng đáng thảo luận, phiền toái, không bằng cắt bég đi cho xong.

Nhìn hắc cầm lấy cây kéo trên bàn chuẩn bị cắt tóc, hai tỷ muội đồng thời thét chói tai: “Dừng tay!” Ai dám thương tổn bảo bối của các nàng, các nàng liền liều mạng với kẻ đó!

Trong khuê phòng của Hoa Vô Nhan một phen náo loạn, trong thư phòng Hoa bảo chủ lại là tiếng tranh cãi dọa người.

“Hai người nói xem, cái tên phu quân kia của Vô Nhan..... Ai, nếu để người ta biết nhị tiểu thư Hoa gả cho một tên sơn dã thôn phu, về sau mọi người đều dừng đi ra ngoài gặp người.” Hoa bảo chủ vô cùng chán ghét tên La Thập “keo kiệt” đây mình kia.

“Thế nhưng Vô Nhan cũng đã có bầu rồi!” Hoa phu nhân nói.

“Đem thai xoá sạch.” Hoa Vô Ngân- trưởng công tử Hoa gia lạnh lùng nói. (Grrrrrrrrrr!!!! Khốn kiếp!!!!!! Ta muốn giết chết tên này, thiên hắc, phan thây hắc, ném tim gan thối của hắc cho chó ăn!!!!!!@#%^&*#\$\$^)

“A!” Hoa phu nhân quá sợ hãi. “Vô Ngân, bụng của nhị muội con hắc là đã được bốn, năm tháng, lúc này phá thai, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Không làm, cả nhà chúng ta sẽ gặp nguy.”

“Làm sao có thể?” Hoa phu nhân dù sao cũng vẫn đau lòng nữ nhi. “Nếu sợ mất mặt, chúng ta có thể mua một mảnh đất ở nông thôn, cho vợ chồng Vô Nhan ở đó một hai năm, sẽ chẳng còn ai nhớ rõ bọn họ, còn ai quan tâm Hoa nhị tiểu thư gả cho ai nữa?”

“Phu nhân, bà đã quên chuyện một tháng trước Hắc phong trại chủ đến cầu thân rồi sao? Ngày đó chúng ta đánh không lại vị cao thủ hắc đạo kia, nên đã hứa gả Vô Nhan cho nhà người ta rồi.” Nhớ tới uy phong của vị trại chủ kia, Hoa bảo chủ đến nay vẫn thấy kinh hãi.

“Người Hắc phong trại chủ muốn kết hôn là Vô Hà mà?”

“Nương, người lại quên rồi, Vô Hà sắp được gả cho tiểu vương gia làm Vương phi.” Theo như Hoa Vô Ngân thấy, chỉ trông vào công phu tổ truyền của Hoa gia bảo mà muốn nổi danh trên võ lâm, thì cũng như chờ sung nở hoa, không trông cậy được. Cho nên hắc mới chuyển sang tranh đấu chốn quan trường, cũng có chút thành tựu, chỉ thiếu một cái núi cao để dựa vào. Nhưng vô duyên vô cớ, người khác sao có thể bỏ công đề bạt hắc? Thành hôn chính là phương pháp tốt nhất, vậy nên hắc mới lấy con gái của Tế tướng..... Ô ô, vợ hắc lại là sự tử Hà Đông nổi tiếng trong kinh thành, lớn lối hơn cả hắc, phân lượng còn muốn gấp đôi hắc, trời biết có một người vợ như thế hắc có bao nhiêu khổ, nhưng vì chấn hưng sự nghiệp Hoa gia, hắc buộc phải nhẫn nhịn.

Cũng may nhạc phụ Tế tướng kia cũng coi như đạt đến một trình độ nào đó, sau khi lễ bộ thượng thư cáo lão hồi hương, liền đề cử hắc tạm thời thay thế vị trí này, nhưng lâm thời so ra vẫn không thể bằng được chính thức a!

Giờ chỉ có thể một lòng trông cậy vào đại muội Vô Hà có thể gả cho phu quân tốt, vừa giúp hắc ngồi vững lên ghế thượng thư, cũng coi như làm cho Hoa gia hành diện.

Cho nên hắc tuyệt đối không cho phép gả đại muội cho đồ bỏ Hắc phong trại chủ kia, dù sao đối phương cũng không chỉ rõ tên họ nói muốn khuê nữ nào của Hoa gia, chỉ nói là muốn tiểu mỹ (xinh xắn dễ thương).

Tiểu muội Vô Nhan mặc dù không thể xưng đệ nhất mỹ nhân, tốt xấu gì cũng có vẻ thanh tú, đến lúc đó đưa lên kiệu hoa, vãi đỏ đội đầu, trực tiếp đưa vào Hắc phong trại, cứ nói nàng là khuê nữ tiểu mỹ nhất Hoa gia bảo, đối phương còn có thể từ chối sao?

Nhìn phu quân cùng con trai vì chấn hưng Hoa gia bảo mà cả tình nghĩa cũng có thể ném đi, Hoa phu nhân thở dài nói: “Có phải hai người đã quên, Vô Hà còn lớn hơn tiểu vương gia một tuổi? Hai người dù cảm tình tốt, nhưng đã kết bái, xem như tỷ muội khác họ, không có tình yêu nam nữ, sao có thể thành thân?”

“Nương à! Từ xưa chuyện hôn nhân đều do cha mẹ sắp đặt, tình tình yêu yêu gì đó, đều là gạt người, sống đàn ông sung sướng mới là quan trọng nhất.” Hoa Vô Ngân nói, hắc cùng với vợ hắc còn chán ghét lẫn nhau kia! Thế mà vẫn phải nghe lời, bái đường vào động phòng đó thôi?

“Phu nhân, mấy năm nay Hoa gia bảo chúng ta bị coi rẻ như thế nào, bà cũng thấy đấy, không cần nói trắng ra là không cho chúng ta mặt mũi, đám lục lâm hảo hán thiếu chút bạc liền tới cửa mượn tiền, cứ coi Hoa gia bảo ta là ngân hàng tư nhân không bằng.” Nghĩ đến cục tức đã lâu trong bụng này, Hoa bảo chủ nghiêng răng nghiêng lợi. “Cứ không quyền không thế như thế này, ngay cả sản nghiệp nhà chúng ta cũng không bảo

đảm được sẽ không lâm vào cảnh bần cùng. Hoa gia bảo muốn chuyển mình, thì không thể cứ tiếp tục như vậy, muốn trở nên nổi bật, tất phải có hy sinh.” Đáng thương cho con trai thiên tài mười sáu tuổi đã đạt làm quan của lão, cũng bởi vậy mà phải hy sinh cả chuyện chung thân của chính mình, làm chồng của một sư tử Hà Đông đáng sợ.

“Nhưng mà..... Hắc Phong trại không phải hạng người đứng đắn gì, Vô Nhan phải gả đến đó, ta sợ con bé sẽ phải chịu khổ.”

“Lại có thể khổ hơn sống cùng một gã sơn dã thôn phu không lo nổi ba bữa một ngày sao?” Hoa Vô Ngân giận đỏ mặt. “Cái gã La Thập kia, không những gặt ăn lừa uống, Vô Nhan còn gọi hạ nhân thu xếp quần áo, giày dép tốt nhất cho y. Một gã đàn ông ngay cả chính bản thân mình còn không nuôi nổi, phải cần đến nhà mẹ vợ tiếp tế, cũng gọi là đàn ông sao?”

Hoa bảo chủ hòa theo nói: “Hắc phong trại tuy rằng là gian thương hắc đạo, nhưng tốt xấu gì cũng có thể lực trải rộng sáu tỉnh phía bắc, binh sĩ trên vạn người, chẳng lẽ lại không nuôi được Vô Nhan? Nhưng đi theo La Thập sẽ không như vậy, chỉ sợ ngày nào đó con bé phải chết đói! Đến lúc đó bà muốn khóc cũng không có nước nào mà khóc.”

“Cái đó.....” Nghĩ đến bộ dạng túng quẫn của La Thập, Hoa phu nhân quả thật cũng không thích gã con rể này. “Đừng phá thai được không? Bụng lớn như vậy mà phá thai, vạn nhất Vô Nhan xảy ra chuyện không hay, thì cũng không có cách nào giải thích với Hắc phong trại. Chi bằng ước định với Hắc phong trại chủ nửa năm sau cưới, đợi Vô Nhan sinh xong đứa nhỏ rồi tái giá.”

“Có thể, nhưng phải đuổi cái gã La Thập kia đi.” Hoa bảo chủ nghĩ đến bộ dạng nghèo kiết xác của La Thập liền chán ghét.

“Đuổi thế nào đây? Y thật vất vả mới trèo cao vào được nhà chúng ta, chỉ sợ không dễ dàng đi như vậy.” Hoa Vô Ngân nhíu mày suy tính cách đuổi người.

Hoa phu nhân che miệng cười khê. “Ta nói hai cha con ông a! Thật không hiểu Vô Nhan. Muốn nói người có tính nết quật cường nhất Hoa gia, thì phải nhắc đến Vô Nhan. Trước đây muốn con bé học nữ giới, con bé còn thường tranh luận với ta, nói dựa vào cái gì nam nhân có thể năm thê bảy thiếp, nữ nhân lại phải giống như quần áo. Phu quân vui vẻ, lôi ra mặc một chút, phải mang ơn; phu quân không vui, muốn đem quần áo ném, vẫn phải mang ơn, không khỏi quá không công bằng. Con bé tuyệt không cho phép phu quân tương lai của mình nạp thiếp, cho nên.....”

“Chỉ cần La Thập mắc lỗi này, không cần chúng ta đuổi người, tự Vô Nhan sẽ tống cổ y!” Dù sao cũng là vợ chồng lâu năm, Hoa phu nhân vừa nhắc tới, Hoa bảo chủ lập tức linh hội.

“Muốn y phạm lỗi còn không đơn giản?” Hoa Vô Ngân cười lạnh. “Mọi người chờ xem náo nhiệt đi!” La Thập đừng hòng mơ tưởng chiếm được nửa điểm lợi lộc gì của Hoa gia bảo.

La Thập, Hoa Vô Nhan, Hoa Vô Hà xong vụ trang phục, vào nhà ăn, lại chỉ thấy được..... Quản gia.

“Vương bá, cha mẹ ta đâu? Không phải nói tối nay mở tiệc sao?” Hoa Vô Hà thắc mắc.

“Thưa đại tiểu thư, bảo chủ cùng đại công tử tạm thời có việc đi ra ngoài, yến hội đổi ngày. Phu nhân mời hai tiểu thư qua nói chuyện, về phần La công tử, mời ngài đến khách phòng đợi chút.” Vương quản gia trả lời.

“Vương bá, đây là nhị cô gia.” Hoa Vô Nhan nhíu mày, thăm than người nhà có mất mà không nhìn được ngọc quý.

“Dạ, nhị tiểu thư.” Thành kiến của người trong Hoa gia bảo từ trên xuống dưới đối với La Thập đã là thâm căn cố đế, cho dù hắn có ăn mặc ra sao, khinh thường vẫn là khinh thường.

“Mau chào nhị cô gia!” Hoa Vô Nhan tựa như hổ mẹ bảo vệ con, đứng trước mặt La Thập, quyết không để cho người ta coi thường khinh rẻ hắn.

La Thập cũng không để ý người khác thấy hắn thế nào; cái nhìn của bọn họ không thay đổi được hắn.

Nhưng Hoa Vô Nhan để ý. Vì chiều ý nàng, hấn không dấu vết phóng ra khí thể của kẻ đã trải qua trăm trận chiến mà xưng vương nơi núi rừng.

Vương quản gia đột nhiên cảm thấy ngực giống như bị cái gì ngăn chặn, khiến cho hấn không thể hô hấp, mà nơi tỏa ra khí thể như núi kia là từ trên con người mà hấn vẫn khinh thường..... La Thập! Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bảo chủ, phu nhân cùng đại công tử có phải đã nhầm lẫn cái gì hay không, hay là mọi người đều sai lầm mà coi vua hổ là con mèo nhỏ?

“Nhị..... Nhị cô gia.....” Lấp bắp gọi, trên đầu Vương quản gia mồ hôi mẹ mồ hôi con đã chảy ròng ròng.

La Thập lặng yên thu hồi khí thể, tiếp tục trầm mặc đứng sau nường tử.

Hoa Vô Nhan vừa lòng gật đầu. “Tốt lắm, Vương bá, ta cùng tỷ tỷ sẽ tự đi sang chỗ mẹ ta, ông cứ đưa nhị cô gia về tú các trước, rồi bảo phòng bếp mang bữa tối qua.”

“Dạ, nhị tiểu thư.” Vương quản gia khom người nói: “Mời Nhị cô gia.”

“Tướng công, có lẽ nường nhớ em cùng tỷ tỷ, tìm bọn em qua tâm sự, em cùng tỷ tỷ đi bồi nường tán gẫu một lát, để Vương bá dẫn chàng trở về phòng được không?”

“Tự ta quay về được, để Vương bá đưa các nàng đi!” Khi nói chuyện, La Thập dúm một bao gì đó vào trong lòng nàng, truyền âm nói: “Gặp chuyện phiền toái cứ việc mang nó ra ném, có điều ném xong phải nhanh tránh, biết không?”

“Em cũng không phải muốn đi luận võ cùng người ta, không cần phải cẩn thận như vậy chứ?” Hoa Vô Nhan truyền âm cho hấn.

“Lo trước khỏi hoạ.” Nhiều khi, xuống tay nặng nhất chính là người thân cận với mình nhất. Nhưng nàng yêu người nhà như vậy, hấn cũng thật sự không đành lòng nói thêm cái gì.

“Được rồi!” Hoa Vô Nhan bật cười.

“Ta quay về đây.” La Thập chuyển hướng Vương quản gia. “Hy vọng lúc ta gặp lại Vô Nhan, nàng không thiếu một cọng tóc.” Giọng nói lãnh đạm, so với băng còn lạnh lẽo hơn. Nói xong, hấn xoay người bước đi.

Vương quản gia cảm giác có một cơn ớn lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, khiến lão đông cứng không thể động đậy.

“Vương bá, nường không phải tìm chúng ta sao, sao còn chưa đi?” Hoa Vô Nhan nhắc nhở nói.

“Dạ, nhị tiểu thư.” Vương quản gia dẫn tiểu thư đi tìm phu nhân.

Hoa Vô Hà lén lút tới gần Hoa Vô Nhan, thấp giọng hỏi: “Muội phu vừa rồi nói với muội cái gì?”

“Tỉ không nghe được?”

“Hừ, muội cho là bằng vào công lực của ta có thể nghe trộm được hai người truyền âm nhập mật sao?” Trên thực tế, công lực của nàng quá kém, ngay cả truyền âm cũng còn không làm được.

“Tướng công cho ta một túi đồ, nói là phải đề phòng bất cứ tình huống nào.”

“Là cái gì? Ta mượn xem một chút.”

“Đây.” Hoa Vô Nhan đem túi đồ đưa cho tỷ tỷ.

Hoa Vô Hà liếc nhìn một cái, lại trả lại cho muội muội. “Sao ta thấy thế nào lại có điểm giống phích lịch tử?”

“Phích lịch tử?” Hoa Vô Nhan cũng nhìn kỹ mấy thứ trong gói. “Không giống đi! Phích lịch tử lớn hơn thứ này.”

“Cũng phải. Không biết thứ này có tác dụng gì, cho ta một viên được không?”

Hoa Vô Nhan cũng không nghĩ nhiều, cầm một viên tiểu thiết hoàn đưa nàng. “Tướng công nói, lúc dùng nó phải cẩn thận một chút, đừng đến quá gần, ta nghĩ uy lực của thứ này hấn là rất lớn.”

“Thể tích nhỏ, lực sát thương lại lớn, quả thực chính là đồ dùng phù hợp cho việc giết người phóng hỏa, truy tìm báu vật!”

“Tỷ tỷ, sức tưởng tượng của tỷ cũng quá phong phú, thứ này chỉ dùng để phòng thân.”

“Có tưởng tượng mới có lạc thú, ai giống muội, mỗi ngày không phải vung đao thì cũng là múa kiếm, buồn chán muốn chết!”

“Ta muốn giúp nâng địa vị của Hoa gia bảo trong võ lâm, đương nhiên phải cố gắng!”

“Loại việc này giao cho cha cùng ca ca là được! Bọn họ lợi hại như vậy, đâu cần đến lượt chúng ta đứng ra làm?”

“Ta cũng là một thành viên trong Hoa gia bảo, không thể chỉ ỷ lại người nhà.” Hoa Vô Nhan vẫn cho rằng, tự túc mới là hạnh phúc.

“Thừa hơi!”

Hoa Vô Nhan nhún nhún vai, cũng không cùng tỷ tỷ tranh cãi, mỗi người đều có nhân sinh quan của riêng mình, chỉ cần đi theo con đường mình cho là đúng là tốt rồi, không cần bắt người khác nhất định phải đi theo mình.

Hai tỷ muội vòng qua hành lang gấp khúc dài ngoằng, đi vào Thanh Vân lâu, đây là nơi Hoa bảo chủ cùng phu nhân ở; có điều bảo chủ không có mặt, chỉ có phu nhân ngồi ở đại sảnh, chờ hai nữ nhi đến hỏi han tâm sự.

“Nương.” Hai tỷ muội đồng thanh ân cần thăm hỏi.

“Còn biết trở về!” Hoa phu nhân trừng mắt liếc hai con gái một cái, nước mắt đã tuôn rơi.

“Nương!” Hoa Vô Hà cùng Hoa Vô Nhan đồng thời nhào vào lòng Hoa phu nhân.

“Ai! Hai đứa các con..... Muốn nương nói các con thế nào đây.....” Nghẹn ngào, mẹ con ba người ôm lấy nhau.

“Thực xin lỗi, nương, về sau chúng con không bao giờ làm vậy nữa.” Tới khi chính mình mang thai, Hoa Vô Nhan mới cảm nhận được làm cha mẹ không dễ, ngậm ngùi trong lòng.

“Vô Nhan.....” Vuốt má con gái, còn có bụng nhô cao kia, Hoa phu nhân không hề quát mắng, cũng không than thở, muôn vàn cảm xúc đều để trong lòng. “Con sao lại..... Cha con rất tức giận, một khuê nữ đáng hoàng, đi ra ngoài một chuyến lại..... Chuyện này truyền ra ngoài, có thể nghe sao?”

“Nương à!” Hoa Vô Hà giật giật tay áo mẹ làm nũng. “Muội muội cùng muội phu cũng không phải không có cưới hỏi mà tăng tị với nhau, có con cùng tiểu vương gia chủ trì hôn lễ, kẻ nào dám nói lung tung, cứ kêu tiểu vương gia tống giam cả nhà hần!”

“Con nghĩ tiểu vương gia giống con chắc! Làm gì cũng không suy nghĩ trước sau.” Hoa phu nhân nguyệt nàng một cái.

“Nếu là vì muội phu, y nhất định sẽ làm.” La Thập là chú của Tư Đồ Hưng đó! Hần gặp chuyện không may, Tư Đồ Hưng không có khả năng mặc kệ. “Hơn nữa việc gấp nên phải tòng quyền, khi đó, Huyền Nguyệt bí quyết của muội muội đã sắp đột phá tầng thứ sáu, không lập tức thành thân, nam nữ song tu, thì sẽ chết người, chẳng lẽ nương muốn con trở mặt nhìn muội muội chết?”

“Cái gì?” Hoa phu nhân sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. “Vô Nhan, con đã luyện đến tầng thứ bảy của Huyền Nguyệt bí quyết rồi?”

Hoa Vô Nhan cười lắc đầu. “Nương, con đã đại thành rồi.”

“Sao?!” Hoa phu nhân mở lớn miệng. “Con nhắc lại lần nữa xem nào!”

“Tướng công giúp con đột phá Huyền Nguyệt bí quyết, giờ đã tới cảnh giới đại thành.” Hoa Vô Nhan giải thích thêm.

“Không thể nào.” Hoa phu nhân không tin. “Từ khi Huyền Nguyệt bí quyết ra đời, chưa từng có người nào có thể luyện tới cảnh giới đại thành trước năm bốn mươi tuổi.”

“Là thật.” Hoa Vô Nhan phất tay, một luồng chưởng phong quét qua một bình hoa trên bàn, bình không rung, hoa không rụng.

Hoa phu nhân thở ra. “Vô Nhan, nương biết con say mê võ nghệ, nhưng chuyện này không cần gấp, con.....”

Hoa Vô Hà cười hì hì đi qua đi vỗ vỗ bàn trà, chỉ thấy bình hoa tan thành bụi, một ngọn gió thổi qua, bụi bị cuốn đi, mà mấy cành đào từng ở trong bình trong bình rơi xuống, lại lá không rụng, hoa chưa tàn. Công lực cùng lực không chế đến bậc này, nếu không đạt tới cảnh giới đại thành, sao có thể làm được?

Hoa phu nhân đột nhiên thấy choáng váng, cảm giác như toàn bộ trời đất đang rung chuyển.

“Nương, nương có khỏe không?” Hoa Vô Nhan vội vàng tiến lên đỡ bà.

“Vô Nhan, con rể ở đâu? Hai con mau mang ta đi gặp hắn.”

Nếu một người đàn ông có thể giúp cho con gái không đầy hai mươi tuổi của bà đạt đến loại trình độ này, thì năng lực của hắn phải cao đến mức nào?

Nghĩ đến phu quân cùng con trai đang muốn xuống tay với một nam nhân đáng sợ như thế, Hoa phu nhân quả thực lo sợ đến phát điên. Cầu trời phù hộ bà kịp ngăn cản hết thảy, nếu không nam nhân kia bị chọc giận, nói không chừng toàn bộ mọi người trong Hoa gia bảo phải chôn cùng nhau.

“Tướng công đang ở tú các của con dùng bữa tối đó! Nương muốn gặp tướng công, để con dẫn người đi.” Hoa Vô Nhan cùng Hoa Vô Hà dẫn Hoa phu nhân vội vàng đi về hướng tú các.

Mới qua hành lang dài, nhìn về tú các phía xa xa, một mảnh yên tĩnh, Hoa phu nhân chưa kịp thở dài nhẹ nhõm, đã chợt thấy một bóng người bay ra từ cửa sổ tú các, rơi thẳng xuống ao sen bên ngoài.

“Cái gì vậy?” Hoa Vô Nhan giúp đỡ mẫu thân, thân mình uyển chuyển như múa lại nhanh như chớp đi vào trong tú các, chỉ thấy La Thập đang ngồi ngay ngắn trong phòng dùng bữa tối. “Tướng công, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Một cái gì đó thực thối đột nhiên bổ nhào về phía ta, bị ta đá văng ra.” Giọng La Thập lạnh lùng, ánh mắt còn lạnh hơn.

Hắn đại khái đoán được ý đồ của nữ nhân kia, hẳn là muốn châm ngòi chia rẽ cảm tình giữa hắn và Vô Nhan đi! Nhưng ả thối như vậy, khiến hắn rất buồn nôn nha!

“Trong nhà lại có thứ gì khó ngủ sao?” Hoa Vô Nhan nghi hoặc, quên luôn cả việc thả Hoa phu nhân xuống.

Hoa phu nhân cũng quên nói muốn xuống, nàng bị dọa ngây người khi thấy con gái đột nhiên trở nên mạnh như vậy, có khinh công lợi hại như vậy.

“Thứ khó ngủ là chỉ nữ nhân này sao?” Công phu của Hoa Vô Hà không đuổi kịp muối muối, đến chậm hơn một chút, lại vừa vặn thuận tay vớt nữ tử đang “bảy nổi ba chìm” từ dưới ao sen lên.

“Đúng vậy, thối muốn chết, đem ả ra ngoài giùm.” La Thập vẻ mặt chán ghét nói, thứ mùi kia ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của hắn.

Vì sao trong tú các lại tự nhiên xuất hiện một nữ tử xa lạ, muốn nhảy bổ vào tướng công của nàng? Hoa Vô Nhan đảo mắt nhìn khắp lượt mọi người, cuối cùng ánh mắt đáp trên người mẫu thân, vẻ mặt kinh ngạc của bà đã cho thấy đáp án.

“Tỷ tỷ, nhờ tỷ tiên vị cô nương kia ra khỏi bảo đi! Còn có nương, con đưa người trở về phòng trước, ngày mai con lại cùng tướng công đến thỉnh an người.”

“Vô Nhan..... Mọi người đều là vì muốn tốt cho con, con hiểu không?” Hoa phu nhân phiền muộn lo âu nhìn gương mặt không một chút biểu cảm của La Thập, lạnh lùng như vậy, có lẽ bản lĩnh quả thật rất cao, nhưng có thực sự tốt với con gái bà hay không?

“Con biết.” Nhưng Hoa Vô Nhan vẫn thấy phẫn nộ. “Để con đưa người trở về đi!”

Nàng không khỏi bắt đầu nghĩ, có lẽ về nhà là sai. Muốn chấn hưng Hoa gia bảo, nàng dựa vào cái gì? Nhà này đã có phụ thân cùng đại ca gánh vác, nàng căn bản không có quyền làm chủ, thà rằng cứ cùng La Thập ẩn cư Huyền Băng Sơn, còn được vui vẻ tiêu điều tự tại!

9. Chương 9

Hoa Vô Nhan tiến bước mẫu thân, sau khi đã làm rõ thân phận của nữ tử không đứng xuất hiện trong tú các của mình, một lần nữa trở lại tú các, thì thấy La Thập đang nhập định luyện công.

Lúc còn ở Huyền Băng Sơn, hắn chưa bao giờ ngồi nhập định, hắn nói làm vậy công phu dù luyện được cao minh tới đâu, mà thiếu kinh nghiệm thực chiến, thì cũng chẳng có ích gì.

Võ công giỏi nhất phải là do khiêu chiến với cái chết mà có, đây là quan điểm của hắn.

Nhưng ở Hoa gia bảo, không có gì để cho hắn khiêu chiến, hắn thấy nhàm chán cũng là bình thường.

Hơn nữa cha mẹ, huynh trưởng nàng lại không thích hắn, mới đến ngày đầu tiên đã muốn đuổi hắn đi, còn dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy..... Liệu hắn có hối hận đã cùng nàng xuống núi hay không?

“Tướng công.” Nàng tiến đến, ngồi xuống bên cạnh hắn. “Thực xin lỗi.”

Hắn chậm rãi thu công, mở to mắt. “Chuyện gì?”

“Nữ tử quấy rối chàng kia là danh kỹ đại ca mời đến từ Sắc Phượng lâu trong thành, ý đồ dụ dỗ chàng châm ngòi chia rẽ tình cảm vợ chồng chúng ta. Tướng công, em..... thật có lỗi.” Hơn nữa nhìn bữa tối người trong nhà chuẩn bị cho hắn, một chén cơm gạo lức, một đĩa đậu phụ tương, một đĩa rau xanh, thức ăn cho hạ nhân còn tốt hơn mấy thứ đó, nàng vô cùng thất vọng về người nhà của mình. (Ôi trời, thế mà lão Hoa bảo chủ còn kêu Thập ca là keo kiệt. Rốt cục ai mới keo kiệt đây?)

Hắn ôm nàng vào trong lòng. “Cũng không phải do em làm, em tự trách cái gì? Cơ mà..... Cái thứ bốc mùi kia chính là danh kỹ? Sao so với trong sách viết lại khác nhau một trời một vực như thế?”

Danh kỹ trong sách, nào là Trần Viên Viên, Tô Tiểu Tiểu, Lương Hồng Ngọc..... Không phải khuynh quốc khuynh thành, thì cũng tài hoa tuyệt thế, chẳng lẽ cũng đều thối như vậy sao?

Nàng vốn rất áy náy, bị một câu “cái thứ bốc mùi kia” của hắn chọc cho phì cười ra tiếng.

“Cô nương kia rất đẹp.” Tuy rằng bị hắn hắt ngã, lại ướm như chuột lột, nhưng mới vừa rồi nàng nhìn tướng mạo nữ tử đó, không thể không bội phục đại ca thủ đoạn kinh người. Bọn họ chưa về nhà được bao lâu, y đã có thể tìm ra một người đẹp kiều diễm như thế. Nếu đổi lại là nam nhân khác, khẳng định sớm bị câu đi ba hồn bảy vía.

May mắn La Thập là một nam nhân thủy chung chân thành trong tình yêu, không hề bị sắc đẹp dụ dỗ. Cùng hắn ở chung càng lâu, nàng lại càng yêu hắn.

“Đẹp sao?” Hắn nhớ lại nữ tử vừa nhìn thấy ban nãy. “Ta lại cảm thấy em mới xinh đẹp.”

“Tướng công lại thích chê cười em.” Nàng mà được gọi là mỹ nhân, thì trên đời không còn ai xấu nữa.

“Ta không nói giỡn.” Hắn cũng không biết nói giỡn. “Ít nhất trong những nữ nhân ta đã thấy, em là đẹp nhất.” Nàng chân thành dũng cảm, dịu dàng mà không thiếu hoạt bát, nữ tử độc nhất vô nhị như thế này mới là giai nhân hiếm có trên thế gian.

“Tướng công.....” Cho dù trong mắt tình nhân nhìn ra tây thi, hắn nói trắng ra như vậy, vẫn làm nàng thấy xấu hổ.

“Đừng miên man suy nghĩ.” Hắn vỗ về lưng nàng nói: “Ta cảm thấy ở nơi này rất không tệ, cảnh sắc tuyệt đẹp, bên ngoài sân chính là đường cái, mười phần náo nhiệt, có rất nhiều thứ ta chưa từng được thấy, khi nào rảnh rồi, chúng ta có thể cùng đi dạo.”

“Tướng công, chàng nói em cũng không có mặt mũi gặp người. Cha em bọn họ ngay cả cơm canh cũng còn keo kiệt với chàng, thật sự quá đáng, ngày mai chờ cha về, em nhất định phải nói lý với ông.” Hừ, coi như cha cùng đại ca lần nhanh, nàng mới muốn tìm người tính sổ, bọn họ đã chạy trốn mất dạng, nếu không giờ phút này nàng đã làm một trận rung nhà rồi.

“Vô Nhan, có lẽ là em hiểu lầm, ta xem Hoa gia bảo bệ ngoài đường hoàng, nhưng bên trong thì..... Em xem.” Hần chỉ vào bốn chân của bàn trà cho nàng thấy.

“Có cái gì không đúng sao?” Không phải chỉ là một cái bàn trà sao?

“En nhìn kỹ chân bàn xem, vân gỗ của hai đoạn gỗ cũng không giống nhau.”

“Thật vậy nha!” Hần không nói, nàng hoàn toàn không phát hiện.

“Từ sau lúc vào đây ta liền chú ý thấy, đồ dùng trong nhà, hoa văn trang trí nhìn như hoa lệ, lại đều có dấu vết tu bổ, mấy bức danh họa cổ cũng đều là đồ giả. Trong nhà, đồ thực sự có giá trị đại khái cũng chỉ có vài món trang sức trên mình nhạc mẫu đại nhân, của Vô Hà với của em thôi!” Hần đoán vài thứ kia cũng là lưu lại giữ thể diện, dù sao nếu ngay cả nữ quyến cũng không có một chút châu báu đẹp để quý giá, vậy sẽ bị cười cho thối mũi.

Nàng nhướn cao mày, mắt cũng không chớp.

“Vô Nhan, Vô Nhan.....” Ấy, cùng lắm là nghèo một chút, không đến mức đả kích lớn như vậy chứ! “Vô Nhan, em sao vậy?” Hần đan tay đặt lên ngực nàng, truyền một cỗ nội lực thuần hậu sang cho nàng.

Nàng hít vào một hơi, thông suốt đứng lên. “Em phải đến hỏi nương, từ khi nào nhà em lại trở nên khốn cùng đến tình trạng này? Em nhớ rõ trước lúc cùng tỷ tỷ ra ngoài du ngoạn, trong nhà vẫn còn rất bình thường, ngoài việc danh tiếng trên võ lâm kém một chút, tỷ muội em ở trong bảo vẫn là muốn gì có nấy.”

“Vô Nhan.” Hần giữ nàng lại. “Ta quan sát qua, dấu vết tu bổ trong nhà sớm nhất cũng phải được đến năm, sáu năm rồi, có thể thấy được tình trạng túng quẫn đã có từ lâu, có lẽ cha mẹ em giấu giếm em là không muốn em lo lắng, em cứ như vậy chạy tới hỏi, không phải sẽ khiến mọi người rất mất mặt sao?”

“Vì sao giấu giếm em? Em cũng là một phần tử trong nhà, trong nhà có khó khăn, chẳng lẽ em lại khoanh tay đứng nhìn?” Huống chi nàng vẫn cố gắng muốn trọng chấn danh gia đình, cha, nương, đại ca đều không thấy sao? Hay là họ căn bản không tín nhiệm nàng, không coi nàng là người trong Hoa gia?

“Em quả thật có nghĩa vụ cùng người nhà vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng em cũng phải nghĩ cho mặt mũi của cha mẹ, huynh trưởng một chút. Người bình thường không phải đều không thích lộ ra điểm kém cỏi trước mặt nữ tử sao?” Tuy rằng hần cũng không hiểu được nguyên nhân ở đâu, trong sách đều viết như vậy, hẳn là không sai rồi.

“Chàng sẽ không làm vậy. Chàng biết điều gì thì sẽ thẳng thắn nói hết ra, không hiểu cũng nói thật là không hiểu, không lòng vòng quanh co.”

“Có lẽ bởi vì da mặt ta có vẻ dày đi!” Ít nhất hần đối với việc bị người khác xem thường không hề quan tâm, nhưng nàng lại để ý. Hần quan sát lâu ngày, phát hiện các cô nương thường có da mặt mỏng, dễ dàng thẹn thùng.

Có điều, có một chuyện khiến hần rất kinh ngạc, nam nhân dưới núi da mặt cũng mỏng như các cô nương là sao?

Nghèo thì nghèo, có cái gì phải thẹn thùng? Không được cứ việc nói thẳng thôi! Cố gắng gượng chỉ biết càng khó chịu. Thật giống như Hoa gia bảo bệ ngoài đường hoàng, bên trong lại chấp chấp vá vá. Muốn duy trì bộ mặt của nơi này tồn kém vô số kể, không bằng quảng quách gánh nặng nề này, hết thầy bắt đầu lại từ đầu còn được thoải mái tự do.

La Thập không rõ duy trì cái vẻ hào nhoáng giả dối này có ý nghĩa gì, gia nghiệp lụn bại thì lụn bại, cùng lắm thiếu chút hưởng thụ, sống như bình dân cũng đâu có tệ hại gì.

Nhưng nếu nương tử để ý, vẫn một lòng hy vọng Hoa gia bảo lấy lại uy danh, hẳn chắc chắn sẽ không tro mắt đứng nhìn.

Thiếu tiền, bảo vật khắp Huyền Băng Sơn, hẳn chỉ cần lấy vài món mang vào thành bán, kiếm được đủ ngân lượng cho mọi người bắt đầu lại từ đầu cũng không phải là việc khó.

Võ công kém, hẳn có thể phụ trách dạy võ công cho mọi người đều thành cao thủ nhất lưu, đương nhiên, trong quá trình huấn luyện phải chịu khổ một chút.

Nếu Hoa gia muốn phát triển trong triều đình, cũng được; cha hẳn năm đó còn lưu lại một chút thể lực có thể vận dụng.

Tóm lại, hẳn cam đoan hoàn thành được tâm nguyện của nàng.

“Tướng công không phải da mặt dày, mà là thành thực, là có tự tin. Ôi, em.....” Nàng muốn nói lại thôi, có chút hoài nghi chính mình cả ngày ba hoa muốn chấn hưng lại gia nghiệp, có phải hay không quá tự đại, cũng quá ấu trĩ? Sau khi quen La Thập, thu hoạch lớn nhất của nàng là hiểu được thực lực không phải dựa vào miệng nói, mà là dựa vào hành động chứng minh.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì em cứ nói đi!” Trời có sập xuống, đã có hẳn giúp nàng chống đỡ, đương nhiên, nếu hẳn không đỡ được, đành phải ôm nhau cùng chết. Đột nhiên, hẳn nghe được tiếng bụng nàng sôi róc. “Em đói bụng rồi!”

Nàng đỏ bừng mặt, chạy một ngày đường về nhà, phụ thân nói muốn mở tiệc tẩy trần cho bọn họ, kết quả lại..... Nàng cả ngày chưa ăn cơm, đương nhiên sẽ đói.

“Ta đi làm chút gì cho em ăn.” Nói xong, hẳn định đi ra.

“Để em đi đi! Về nhà em ngày đầu tiên lại để chàng xuống bếp, vậy thì còn gì để nói nữa.”

“Hai ta đã là vợ chồng, còn để ý mấy cái đó làm gì.” Hẳn cười xoa xoa tóc nàng. “Muốn ăn cái gì, để tướng công làm cho em.”

Nàng ôm lấy thắt lưng hẳn từ phía sau, xấu hổ đến mặt đều đỏ. “Tướng công thật tốt với Vô Nhan.”

“Hử?” Chỉ là làm cơm thôi mà? Hẳn cảm thấy quan niệm của người dưới núi thật kỳ quái, có điều nàng vui vẻ là tốt rồi. “Vô Nhan thích, tướng công mỗi ngày đều làm cho em ăn.”

“Làm vậy sẽ rất vất vả.” Nàng không muốn hẳn suốt ngày vùi đầu vào chuyện củi lửa gạo dầu. “Vô Nhan cũng cùng tướng công cùng xuống phòng bếp, Vô Nhan cũng sẽ nấu nướng, để Vô Nhan làm cho tướng công vài món đồ nhắm.”

“Đáng tiếc có đồ ăn không có rượu.” Nhớ hồi ở trên Huyền Băng Sơn, hẳn còn được một đám khi đứng hạn định lại đưa hũ nhĩ rượu (rượu do khi trên núi ủ, rất ngon) lên cho hẳn, Hương vị đó ngon đến mất hồn.

“Trong hầm rượu có trần nhưỡng ủ trăm năm, là mỹ vị nhân gian khó tìm.”

“Cũng được, nếm thử xem.” Hai vợ chồng tay trong tay rời tú các đi về phía hầm rượu.

Cửa hầm rượu vừa mở ra, một luồng khí lạnh phun ra, thật là một chỗ thích hợp để cất giữ rượu, thế nhưng..... “Vô Nhan, ta không có nhìn thấy vò rượu.”

“Em cũng không thấy.” Không thể nào! Hoa gia bảo tống đến nỗi ngay cả rượu ngon cũng bán hết? Hoa Vô Nhan có cảm giác muốn té xỉu. “Ngày mai phụ thân trở về, em nhất định phải hỏi ông cho rõ ràng trong nhà rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao lại thành ra chật vật đến mức này.”

“Ừ!” Nhà nàng thật sự rất túng thiếu. Hẳn đang nghĩ có nên đem hết chỗ da thú, huyền sâm quý giá hẳn mặc xuống núi đi bán hay không, ít nhất có thể đảm bảo cái ăn!

****

Vừa sang canh bốn, Hoa Vô Nhan đã lặng lẽ đứng dậy, chuẩn bị xuống phòng bếp làm cho La Thập một ít đồ ăn sáng — không dám lại trông cậy vào hạ nhân. Đám người này, thấy nhị cô gia không được bảo chủ yêu thích, xem thường đã đành, lại còn xì xào bàn tán lung tung, nghe thấy bực.

Hiện giờ nàng và La Thập việc gì cũng đều tự mình thu xếp, đuổi hết tỳ nữ bên người, đỡ phải nhìn cho bực mình.

“Vô Nhan, sao em càng ngày càng dậy sớm thế?” La Thập mở mắt ra, giữ chặt tay nàng.

“Tướng công, chàng ngủ tiếp một lát, em đi làm điểm tâm cho chàng.”

“Trời còn chưa sáng, làm cơm cái gì? Không bằng nghỉ ngơi nhiều một chút.” Hấn cười vợ là tìm bạn, cũng không phải kiếm người hầu, để nàng bụng lớn như vậy mà còn đông việc tây việc, hấn thấy xót.

“Em ngủ đủ rồi!” Nàng hưởng thụ săn sóc của tướng công, nhưng chính vì hấn dịu dàng, nàng càng muốn hấn được thoải mái, không chịu thiệt thòi.

“Em canh hai mới ngủ, canh bốn đã dậy, thật sự đã ngủ đủ giấc rồi sao?” Hấn lo lắng sờ sờ bụng tròn ngày càng lớn của nàng, nhìn thôi đã thấy nặng rồi, mang thai chắc rất vất vả đi? “Hay tại bụng quá lớn, không thoải mái, cho nên ngủ không được?”

“Làm sao có thể? Nhóc con này thật sự rất ngoan, từ khi bắt đầu mang thai, em cũng chưa có một nhọc gì.” Chỉ là mắc tiểu một chút, cách một canh giờ phải vào nhà vệ sinh một lần.

“Vậy sao không ngủ thêm một chút?” Hấn ngồi dậy, đem nàng ôm vào trong lòng, ngón tay khẽ vuốt quàng thâm dưới mắt nàng. “Vốn nghĩ em ở Huyền Băng Sơn không quen, về Hoa gia bảo dưỡng thai sẽ thoải mái hơn một chút, kết quả em ngược lại càng mệt mỏi, như vậy không tốt cho thân thể.” Hấn cũng không hy vọng nàng giống mẹ hấn, sinh được đứa nhỏ liền qua đời.

“Yên tâm đi tướng công, em thật sự khỏe mạnh, không có việc gì.” Nàng từ nhỏ tập võ, thân mình xương cốt rắn chắc, căn bản không ngại lao động.

Nàng mệt là do trong lòng không thoải mái. Nàng vừa mang tướng công về nhà, cha cùng đại ca lại lập tức ra ngoài, gần một tháng cũng chưa thấy tin tức gì, là cố ý né tránh, hay là có mưu đồ khác?

Nàng muốn nói cho người nhà hiểu, nếu thật sự không thể chấp nhận nàng cùng tướng công, bọn họ có thể đi, khắp thiên hạ rộng lớn, nơi nào không đi được?

Cha cùng đại ca cố tình không trở về nhà, nàng dù có đầy bụng oán khí cũng không biết phát tác với ai mới được.

“Vô Nhan, phụ nữ sinh con, tựa như đứng trước quỷ môn quan vậy. Nương ta chính là vì khó sinh mà mất, ta không muốn lại có chuyện như vậy xảy ra.” Hôn nhẹ trán nàng, ôm nàng nép vào trong lòng hấn, làm cho hấn cảm thấy vô cùng thỏa mãn. “Coi như là vì ta, em phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Tướng công.....” Hấn tốt hơn người nhà bạc tình của nàng nhiều, khiến nàng khó nhịn lòng chua xót. “Chúng ta về Huyền Băng Sơn đi!”

“Vì sao?” Hấn nghi hoặc. “Em vẫn luôn muốn về Hoa gia bảo không phải sao?”

Nàng nghẹn ngào, nước mắt tuôn rơi, thấm ướt ngực áo hấn. “Cha, nương và đại ca đối xử với chàng thật sự quá đáng, em chịu không nổi!”

“Ta nói rồi, ta không thêm để ý.”

“Em để ý.” Nàng đưa tay ra ôm lấy mặt hấn, không đành lòng để hấn vì nàng mà phải chịu thiệt thòi. “Chàng rất đáng giá, sao lại phải ở đây chịu khinh bỉ?”

“Ta không thấy chính mình có bị khinh bỉ a!”

“Chàng chỉ đang an ủi em.”

“Là thật.” Hấn tự nhiên sẽ bỏ qua những kẻ không chiếm địa vị gì trong lòng hấn. Dù bọn họ có nói gì, cũng đều như gió thoảng bên tai, hấn việc gì phải thấy thiệt thòi hay để ý?

“Thực cũng được, giả cũng thế. Cha cùng đại ca vừa đi không trở về, bọn hạ nhân coi chàng như không khí, mệnh lệnh của em bọn họ bằng mặt không bằng lòng; những chuyện đó em có thể nhịn. Tức nhất là, bọn họ ngay cả đồ dùng cũng bắt đầu hà tiện, mất công chàng còn phải thay bọn họ giải vây, nói là bởi vì trong nhà kinh tế khó khăn, chi phí ăn mặc mới phải dè sẻn, em cũng tin là vậy. Nhưng chàng có biết ngày hôm qua ở trên đường em thấy ai không? Là đại tẩu, nàng ta vung một ngàn lượng mua một viên dạ minh châu,

nói là tháng sau muốn tặng cha nàng ta làm quà mừng thọ. Trong nhà có một ngàn lượng cho nàng mua lễ vật, lại tính toán chi li với chi tiêu của chúng ta, rõ ràng là khinh rẻ chúng ta!”

“Em chính là vì chuyện này mà không vui?”

“Không phải, đại tẩu tính xa hoa em đã sớm biết. Em đau lòng là, em nhắc tới chuyện này với nương, nương lại nói, đại tẩu là thiên kim quyền quý của Tể tướng, gả cho Hoa gia bảo vốn đã là thiệt thòi, hiềm khi có dịp đại thọ của Tể tướng, tốn chút ngân lượng cho đại tẩu mặt mũi, cũng hợp lẽ thường. Người bảo em đừng tính toán chi li, về sau tiền đồ của đại ca còn phải dựa vào nhà mẹ đẻ của đại tẩu giúp đỡ!” Nàng càng nói càng tủi thân, nước mắt thành khóc. “Tướng công, em thực sự nhỏ nhen vậy sao?”

“Làm sao có thể? Em là cô gái dũng cảm nhất, vô tư nhất ta từng thấy.” Bọn họ lẽ ra có thể ở lại Huyện Bằng Sơn tiêu diêu tự tại, nhưng nàng vẫn lựa chọn trở về chốn hưng gia nghiệp.

Theo lẽ thường, khuê nữ xuất giá, nhà mẹ đẻ có hưng hay bại, cũng không liên quan gì đến nàng.

Là Vô Nhan giàu tình cảm, nhớ tới tình thân, mới có thể kéo hẳn về giúp đỡ gánh vác gánh nặng này, ấy vậy mà người nhà nàng không những không cảm kích, ngược lại còn cho rằng hành vi của nàng làm bại hoại gia phong.

Lúc này bên ngoài đồn đại rất nhiều, người nói Hoa Vô Nhan vô liêm sỉ, người lại cho rằng hai vợ chồng bọn họ không tự kiếm sống được ở bên ngoài, mới phải về ăn bám nhà mẹ đẻ; càng kỳ quái hơn, lại có người nói rằng nàng vọng tưởng tranh gia sản với huynh trưởng, cho nên cho dù đã lấy chồng, vẫn sống chết không rời Hoa gia bảo.

Trời biết, Hoa gia bảo thì có cái gì đáng giá cho người ta thêm thuồng? Hẳn tùy tiện bán một cái dây cột tóc bằng rễ huyền sâm của hẳn, cũng có thể mua cả mấy tòa Hoa gia bảo.

Hẳn không thêm để ý tới mấy lời đồn đãi này, nhưng hiển nhiên nàng đã bị thương tổn. Đáng tiếc Hoa Vô Hà lại chạy ra ngoài chơi, nếu không có thể nhờ nàng an ủi Vô Nhan một chút.

Được La Thập trấn an, cảm xúc của Hoa Vô Nhan lại bùng nổ.

“Em chỉ không hiểu, rõ ràng đã không có tiền, vì sao còn phải mượn tiền để mà sĩ diện hão, phủ thêm một tầng hoa lệ bề ngoài cho dù bên trong đã mục nát? Em hỏi nương, nương nói nữ nhân không nên lo nhiều đến chuyện của nam nhân, bọn họ tự biết phải làm gì. Tướng công, chàng nói xem, có phải em đã sai lầm rồi không?” Kể từ khi nàng biết hiểu chuyện đến nay, địa vị trên giang hồ của Hoa gia bảo cứ như nước sông ngày một rút xuống, càng ngày lại càng thấp.

Nàng thực không phục, nên mới bắt đầu cố gắng tập võ, kỳ vọng có một ngày có thể thay đổi cục diện đó.

Nhưng mà cha cùng đại ca lại nói, không nổi danh trên giang hồ cũng không việc gì, Hoa gia bảo chuyển chiến triều đình, cũng có thể phát lên như điều.

Ban đầu nàng cũng cảm thấy đúng, đại ca rất có tài, thật sự có thể làm được đến chức quan nhất phẩm, cũng coi như giúp Hoa gia bảo rạng danh.

Nhưng điều kiện tiên quyết cho những điều này là, Hoa gia bảo có thể bảo trì thực lực cùng năng lực nên có, như thế mới có thể được mọi người trên giang hồ tôn kính.

Nhưng lúc này Hoa gia bảo cái gì cũng không có, không những bị người trong giang hồ cười nhạo, ngay cả trên triều đình..... Nàng gần đây mới biết được, Thanh Vân đường của đại ca là nhờ vào bám vấy chị dâu mà có. Hơn nữa vì lấy lòng nhạc phụ, phụ thân cùng đại ca đã phải bán phần lớn gia sản, mới được một chức thượng thư lâm thời.

Chức thượng thư như thế có thực đáng giá làm? Tình cảnh này có thể kéo dài mãi sao?

Nàng không biết, nàng chỉ cảm thấy nơi này càng ngày càng không giống một nhà hòa thuận vui vẻ mà nàng đã mong muốn.

“Vô Nhan.” Hẳn đặt hai tay trên vai nàng, nhẹ nhàng giúp xoa bóp gân cốt đang căng cứng kia. “Sao em không nghĩ theo hướng khác đi? Tể tướng có hàng mấy trăm môn sinh, lại chọn trúng đại cữu tử (cách gọi anh vợ ngày xưa) làm con rể, là vì sao chứ?”

“Bởi vì đại ca đủ yếu đuối, đủ nhát gan, đủ nịnh nọt.....” Mắng một câu, nàng lại khóc một tiếng. Thật chán ghét ở nơi này, nàng muốn quay về Huyền Băng Sơn, không phải gặp cha, nương cùng đại ca nữa.

“Ta nghĩ, với quyền thế cùng địa vị của Tể tướng đại nhân, kẻ lấy lòng hẳn tuyệt đối không thể chỉ có đại cữu tử.”

“Đúng vậy! Đại ca là cao thủ vuốt mông ngựa rồi!”

“Muốn vuốt mông ngựa thế nào cho người ta thoải mái, không chán ghét, cũng là môn học vấn đó!”

Nàng đẩy hắn ra, quay đầu oán hận trừng hắn. “Nói như chàng, hết thấy đều là lỗi của em chắc?”

“Cũng không thể nói như vậy, còn phải xem mục đích là gì. Em hy vọng là Hoa gia bảo hưng thịnh bền vững, có đúng không?”

“Đương nhiên, ai muốn cái phồn hoa bên ngoài kia?”

“Làm theo cách của em, quả thật có thể chấn hưng Hoa gia bảo, nhưng phải tốn hơn mười năm thời gian để dựng nền tảng, em có đồng ý không?” Hắn lại kéo tay nàng, nàng né vài cái, không vùng thoát khỏi, bị hắn ôm vào trong lòng, dịu dàng xoa bóp, xua đi mệt mỏi trên người nàng.

“Mười năm, ta có lòng tin trong vòng mười năm có thể làm cho Hoa gia bảo phong vân tái khởi (1).” Ủm! Dưới mười ngón tay dịu dàng của hắn, ngữ điệu của nàng dần dần chậm lại.

(1) phong vân tái khởi: ở đây có thể hiểu là lại nổi danh như trước kia.

La Thập không chỉ có mát xa, còn vận kinh giúp nàng điều trị kinh mạch. Phụ nữ có thai mà! Nên thả lỏng tinh thần, ăn ngon, ngủ ngon, nghỉ ngơi nhiều, trời có sập cũng đã có hắn đỡ! Nàng tội gì khó xử chính mình, cũng khổ hài nhi trong bụng?

“Nhưng em có nghĩ tới hay không, nhạc phụ cùng đại cữu tử có thể không chờ được những mười năm? Hơn nữa nhạc phụ tuổi tác đã cao, nếu ông kỳ vọng lúc sinh thời được nhìn thấy Hoa gia bảo hưng thịnh, mười năm có phải hơi quá lâu rồi không?”

“Ừ.....” Nàng được hầu hạ rất thoải mái, có chút buồn ngủ. “Tướng công, điều chàng nói hình như cũng có điểm đúng, nhưng cách hành động của cha cùng đại ca quá hấp tấp, căn cơ không vững, rất dễ gặp chuyện rủi ro.”

“Em có thể giúp bọn họ củng cố căn cơ mà! Bây giờ cái Hoa gia bảo thiếu là thực lực cùng tiền tài, hai thứ này em đều có, có em phụ trợ bọn họ, không lo việc không thành.”

Nàng che miệng ngáp. “Tướng công, chúng ta làm sao có tiền?”

“Tướng công nhà em đây cả người đầy bảo vật, tùy tiện bán đấu giá hai món là có thể trả hết được nợ nần trong nhà, còn có thừa nữa ấy chứ! Sao mà không có tiền?”

“Cứ bán bảo vật cũng không phải cách lâu dài a!”

“Vậy thì chuyển sang buôn bán a! Dù là muốn kinh thương, hay mua làm chủ, luôn có biện pháp.”

Lời hắn nói khiến nàng vốn mang một bụng đầy phiền muộn cũng dần dần bình tĩnh lại, bàn tay ấm áp của hắn dường như mang theo ma lực, dao động trên người nàng, mang đến cảm giác vô về, làm cho mí mắt nàng trở nên nặng nề.

Bất tri bất giác, nàng thu lệ, toàn thân uể oải, khẽ ngáp vài cái mới tiếp tục suy nghĩ gián đoạn kia. “Tướng công, chức quan của đại ca em tất cả đều là dựa vào Tể tướng đại nhân mà có..... Vạn nhất Tể tướng mất chức, hoặc là cáo lão hồi hương, đại ca phải làm sao đây?”

“Cái này còn phải xem đại cữu tử có bản lĩnh lập nên thế lực cho chính mình trước khi núi sập hay không, nhưng ta nghĩ việc này cũng không khó, giờ Hoa gia bảo có ta và em hỗ trợ, thực lực cùng ngân lượng cũng không thiếu, chỉ cần đại cữu tử không phải quá vô dụng, Hoa gia bảo sẽ không suy sụp.” Hắn xoa bóp nhanh hơn, đưa luồng nội tức bình thần đi khắp toàn thân nàng, dần dần, phiền muộn nhiều ngày của nàng bị quét sạch.

“Tướng công, cha mẹ đối xử với chàng như vậy, chàng vẫn suy nghĩ cho bọn họ..... Chàng thật tốt.....” Thanh âm càng ngày càng thấp, nàng mau chóng thiếp ngủ.

“Ta cảm thấy nhạc phụ, nhạc mẫu cũng không xấu, dù sao bọn họ cũng nuôi nấng được một cô con gái tốt như vậy làm nương tử của ta.” Hắc kê tai nàng nói nhỏ, thanh âm dường như mang theo ma lực thôi miên.

“Tướng công.....” Nàng cong khoe môi, khe nở nụ cười. Săn sóc cùng yêu thương của phu quân, đưa nàng vào sâu trong mộng đẹp.

Trong giấc mơ, không còn chuyện phiền lòng. Dù bên ngoài có phong ba bão táp, có hắc che chở, nàng không cần phải lo lắng gì cả.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, nhận được một cái ưm ngọt ngào.

“Cứ yên tâm ngủ đi! Chờ lúc em tỉnh lại, mọi chuyện đều sẽ tốt lên.” Hắn ôm nàng vào giường, giúp nàng đắp chăn bông.

Vốn hắn không muốn nhúng tay vào chuyện của Hoa gia bảo, dù sao, mấy chuyện đó chẳng có quan hệ đến hắn.

Nhưng chuyện này lại làm cho nàng lo nghĩ đến ăn không ngon ngủ không yên, hắn liền không thể không nhúng tay.

Với hắn mà nói, phạm là người hay vật làm cho Vô Nhan không vui đều không thể tha thứ, cho dù có là người nhà nàng cũng thế, đều phải “dạy dỗ” lại đằng hoàng một chút.

Trong lúc đỡ nàng vào giấc ngủ, hắn vẫn không ngừng dùng nội tức giúp nàng điều trị thân thể, không chỉ muốn nàng nghỉ ngơi, còn muốn nàng cường kiện thân thể.

“Yên tâm đi, Vô Nhan, hết thấy có ta.” Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say yên bình của nàng, nhẹ vỗ về, đáy lòng vô hạn thỏa mãn.

Đột nhiên, một loạt thanh âm ồn ào náo động từ phía cửa sau truyền đến, không phải rất lớn, nhưng với giác quan tinh nhạy của hắn, lại nghe rõ mồn một từng tiếng.

Di chứng của việc Hoa gia bảo nhiều năm mượn tiền duy trì bộ mặt bên ngoài xuất hiện, bọn cho vay nặng lãi tới cửa đòi nợ.

La Thập một bên giúp Hoa Vô Nhan vận khí, một bên chú ý nghe tiếng tranh cãi âm ỉ ở đầu bên kia, muốn biết Hoa gia có ai ra mặt xử lý chuyện này hay không.

Đáng tiếc, hắn phải thất vọng, đám người đòi nợ càng lúc càng ầm ỹ lớn tiếng, Hoa gia lại từ đầu đến cuối không có một ai ra mặt chủ trì đại cục.

“Đáng chết, Vô Nhan khó khăn lắm mới ngủ được, kẻ nào dám đánh thức nàng, ta xé vụn hắn!” Hắn phẫn nộ xuyên cửa sổ mà ra, đi đến chỗ cửa sau âm ỉ, chỉ phong như đạn, chỉ cần kẻ nào hơi lớn tiếng, bất luận thân sơ, đều bị điểm á huyết.

“Hết thấy cảm miệng cho ta, không phải là muốn tiền sao?” La Thập lấy ra một cái bình sứ từ trong người: “Cầm, tìm chỗ biết nghiệm hàng mà kiểm tra, Hồi nguyên đan do hỏa viêm thảo thượng đẳng chế thành, giá thị trường một viên ngàn lượng bạc, trong có mười viên, đủ gán nợ chưa? Giờ hết cho ta, còn dám tranh cãi âm ỉ, hừ! Cây kia chính là kết cục của các người!” Hắn vung tay, cây đại thụ to cỡ hai người ôm bị cắt thành hai đoạn.

Mấy tên đại hán cho vay nặng lãi nhìn cái cây bị đốn ngang kia, sợ tới mức té chạy. Bọn hắn yêu tiền, nhưng có tiền cũng phải có mạng mới tiêu được a! Sát tinh từ trên trời rơi xuống này, trời mới biết là nhân vật như thế nào mà thân thủ cao đến thế, bọn hắn cũng không muốn chịu chết oan.

Vương quán gia cùng đám nô bộc chung quanh thấy nhị cô gia nghèo kiệt xác kia giờ quá hùng vĩ, nhất thời cũng ngây người, bốn phía là một màn yên tĩnh quỷ dị.

La Thập vừa lòng gật đầu, tốt lắm, Vô Nhan có thể an tâm nghỉ ngơi rồi. Về phần huyết đạo của những người này, ba canh giờ sau sẽ tự giải, hắn mặc kệ bọn người đó, vù cái, lại bay trở về thêu các.

Trời cao đất rộng cũng không to bằng nường tử hân: Chăm sóc tốt Hoa Vô Nhan mới là quan trọng nhất.

***

Hai tháng sau, Hoa bảo chủ cùng Hoa gia đại công tử Hoa Vô Ngân rốt cục cũng đã trở lại, đồng thời cũng mang về hai mẫu..... coi như là tin tốt đi!

Hoa bảo chủ nói: “Bên Hắc phong trại đã nhận lời nửa năm sau mới đến đón dâu, tạm thời có thể không cần lo lắng bọn họ tới cửa chém giết.”

“Nhạc phụ tiến cử, Thánh Thượng đã hạ chỉ, giờ con đã chính thức là lễ bộ thượng thư.” Hoa Vô Ngân vui vẻ ra mặt, đưa lễ vật một ngàn lượng kia thật đáng giá a! Nghĩ xem, hân vừa mới hai mươi sáu tuổi đã ngồi ghế thượng thư, chỉ cần có thời gian, phong hầu phong tước cũng không phải giấc mộng.

Về phía Hoa phu nhân, lại không có được tin tốt như vậy.

Nàng nói qua chuyện Hoa Vô Nhan luyện thành Huyền Nguyệt bí quyết, La Thập giúp trả hết nợ cho Hoa gia bảo, cùng mấy chuyện lật vật khác.

Cầm Hoa bảo chủ thiếu chút nữa rớt xuống. “Làm sao có thể? Vô Nhan mới có mấy tuổi đầu..... Huyền Nguyệt bí quyết đại thành..... Phu nhân nhất định nhìn lầm rồi.”

“Vô Hà có thể làm chứng. Hơn nữa.....” Hoa phu nhân vẻ mặt khó xử. “Nghe nói công lực của con rể so với Vô Nhan còn cao hơn nhiều.” Lòng người là lợi thế, thực lực siêu cường của La Thập khiến Hoa phu nhân chấp nhận thân phận của hân.

“Vậy không phải có thể sánh bằng phương trượng Thiếu Lâm sao?” Mắt Hoa Vô Ngân tròn to đến nỗi tròng mắt cũng muốn lồi ra.

“Chỉ sợ Phương trượng thiếu lâm cũng không phải đối thủ của con rể.” Nhưng ngoài chuyện đó ra, điều Hoa phu nhân càng lo lắng là..... “Hai tháng nay ta thấy, Vô Nhan cùng con rể vô cùng ân ái. Chuyện Hắc phong trại này mà náo loạn lên, sợ rằng hai đứa phát điên, Hoa gia bảo cùng Hắc phong trại đều sẽ bị san bằng đến mảnh ngói vụn cũng không còn.”

“Phu nhân, bà xác định không có nhìn lầm?” Hoa bảo chủ vẫn không thể tin được hai người trẻ tuổi như vậy lại có năng lực này.

“Phu quân cứ hỏi Vương quản gia, sẽ biết ngay lời tôi nói có đúng hay không.” Đáng tiếc Vô Hà ra ngoài du ngoạn chưa về, nếu không hân chứng càng đầy đủ.

Hoa bảo chủ cùng Hoa Vô Ngân muốn hôn mê.

“Nhưng ta cùng Hắc phong trại chủ đã bàn xong thời gian đón dâu, nếu không đuổi được La Thập, vậy..... Hắc phong trại sẽ tẩm máu Hoa gia bảo.” Hoa bảo chủ sắc mặt đen sì.

“Còn không biết ai tẩm máu ai đâu?” Nghĩ đến công phu xuất thần nhập hóa của con gái, Hoa phu nhân ngược lại không lo lắng Hắc phong trại, nàng sợ là..... “Tướng công, chúng ta đối đãi với con rể như vậy có phải sai lầm rồi không? Bây giờ còn chưa thấy hân nổi giận, nhưng vạn nhất..... Ta sợ hân gây nguy hại so với Hắc phong trại còn lớn hơn nữa.”

“Làm cũng đã làm, giờ hối hận cũng không còn kịp rồi.” Hoa bảo chủ quả thực gặp rắc rối lớn rồi, lúc trước làm sao có thể nhìn nhầm cơ chứ?

“Bảo chủ, không xong rồi, Hắc phong trại tới cửa đón dâu.” Đột nhiên, Vương quản gia nháo nhào xông vào thư phòng thông báo.

“Không phải đã nói nửa năm sau sao, thế nào mà bây giờ đã tới cửa?” Hoa bảo chủ, phu nhân, Hoa Vô Ngân đồng thanh kêu to.

Xong đời, Hoa gia bảo giờ chỉ còn cái xác tàn, chống lại thực lực hùng hậu Hắc phong trại..... Hoa bảo chủ nghiêng răng ken két. “Lẽ nào trời muốn diệt Hoa gia bảo ta?”

10. Chương 10

“Ái!” Hoa Vô Nhan hốc mắt rưng rưng, đưa ngón tay bị kim đâm lên miệng.

Đau quá, cũng không biết làm nữ hồng là chuyện khó làm thế này, một cây kim bé tẹo, so với cây đao dài ba thước còn khó dùng hơn.

“Vô Nhan, làm sao vậy?” La Thập rõ ràng đang ở dưới phòng bếp nấu thuốc dưỡng thai cho nàng, tai còn thính hơn thỏ, nàng mới chỉ hừ nhẹ một tiếng, hần đã nhanh như gió lao đến tú các. “Ta nghe thấy em kêu đau, ai làm em bị thương?” Mặt hần đầy sát khí, lạnh đến dọa người.

“Em đâu có kêu đau?” Nhanh tay giấu trường bào sau lưng, đây là giấu hần làm, muốn cho hần một bất ngờ vào sinh nhật hần, để hần biết trước sẽ không còn ý nghĩa. “Tướng công, chàng nghe lầm.”

Làm gì có chuyện! Thính lực của hần siêu tốt nha!

“Vô Nhan, có phải em đang giấu ta cái gì không?”

“Không có, không có, không có....” Đầu nàng lắc mạnh đến muốn rơi xuống. “Tướng công, chàng không phải đang sắc thuốc sao? Không cần thận, thuốc cạn mất đấy.”

Cũng phải! Nhưng hần thực lo lắng cho nàng, hơn nữa nhìn bụng nàng càng ngày càng lớn, kẻ không biết sâu lo là gì như hần rốt cục cũng biết đến tư vị lo lắng không yên.

“Ta đi xem ẩm thuốc, Vô Nhan, có việc em cứ gọi ta, ta lập tức đến liền.” Hần nghĩ nghĩ, vẫn lo lắng, lại quay lại, đưa cho nàng một bình sứ nhỏ. “Đây là thất hồn tán ta mới luyện, nếu có kẻ muốn gây bất lợi cho em, cứ thẳng tay giết, trăm ngàn lần đừng mềm lòng, biết không?”

Nàng kinh ngạc tiếp nhận bình sứ, từ khi nàng mang thai, hần vì nàng đặc chế tùy thân bảo bối, từ vũ khí, thuốc nổ đến độc vật, phải đến hơn chục loại, hần thật là vô cùng lo lắng cho nàng nha!

Nàng nghe lời, hần cũng an tâm, lại định đi ra, nhưng mới đến cửa, lại quay lại lần nữa.

“Tướng công, còn có việc sao?” Nàng có điểm muốn cười, lại có chút đau lòng, bởi vì nàng, hần sắp biến thành gà mái mẹ lắm lời.

Lần này La Thập lấy ra một quả cứng màu đỏ. “Đây là linh tâm quả, sau khi tinh luyện sẽ là thuốc tốt để giữ tính mệnh, đáng tiếc ta vẫn không tìm được thuốc dẫn thích hợp. Em cầm lấy, gặp nguy hiểm liền lấy nó ra ăn, dù thương thể nặng đến đâu cũng có thể giữ được tính mạng trong nửa khắc.” Cha hần trước khi chết đem quả này cho hần từng cười than rằng, nếu biết đến thứ này sớm vài năm, nương hần cũng đã không chết.

Đáng tiếc! Diêm Vương muốn bắt người vào canh ba, tuyệt không lưu người quá canh năm. Tới lúc cha tìm được phương thuốc kéo dài tính mệnh, nương hần lại chưa đợi được thuốc được luyện thành đã nhắm mắt xuôi tay. Còn cha hần ư? Người yêu đã chết, sống một mình còn có ý nghĩa gì, đơn giản là theo cùng đi.

Cho nên quả cây này vẫn còn đó, giờ được đưa đến tay Hoa Vô Nhan.

“Thứ này.....rất quý giá.” Tay nàng khẽ run run, hần hết lòng hết dạ vì nàng như vậy, làm cho nàng vô cùng cảm động lại có chút vô thố. “Tướng công, linh tâm quả chàng cứ giữ cho mình đi! Vạn nhất.....”

“Không có vạn nhất.” Hần đem trái cây để vào túi nhỏ bên hông nàng. “Chỉ cần em không có việc gì, ta sẽ nhất định không sao. Cho nên vì ta, em nhất định phải bảo trọng chính mình.”

“Tướng công, mang thai sinh con là thiên phú của phụ nữ, em không có việc gì, chàng không cần quá lo lắng.”

“Em đương nhiên sẽ không có việc gì, ta cũng không cho phép em gặp chuyện không may.” Hần cúi đầu, khẽ hôn lên trán nàng. “Ta đi xem nhanh ẩm thuốc. Em cứ động không tiện, cũng đừng chạy lung tung một

minh, chờ ta sắc thuốc xong, em uống xong thuốc, ta sẽ cùng em ra ngoài dạo chơi.” Nói xong, hấn vội vàng vàng đi xuống bếp.

Đây vẫn là La Thập hoang dã khó thuần, giết người không buồn cau mày kia sao?

Nàng sờ trán chỗ hấn vừa hôn, độ ẩm vẫn còn lưu lại, đáy lòng cũng trở nên ấm áp theo.

“Tướng công.....” Nàng lời trường bào vừa giấu ở phía sau ra, liếc nhìn đường may xiên xẹo, bực mình, tháo hết ra khâu lại. Nàng muốn may cho La Thập một bộ quần áo tốt nhất, không cho phép có chút khiếm khuyết nào.

“Đáng tiếc không lấy được vải do Chức tạo cục dệt, loại tơ lụa bình thường này tướng công cũng không quen mặc.” Nàng vốn cảm thấy La Thập vừa từ chối trở về hoàng thất, không nên dùng đồ của hoàng gia, giờ lại hy vọng hấn ăn mặc những thứ tốt nhất. Ai thèm quan tâm có phạm pháp hay không, dù sao.....hấn vốn chính là người trong hoàng thất còn gì!

“Có nên nhờ Tư Đồ đưa một ít đến đây không nhỉ? Nhưng như vậy sẽ không kịp sinh nhật của tướng công!” Nàng do dự, đột nhiên nhớ tới bộ đồ da thú kia, nếu có thể sửa lại nó, mặc vào vừa đẹp lại vừa thoải mái, tướng công nhất định sẽ thích.

Chạy vào gian trong, nàng lục tung tìm đồ.

Sát sát sát sát sát sát –

Đột nhiên, vang lên một trận tiếng kêu đinh tai nhức óc.

“Có chuyện gì?” Nàng chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra chỗ có tiếng chém giết, đã thấy một tên cầm đầu một đám gần trăm tên áo xanh vung đao bổ tung cửa lớn Hoa gia bảo.

Hoa Vô Nhan neho mắt nhìn kĩ, thấy trên ngực áo mỗi tên áo xanh đều thêu một chữ “Phong” màu máu.

“Hắc phong trại, thiết huyết truy hồn?!” Quái, Hắc phong trại cùng Hoa gia bảo cách xa nhau, vốn nước giếng không phạm nước sông, sao giờ lại tập kích Hoa gia bảo?

“A! Vương bá –” Nàng thấy Vương quản gia bị một đao chém thành hai đoạn, bất chấp đang có bầu bảy tháng, lập tức nhảy từ tú các xuống, thân hình tròn trịa lại nhẹ nhàng giống như lông chim, khẩn cấp ngăn được một đao suýt chém trúng mẫu thân, một chưởng đánh nát tâm mạch của kẻ đánh lén.

“Vô Nhan!” Mặt Hoa phu nhân trắng bệch.

“Nương, Hắc phong trại vì sao muốn tập kích Hoa gia bảo?” Hoa Vô Nhan vung tay, đoạt lấy một thanh đao, chém hai nhát, lại thêm hai tên của Hắc phong trại về gặp tổ tiên.

“Ta cũng không biết, trước, trước đây Hắc phong trại chủ nói muốn lấy Vô Hà, nhưng lúc đó các con lại ra ngoài, cha con liền trả lời đối phương, phải đợi Vô Hà trở về, hỏi ý kiến Vô Hà.....Á!” Mặc dù có con gái bảo vệ, nhưng đám người tập kích giả thật sự quá nhiều, Hoa phu nhân vẫn suýt bị chém trúng. “Sau đó các con trở về, cha con phải đi thương lượng với đối phương. muốn hoãn chuyện kết hôn đến nửa năm sau, đến hôm nay cha con mới trở về nói đối phương đã đồng ý, ai ngờ..... Cha con chân trước vào cửa, bọn họ đã chém giết phía sau.”

“Không đúng!” Hoa Vô Nhan một chưởng đánh bay một tên áo xanh. “Sau khi con cùng tỷ tỷ trở về, cha căn bản không hề hỏi xem tỷ tỷ có đồng ý lấy chồng hay không, sao lại có thể hẹn với Hắc phong trại chủ sáu tháng sau đính hôn?”

“Cái này.....” Hoa phu nhân nhất thời bị bí, thiếu chút nữa bị kẻ địch chém cho một đao.

“Nương, có phải mọi người lại có chủ ý xấu gì không đó?” Hoa Vô Nhan ngừng một hơi, múa đao, ba gã áo xanh đi đời.

“Vô Nhan, cha mẹ không biết..... Lúc trước, chúng ta nghĩ làm vậy có vẻ tốt cho con, ai ngờ được.....” Bọn họ cũng là sợ nữ nhi đi theo La Thập phải chịu khổ thôi! Sớm biết La Thập có bản lĩnh như vậy, thì bọn họ đâu có tự rước khổ vào thân làm gì?

“Cho nên các người coi ông đây là kẻ điên mà đùa giỡn?” Một thanh âm độc địa chen vào.

“Hắc phong trại chủ!” Hoa phu nhân sợ tới mức suýt nữa hôn mê.

Chỉ có Hoa Vô Nhan có can đảm, lần đầu tiên nhìn thấy này kẻ xưng bá võ lâm này, thật bất ngờ hắn không có ba đầu sáu tay, ngược lại ngũ quan đoan chính, chỉ có điều trên mặt hắn đầy sát khí.

“Hắc phong trại chủ nếu đã đồng ý với cha ta nửa năm sau mới đến đón dâu, thì sao lại đột nhiên đánh lén Hoa gia bảo?”

Hắc phong trại chủ liếc mắt nhìn mười mấy xác chết dưới chân Hoa Vô Nhan, không thể ngờ được trong đám người Hoa gia bảo như mèo bệnh cả lượt, lại cất giấu một con hổ nhỏ.

“Vì sao? Chính ngươi xem.” Hắn bỏ lại một phong thiệp mời.

Hoa Vô Nhan phát tay trái một cái, thiệp mời bay vào lòng bàn tay, nàng mở ra xem, không biết nên giận hay nên cười.

Đó là thiệp mời đám cưới của thiếu chủ Cái Bang cùng Hoa Vô Hà, mời tất cả các bang phái trên võ lâm.

Nàng cùng Vô Hà không hổ là tỷ muội, việc thành thân này nọ, chính mình đồng ý là được, về phần cha mẹ chỉ hôn..... Bên kia mắt mẹ bên kia đợi đi!

Có điều tại sao thiệp mời này lại không được đưa đến Hoa gia bảo? Cái Bang cũng là một môn phái lớn, không thể tự dưng thất lễ như vậy! Trừ phi..... Hoa Vô Nhan vừa nghĩ, đoán được ngay đây là chủ ý của tỷ tỷ.

Đừng nhìn võ lâm đệ nhất mỹ nhân bình thường ngơ ngơ ngẩn ngẩn, như không có não mà nhảm; đó chẳng qua là vì Hoa Vô Hà tính thích hưởng thụ, lười dùng não, kỳ thật nàng còn thông minh hơn khối kẻ khác. Sở dĩ nàng mới về nhà chưa được vài ngày đã lại trốn nhà đi chơi, nhất định là vì đã đánh hơi thấy điều bất lợi cho nàng, vì thế vội vã đi lánh nạn.

Hoa Vô Nhan thở dài, như vậy so ra, người ngốc nhất, không biết dùng mưu tính kế nhất trong nhà chính là nàng. Ngay thơ nghĩ rằng luyện cho tốt võ công, tự nhiên có thể gây dựng lại uy danh cho Hoa gia bảo; Ngay thơ cho rằng chỉ cần cha mẹ vừa nhận thấy bản lĩnh xuất chúng của La Thập, chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, từ nay về sau một nhà hạnh phúc hoà thuận vui vẻ; Kết quả.....

Chuyện trên đời căn bản không đơn giản như nàng nghĩ.

Nàng thở sâu. “Hắc phong trại chủ, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên. Nếu tỷ tỷ ta đã sắp thành thân cùng Cái Bang thiếu chủ, vậy thì hôn sự với quý trại không thể thành. Đây là sơ xuất của Hoa gia chúng ta, ta thay mặt gia phụ nhận lỗi với trại chủ, trại chủ cứ đưa ra yêu cầu bồi thường, chỉ cần nằm trong khả năng của Hoa gia bảo, chúng ta sẽ tuyệt đối làm theo.”

“Xin lỗi?” Hắc phong trại chủ giữa đầu cười to. “Bằng vào một con nhóc như ngươi có tư cách gì mà ra điều kiện với ta? Trừ phi tiếp được một chưởng của ta đã.” Một chưởng vung ra, thế như sấm sét.

Phanh –

Không khí vô hình vô ảnh trong nháy mắt này giống như bị nén lại, lại lập tức đập nát, tạo nên sóng chấn động thổi bay hết mọi người xung quanh; ngay cả Hắc phong trại chủ cũng không ngoại lệ, thụt lùi ba bước lớn, khoe miệng phun máu.

Chỉ trừ hai người: La Thập đột nhiên từ trên trời bay xuống, và Hoa Vô Nhan được hắn che chở ôm vào trong ngực.

“Tướng công!” Hoa Vô Nhan thấy La Thập, cả người đều bình tĩnh lại, vui vẻ ôm lấy hắn.

Nói thật, nàng không sợ Hắc phong trại chủ, nhưng sợ Hắc phong trại. Người ta có hàng vạn binh sĩ, chỉ cần mỗi người một ngụm nước miếng là có thể chìm chết Hoa gia bảo.

Lại nói, trong chuyện này lỗi là ở Hoa gia bảo, nàng muốn biện hộ cũng đuối lý, thật không biết nên như vượt qua cửa ải khó khăn này ra sao.

Có lẽ có La Thập ở đây thì sẽ khác, trời sắp xuống hắn còn đỡ được, huống gì một cái Hắc phong trại nhỏ nhỏ?

Ở trong lòng nàng, hắc chính là thần, chính là thánh, không gì không làm được.

“Ta biết cả rồi.” La Thập vội vàng kiểm tra nàng một lượt từ đầu đến chân, cũng may không việc gì, không xước một chút da, nếu không hắc đem chôn sống toàn bộ Hắc phong trại.

Có điều giờ hắc cũng không tính thả cho đám người này đi. Vừa nãy ở phòng bếp nghe thấy tiếng Hoa Vô Nhan kêu lớn, hắc vốn định chạy tới, lại phát hiện Hắc phong trại không những phái người tiến công từ cửa lớn, còn bố trí thuốc nổ ở bốn phía xung quanh, đây đích thị là có ý diệt môn.

La Thập phỏng chừng, nếu châm đám hỏa dược đó, đến cả tòa Hoa gia bảo cũng nổ thành mảnh nhỏ, khỏi nói đến người bên trong. Vì thế hắc xử lý đám thuốc nổ trước, mới tới chỗ Hoa Vô Nhan.

May mà hắc tới kịp. Tên Hắc phong trại chủ này chưởng lực hùng hậu, mặc dù so ra kém hắc, lại sần sần bằng với Hoa Vô Nhan. Nhưng nàng giờ đang mang thai, tình thế bất lợi hơn so với người khác; nàng mà tiếp hai chưởng này, vạn nhất động thai thì phiền to.

Một chưởng đánh lui Hắc phong trại chủ của La Thập, lại khiến cho toàn bộ đám người xung quanh khiếp vía.

Hắc phong trại chủ là cao thủ đứng thứ ba trên võ lâm bảng, cho dù là phương trượng Thiếu Lâm đứng đầu võ lâm, không đánh đến mấy trăm chiêu, cũng đừng hòng đánh bại hắc, vậy mà La Thập chỉ dùng một chưởng đã làm được điều kẻ khác không có khả năng làm. Nam tử nhìn như bình thường này võ công rốt cuộc cao bao nhiêu, không ai đánh giá được.

“Được, được lắm.....” Hắc phong trại chủ bị một chưởng đẩy lui, giận dữ cười gằn. “Người đâu! Giết cho ta, một mống cũng không chừa, đầu tiên đem lão thất phu họ Hoa cùng con của hắc đi chém!”

“Tuân mệnh, trại chủ!” Tiếng chưa dứt, từng đám lại từng đám người áo xanh từ cửa sau, cửa hông, tường bao Hoa gia bảo xông vào.

Nhưng như vậy cũng không hề khiến Hoa Vô Nhan cảm thấy sợ hãi, tướng công nàng ngay cả đám sói đao kiếm nan thương còn không sợ, huống chi đám người nhai nhép kia.

Mà khi thấy phụ thân cùng đại ca bị bắt trời, nàng chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, thân mình lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xỉu.

“Vô Nhan!” La Thập vội vàng giúp nàng thuận khí, trong lòng thầm mắng nhạc phụ cùng đại cữu tử vô tích sự. Đám người này tuy nhiều, nhưng cũng chỉ có tên trại chủ kia là trụ nổi một trận, đám còn lại đều là đồ bỏ, thật không hiểu nhạc phụ cùng đại cữu tử làm ăn thế nào mà lại khinh địch như vậy, chưa gì đã bị trời.

“Tướng công, cứu cha em cùng đại ca, xin chàng đấy!” Hoa Vô Nhan khóc nắm lấy vạt áo La Thập. “Em biết bọn họ không tốt, nhưng bọn họ nói cho cùng cũng là người thân của em, em.....”

“Bình tĩnh nào, Vô Nhan, đừng lo lắng quá, đừng quên em đang có thai.” Hắc khẽ xoa trán nàng. “Hết thấy có ta. Ta nói rồi, chỉ cần là nguyện vọng của em, ta nhất định giúp em đạt thành, cho nên em bình tĩnh lại.” Hắc không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nàng đang mang thai mà lại bị kích động quá mức. Trời ạ! Hắc tuyệt đối không đồng ý cho nàng mang bầu lần nữa.

Lúc nàng vừa có thai, hắc còn không có cảm giác, nhưng bụng nàng càng lớn, hắc càng thêm lo lắng, lúc thì nghĩ tới mẹ hắc vì khó sinh mà chết, lúc lại nhớ đến những gì viết trong sách, nữ nhân sinh con tựa như đến quỷ môn quan dạo một vòng.

Đám Hắc phong trại khốn kiếp đó..... Bọn chúng không thể chờ Vô Nhan sinh con xong hẵng đến đập phá sao? Nhất định phải chọn lúc này đến làm loạn, toàn bộ đáng chết!

“Vô Nhan, hít sâu, nào, hít vào.....” trong mắt La Thập chỉ có nương tử hắc, bộ dáng này so với tình cảnh loạn tưng phèo trước mắt, thật sự là.....

Hoa Vô Nhan lại một lòng tin tưởng La Thập, hắc nói như thế nào, nàng làm như thế.

Mặc kệ những người khác nhìn muốn rớt con mắt, tức muốn xì khói.

“Ra tay.” Hắc phong trại chủ nói.

“A!” Hoa Vô Nhan lại hét lên lần nữa, không phải bị Hắc phong trại chủ dọa, mà là..... Sao nàng lại thấy đau bụng là thế nào?

“Không có việc gì.” La Thập tiện tay chém ra hai luồng chưởng phong, nháy mắt, đầu hai gã áo xanh kèm hai bên Hoa bảo chủ cùng Hoa Vô Ngân nổ tung. “Vô Nhan, không cần lo chuyện khác, trời có sập tướng công cũng đỡ được giúp em, giờ em chỉ cần tập trung hít thở sâu là được rồi.”

Hoa bảo chủ cùng Hoa Vô Ngân cũng không phải ngu ngốc, hai kẻ giữ bọn họ đã chết, bọn họ còn không chạy sao?

Cả đám người còn lại của Hoa gia đều thừa cơ hội này co cụm lại phía sau La Thập.

La Thập vẫn còn đang hướng dẫn Hoa Vô Nhan hít vào, thở ra, hít vào, lại thở ra.....

Người của Hắc phong trại đã sắp đuổi giết đến đây.

“Cút!” Mắt La Thập không rời khỏi người Hoa Vô Nhan, nhưng tay phải lại liên tục bắn ra hai trái cầu đen nhỏ; Đây là phích lịch tử đã được cải tiến.

Đoàng! Thiết hoàn rơi xuống đất, phát ra tiếng nổ rung trời. Cùng lúc, từ viên thuốc nổ bắn ra kim độc chết người cùng khói độc, ít nhất hạ gục trên hai mươi tên áo xanh.

“Tướng công.....” Hoa Vô Nhan cắn môi đến muốn bật máu, nàng hình như đã bị động thai.

“Không sao, không có việc gì, em cứ nhắm mắt lại, tướng công xử lý đám rác rưởi này chốc lát thôi, rồi sẽ ổn cả.” La Thập ôm lấy vợ. Người bên cạnh, đi tìm chết!

“Ưu.....” Nàng có nhắm mắt lại, nhưng vẫn đau a! “Tướng công, em..... Không được.....”

“Vậy tướng công đưa em ra ngoài trước, nhé..... Nơi này dù sao cũng không thể ở lại lâu, em đến một gian phòng trọ yên tĩnh ở phố bên, tạm thời nghỉ ngơi, có được không?”

Thật sự là quá không coi ai ra gì, Hắc phong trại chủ không phải bị La Thập đánh cho hộc máu, mà là bị hấn chọc tức đến hộc máu.

“San bằng toàn bộ Hoa gia bảo cho ta!” Trại chủ rít gào.

Những người khác trong Hoa gia bảo sợ tới mức giống bầy cừu mới sinh, co thành một đám, lấy bầy run không ngừng.

“Con rể –”

“Muội phu –”

“Cô gia –”

Lúc này tất cả mọi người mới thừa nhận địa vị của La Thập, nhưng La Thập căn bản không thèm để ý đến đám bọn họ. Hấn ngửa đầu, hét dài một tiếng như tiếng rồng ngâm, vút thẳng lên chín tầng mây.

“Dát!” Lập tức, một tiếng chim kêu bén nhọn đáp lại. Mới có hơn hai tháng, tiểu thương điều lại lớn lên một vòng, đã phẳng phất có nét hùng vĩ của bá chủ bầu trời.

“Kim Ngân, bảo vệ Vô Nhan lui ra ngoài.” Mà La Thập, hấn chuẩn bị đại khai sát giới.

“Dát!” Thương điều chỉ mới vỗ hai cánh, đã cuộn cuộn nổi lên cuồng phong có thể thổi bay một cái bàn lên giữa không trung.

Người công lực không đủ bị trận gió lớn này thổi qua, cơ hồ không đứng vững nổi, Kim Ngân đưa vuốt quắp lấy Hoa Vô Nhan, bay lên trời cao.

La Thập trừng mắt nhìn đám người còn lại của Hoa gia. “Các người còn không đi?” Vừa nói, hấn vừa chặn đòn công kích của Hắc phong trại chủ, lại quăng một nắm phích lịch tử đã được cải tiến về phía đám người áo xanh.

Đùng đùng đoàng! Nơi nơi đều là tiếng nổ mạnh. Thứ đồ này không chỉ thanh âm cực lớn, mà lực sát thương lại càng mạnh, chỗ nào viên thuốc nổ được ném ra, thì quanh chỗ đó một đám người áo xanh gục như ngã dạ.

Hoa bảo chủ há mồm muốn xin La Thập thủ hạ lưu tình. Hấn cứ cho nổ như vậy, Hắc phong trại đúng là sẽ xong đời, nhưng Hoa gia bảo cũng không giữ được, sau này chắc chắn phải dỡ hết ra xây lại. Vấn đề là, phải đi đâu kiếm ngân lượng đây?

Nhưng cuối cùng Hoa bảo chủ vẫn ngậm miệng, vội vàng giúp đỡ phu nhân, lôi kéo con chạy trốn chết. Biết làm sao nữa, Bộ dạng lúc La Thập giết người rất đáng sợ, hoàn toàn không coi mạng người ra gì, so với đồ tể còn giống đồ tể hơn, nói lý với người như thế, trừ phi muốn tìm cái chết.

Hoa Vô Nhan vừa ra khỏi Hoa gia bảo, liền nhận thấy có chuyện không ổn, bảo Kim Ngân buông nạng xuống.

“Kim Ngân ngoan, ta ở chỗ này nghỉ một lát, người đi trước giúp tướng công.” Nàng vỗ đầu thương điều nói.

Kim Ngân hiểu tiếng người, ngoan ngoãn gật đầu, kêu dài một tiếng, xoay người lại bay trở về.

Huyện Thanh Đồng nơi Hoa gia bảo tọa lạc, không phải thành thị lớn gì, nhưng bình thường cũng rất náo nhiệt, phố xá kẻ lại người qua, vậy mà hôm nay lại rất quỷ dị, không có nửa người đi lại trên đường.

“Chẳng lẽ Hắc phong trại mua được quan phủ, khiến quan huyện phong tỏa bốn bề Hoa gia bảo?” Cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích vì sao trong Hoa gia bảo đánh nhau nghiêng trời lệch đất, cũng không thấy nửa bóng quan sai ra mặt duy trì trật tự.

“Đám tham quan chết tiệt!” Trước kia cũng từng xuất hiện tình huống tương tự, Hoa gia bảo bị đám lục lâm hảo hán vợ vét tài sản, đi quan phủ báo án, huyện quan lại nói đây là tranh đấu giang hồ, quan phủ không nên tham gia, cuối cùng vẫn là Hoa gia bảo tiêu tiền tiêu tai xong việc.

Nhưng từ khi Hoa Vô Ngân cưới thiên kim của Tể tướng, lên làm thượng thư, loại chuyện này liền giảm đi. Huyện quan cũng muốn vượt môn ngựa (ninh hót) thượng thư a! Tuy rằng đây chỉ là một vị thượng thư bá mảy vợ.

Thế nhưng hôm nay chuyện tương tự lại lần nữa xảy ra, nghĩa là sao? Hắc phong trại có địa vị cao hơn? Hay phía sau Hắc phong trại có ngọn núi lớn hơn để dựa vào? Nếu không nữa thì chính là.....nhạc phụ của đại ca đã xảy ra chuyện, huyện quan phán đoán hợp tác cùng Hắc phong trại có lợi hơn, vì thế bán đứng Hoa gia bảo?

“Con gái.....”

“Muội muội.....”

“Tiểu thư.....”

Tám người còn may mắn sống sót trong bảo lúc này vây quanh Hoa Vô Nhan.

“Sao con còn ở chỗ này?” Hoa phu nhân trên cánh tay bị rách một vết thật dài, nửa người máu tươi đầm đìa, rất chật vật.

Hoa Vô Nhan nhìn trái nhìn phải. “Tướng công con đâu?”

“Muội phu bảo chúng ta ra trước.” Hoa Vô Ngân cũng thương tích đầy mình thở hào hển.

“Tướng công vẫn còn ở bên trong?” Hoa Vô Nhan đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng.

“Vô Nhan, con sao vậy,” Hoa phu nhân nhanh chóng đỡ lấy nàng. “Không có việc gì chứ?”

“Đừng lo lắng, Vô Nhan, con rể không có việc gì.” Theo như Hoa bảo chủ phán đoán, Hoa gia bảo có bị nổ vụn, La Thập cũng sẽ không chết. Người kia cao cường đến cái loại tình trạng này, vậy mà lão lại từng vọng tưởng đối nghịch với hắn, nay nghĩ đến, lại một trận run như cây sậy.

“Hắc phong trại người nhiều như vậy, tướng công chỉ có một mình, mãnh hổ nan địch hầu đàn (1), mấy người.....” Hoa Vô Nhan muốn nói bọn họ thật không có nghĩa khí, lại bỏ ân nhân cứu mạng lại một mình mà trốn chạy. Nhưng thấy bọn họ ai nấy đều mang thương tích, cho dù có thực sự liều mình bằng bất cứ giá nào, thì cũng có giúp được gì? “Ai, quên đi! Đại ca, huynh có định đi quan phủ xem xét một chút, vì sao Hoa gia bảo ta lại bị cách ly không?”

(1) Mãnh hổ nan địch hầu đàn: một con hổ cũng khó địch lại một đàn khỉ, ý nói La Thập dù mạnh cũng khôn địch được cả đám người Hắc Phong trại.

“Cách ly.....” Được Hoa Vô Nhan nhắc nhở, Hoa Vô Ngân lúc này mới phát hiện tình trạng khác thường xung quanh. “Con lợn phì huyện quan kia, đúng là muốn tiền không muốn sống nữa mà, ta phải đi tìm hần!” Hần nổi giận dưng dưng chạy đi.

“Cha, người cùng nương tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi!” Hoa Vô Nhan cầm một lọ kim sang được chính tay La Thập luyện đưa cho Hoa bảo chủ. “Thuốc này rất có linh hiệu, người đưa cho mọi người dùng.”

“Được.” Hoa bảo chủ giúp đỡ Hoa phu nhân, dẫn người làm trong nhà rời đi. Không đi không được a! Bên trong đánh đến trời long đất lở, trời biết khi nào thì cả dãy nhà sẽ sập xuống, tốt nhất cứ đi xa một chút cho an toàn, Hoa gia bảo này..... Ai, xem như bị hủy.

Hoa phu nhân đi được hai bước, thấy nữ nhi chưa đi cùng, hỏi: “Vô Nhan, sao con không đi?”

“Tướng công còn ở bên trong, con sao có thể một mình rời đi?” Hơn nữa nàng cũng không đi nổi! Bụng đau quặn từng đợt, có lẽ là vì khi nãy cùng người đối địch, động đến thai khí.

“Con ở lại có năng lực làm gì? Con rể nếu không chống cự nổi, thêm mình con, cũng chỉ uống thêm một mạng người. Huống chi con còn mang đứa nhỏ, con không nghĩ cho chính mình, cũng nên vì đứa nhỏ.” Hoa phu nhân khuyên nàng.

“Đúng vậy, Vô Nhan, ta thấy một mình con rể làm được.” Hoa bảo chủ hòa theo nói.

“Bởi vì tướng công lợi hại liên xứng đáng phải gánh vác phần trách nhiệm lớn nhất sao? Cha, vậy là không đúng.” Hoa Vô Nhan nhin không được thay tướng công tổn thương bởi bất công, cũng nhớ tới rất nhiều chuyện đã qua.....

La Thập mặc da thú, cách nhìn thể giới cũng là của dã thú. Lúc hần giết người thực tàn nhẫn, nhưng lúc con người giết động vật không tàn nhẫn sao? Trong lòng La Thập, vạn vật là ngang hàng, người hay động vật cũng đều giống nhau, chỉ cần nguy hại đến hần cùng với người hần yêu thương, hần sẽ dùng thủ đoạn lạnh lùng tàn khốc nhất đi giải quyết.

Đúng vậy, theo một cách nào đó có thể nói, La Thập không có nhân tính.

Nhưng nghĩ lại theo hướng khác, La Thập phải chăng mới là có nhân tính nhất? Cuộc đời của hần không có so đo, âm mưu hay quỷ kế. Hần yêu, sẽ dùng toàn bộ thể xác và tinh thần mà yêu, không hỏi ai yêu nhiều, ai yêu ít, hay thể nào mới là yêu công bằng.

Hần yêu nàng, cho nên vì nàng, hần dám xông hang hổ cũng dám lao vào.

Mà nàng chẳng lẽ tại thời khắc nguy khốn này lại có thể vứt bỏ hần. Chỉ vì nàng đi cũng vô dụng, bởi vì nàng đi cũng chỉ là phí thêm một mạng người, cho nên tốt nhất nên tham sống sợ chết mà bỏ mặc hần một mình sao?

Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, đại nạn đến đều tự bay.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới hai câu này.

“Chim chóc cũng không bỏ mặc bạn lũ mà tự bay, những kẻ nói hai câu này căn bản không biết yêu, bọn họ chưa từng nghe tiếng kêu thê lương đến vậy, khắc cốt ghi tâm đến vậy của loài chim khi cùng người yêu chết cánh.....” Chuyện khi trước, Kim Nhi vì ngân nhi tự tử nghĩa vô phản cổ (2) nảy lên trong lòng nàng. “Ta là người, chẳng lẽ ngay cả chim chóc cũng không bằng?”

(2) nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không chùn bước, ở đây còn có nghĩa là không kìm lòng được.

“Vô Nhan, con nói nhỏ cái gì đó?” Hoa phu nhân bị ánh mắt đột nhiên trở nên đỏ ngầu của con gái dọa sợ.

“Nữ nhi bái biệt cha mẹ.” Hoa Vô Nhan đối mặt cha mẹ cúi người một cái, lập tức mang tâm tình nghĩa vô phần cổ như trước quay trở lại Hoa gia bảo.

“Vô Nhan –” Hoa phu nhân nhất thời không chú ý, không kịp giữ nàng lại. “Tướng công, Vô Nhan..... Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Cái này.....” Hoa bảo chủ cũng không biết làm thế nào a! Chuyện điên cuồng như thế lão vẫn là thấy lần đầu, người cũng choáng váng.

Hoa Vô Nhan vừa vọt vào Hoa gia bảo, liền thấy ở góc tường phía tây một gã áo xanh hai chân đều bị phích lịch tử nổ chặt đứt, lại vẫn đỏ mắt điên cuồng, hai tay vẫn không ngừng cố đánh lửa.

“Đây là đang làm cái gì?” Nàng ôm bụng quặn đau chạy tới thì thấy, đó là hỏa dược. Một bao lớn, ngòi nổ bị chặt đứt, nhưng tên áo xanh này lại mặc kệ sống chết, cố nhóm lên mồi lửa định ném về phía bao thuốc nổ. Thuốc nổ này mà nổ, Hoa gia bảo chắc chắn sẽ bị san bằng, La Thập còn có đường sống sao?

Hoa Vô Nhan một chưởng đánh xuống, hoàn toàn chặt đứt đường sống của tên áo xanh. Lúc này cũng bất chấp cái gì kêu tàn nhẫn, cái gì gọi là nhân từ, nàng một phen xé mở bao hỏa dược, làm cho máu tên áo xanh thấm ướt toàn bộ chỗ thuốc nổ, như vậy cho dù lại có người muốn châm nó, cũng không làm được.

Nàng đi dọc theo tường vây dò tìm, ở bốn cửa ra vào của Hoa gia bảo tìm được sáu bao thuốc nổ, dùng cách tương tự hủy chúng đi. Lúc này mặt nàng đã sắp trắng như tờ giấy, toàn thân vừa bê bết máu, vừa sưng mồ hôi.

“Ta liều mạng với ngươi –” Đột nhiên, từ phía đại sảnh truyền đến tiếng Hắc phong trại chủ bị dồn vào đường cùng điên cuồng hét lên.

“Tướng công!” Cố chống chọi cơn đau nơi bụng, nàng gắng sức đi về phía đại sảnh.

Uỳnh! Lại là một trận tiếng nổ kịch liệt, là Hắc phong trại chủ cho nổ chỗ thuốc nổ còn lại trên người ý đồ cùng La Thập đồng quy vu tận (3).

(3): cùng chết chung.

La Thập một cước đá tên trại chủ kia bay lên xà ngang, đồng thời, lúc hỏa dược nổ tung, Hoa Vô Nhan cũng chạy tới đại sảnh.

“Vô Nhan!” La Thập vẫn mang nét mặt lạnh lùng như gỗ đá đột nhiên thay đổi sắc mặt. “Đi mau!”

Hắn nhanh như tên bắn xẹt tới bên nàng, hai tay ôm lấy nàng, tức tốc chạy ra ngoài.

Ầm ầm ầm! Trải qua một trận phát cuồng của La Thập, cùng với “cố gắng” của Hắc phong trại chủ, toàn bộ khu nhà chính của Hoa gia bảo đều sập xuống.

“Tướng công, cẩn thận!” Nàng thấy một đoạn xà ngang sập xuống.

Nhưng La Thập chỉ lo bảo vệ nàng chu toàn, sao còn lo được đến đám gạch đá sầm sập rơi xuống đầu kia. Hắn thi triển khinh công đến mức cao nhất, cả người như hóa thành một làn khói nhẹ, bay ra khỏi Hoa gia bảo.

“Vô Nhan [con rể]–” Thấy hai cái tượng đất đầy máu lao tới, Hoa bảo chủ cùng Hoa phu nhân đồng thời chạy lại.

“Mau gọi đại phu!” La Thập cùng Hoa Vô Nhan cũng đồng thanh hô to, trong mắt chỉ thấy máu cùng vết thương trên người người kia.

Trăm ngàn đừng có việc gì a, tình vợ chồng như tịnh đế liên, sống cùng sống, chết cũng phải cùng chết.

11. Chương 11: Chương Kết

Tư Đồ Hưng với Hoa Vô Hà vừa biết tin Hoa gia bảo bị phá hủy, lập tức phát động nhân lực khổng lồ tìm kiếm người Hoa gia còn may mắn sống sót, rốt cục ở Bình An khách sạn tìm được La Thập cùng Hoa Vô Nhan..... Hoa gia bảo đã biến thành một mảnh phế tích, bọn họ không ở khách sạn, thì còn biết ở đâu?

La Thập bao trọn cả khách sạn, nhóm Hoa gia bảo chủ ở nhờ chỗ Tể tướng đại nhân. Cũng may mắn Tể tướng không quá bạc bẽo, không bởi vì nhà thông gia gặp chuyện liền bỏ đá xuống giếng, những người khác trong Hoa gia bảo mới có một chỗ che gió che mưa.

Nhưng đám người còn lại trong Hoa gia bảo sống hay chết, La Thập căn bản không thèm để ý, hắn chỉ quan tâm đến nương tử hắn.

Hoa Vô Nhan động thai khí nên sinh non, sinh được một bé gái, may mắn cơ thể mẹ khỏe mạnh, kể làm cha kia dầm bữa nửa bận lại cho nàng đại bổ đặc bổ, cho nên đứa nhỏ phát triển khá là đầy đủ, không kém những đứa trẻ sinh đủ tháng.

Đây là chuyện tốt, chỉ trừ có..... Tiểu bảo bảo dính Hoa Vô Nhan vô cùng, lại yêu khóc, một ngày mười hai canh giờ, phải có đến sáu cái canh giờ là ngoác miệng rống, điều này làm cho La Thập cực kì bất mãn.

Hắn có thể quảng tuốt tuốt đám người cản trở hắn cùng nương tử thân thiết ra ngoài, nhưng cực cứng thì không được; Hắn dám có chút gây rối với cực cứng, Hoa Vô Nhan sẽ là người thứ nhất quảng hắn ra ngoài.

Hắn đang cố gắng nghiên cứu một loại dược vật, để Hoa Vô Nhan ăn vào sẽ không bao giờ thụ thai nữa; Bình thường dân gian cùng hoàng cung cũng có một loại thuốc như vậy, nhưng lại không tốt cho thân thể, mà thuốc hắn luyện, điều kiện tiên quyết chính là có thể giúp nương tử cường thân kiện thể.

Về phần đứa nhỏ..... Từ khi có con gái, hắn phát hiện hắn cũng không thích có tiểu hài tử tranh giành tình cảm với hắn, cho nên không sinh.

Bởi vì bị nhóc con ép buộc rất thảm, cho nên lúc hắn gặp Tư Đồ Hưng với Hoa Vô Hà, sắc mặt cũng không dễ chịu gì.

“Các người đến đây làm gì?” Hắn ghét tuốt tuốt những thứ gì cản trở hắn cùng với nương tử ở chung.

“Hoàng thúc..... Là La công tử, thật xin lỗi.” Bị La Thập trọn mắt lườm, Tư Đồ Hưng thức thời sửa miệng. “Ta có về cung nói cùng phụ hoàng chuyện tiên hoàng, thế nhưng..... Phụ hoàng mắng ta ngu ngốc, nói ta bị lừa. Mặc cho ta cực lực biện giải, phụ hoàng vẫn không tin ta, cho nên việc phụng linh chỉ sợ không thể thực hiện được.”

“Chuyện này ta đã sớm biết, nếu không có việc gì khác, người có thể đi rồi.”

“A!” Tư Đồ Hưng trọn mắt há mồm. Chuyện hắn nói đều là bí mật cung đình, hắn là chỉ có hắn cùng đương kim Thánh Thượng biết rõ, hoàng thúc thế nào lại biết được?

Hoa Vô Nhan cười thay hắn giải thích nghi hoặc. “Tư Đồ, từ mấy tháng trước tướng công đã nói qua với ta, ý định nghênh linh trong đầu người tuyệt đối không thành hiện thực được, bởi vì hoàng thất cần giữ mặt mũi của hoàng thất, sao có thể thừa nhận tròng quốc tang của hơn hai mươi năm trước là giả, bởi vậy cách tốt nhất để xử lý chuyện này chính là đâm lao phải theo lao.”

Tư Đồ Hưng bưng tỉnh đại ngộ. “Phải nha! Nếu thực sự phải làm lại một lần quốc tang, thì phải giải thích thế nào với dân chúng trong thiên hạ..... Cơ mà..... Không phụng linh thì không thể chứng minh được thân phận của hoàng thúc, hoàng thúc vĩnh viễn không thể nhận lại tổ tông, vậy.....”

“Người cảm thấy thiệt thòi cho ta?” La Thập đột nhiên ngắt lời hỏi.

Tư Đồ Hưng đỏ bừng mặt, hắn nhận ân lớn cứu mạng của hoàng thúc, lại được hoàng thúc chỉ điểm, vô nghệ tinh tiến, chính mình lại không báo đáp được nửa điểm ân tình, trong lòng quả thực rất không thoải mái.

“Đơn giản.” La Thập nói: “Giúp ta làm hai việc. Thứ nhất, đúng thời hạn mang cho ta vài dẹt từ chức tạo phường lại đây; Thứ hai, ta muốn Hắc phong trại hoàn toàn biến mất trên thế gian này.”

“Không thành vấn đề.” Vừa nghe đến còn có chuyện mình có thể làm, tinh thần Tư Đồ Hưng phấn chấn hẳn lên.

“Vải dệt ta cũng muốn.” Hoa Vô Hà ngắt lời; đáng tiếc không ai thêm để ý nàng.

La Thập bĩu môi. “Người nên hiểu rõ, điều thứ nhất dễ làm, nhưng điều thứ hai, cái ta muốn không chỉ là diệt một ngọn núi Hắc phong trại, mà ngay cả thế lực rắc rối khó gỡ đằng sau nó cũng phải giải quyết cho sạch sẽ.”

“Tướng công, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi!” Nghĩ đến vì một chuyện như thế, sẽ có bao nhiêu đầu người phải rơi xuống, Hoa Vô Nhan trong lòng một trận rét run.

“Vô Nhan, không phải tướng công tàn nhẫn, Hắc phong trại có thể mua chuộc quan phủ đến mức độ này, thế lực tuyệt không đơn giản như bề ngoài thoát nhìn. Hôm nay nó có thể diệt một cái Hoa gia bảo, chỉ sợ ngày sau, có lẽ toàn bộ triều đình cũng sẽ bị nó làm cho điêu đảo.”

“Không quá đáng đến mức như vậy chứ?” Hoa Vô Hà nói.

La Thập chỉ nhẹ nhàng mà bật ra hai chữ: “Hỏa được.”

Hoa Vô Nhan nhớ tới sáu bao thuốc nổ lớn chôn ở bốn phía Hoa gia bảo ngày hôm đó, đúng rồi, đây là hàng cấm a! Hắc phong trại lại có thể có nhiều như vậy, ai bán cho nó? Lại giao dịch bằng cách nào? Như thế nào vận chuyển hàng hóa..... Nghĩ đến đây, lá gan nàng cũng rét lạnh.

Nhịn không được, nàng cảnh cáo Tư Đồ Hưng: “Tư Đồ, chuyện này không đơn giản, ta cảm thấy người tốt nhất không nên dấn thân vào, vẫn nên báo cáo Thánh Thượng đi!”

“Chẳng qua chỉ là một cái lực lâm bang phái, có gì đặc biệt hơn người? Yên tâm, ta nhất định sẽ đem Hắc phong trại cùng thế lực đằng sau chống chân nó tính toán rõ ràng, báo đáp đại ân cứu mạng của hoàng thúc!” Tư Đồ Hưng dù sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh, người khác càng nói Hắc phong trại rất giỏi, hắn càng phải đi thử. Xoay người, hắn rời đi điều động bố trí nhân lực.

Hắn dù thế nào cũng không ngờ đến, cùng Hắc phong trại đấu một lần này lại mất tới mười năm, mà trận đấu này không chỉ liên quan đến tranh đấu võ lâm, còn bao gồm cả sóng gió đoạt vương quyền.

Tới khi Hắc phong trại hoàn toàn diệt vong, hắn cũng thành tân đế của Đại Trần; Khi đó hắn mới chính thức biết được chỗ đáng sợ của hoàng thúc, phần tâm cơ kia, độ tài hoa kia, hoàn toàn không phải thứ người thường có khả năng có được. Vì thế hắn gia phong cho La Thập tước vị cao nhất, mặc dù La Thập cũng không buồn lên kinh tới một lần để tiếp nhận, nhưng lòng tôn sùng của hắn đối với La Thập cả đời không thay đổi.

Có điều, lúc này Tư Đồ Hưng vẫn còn là một người trẻ tuổi xúc động chưa hiểu hết sự đời.

Tư Đồ Hưng đi rồi, Hoa Vô Nhan lúi cúi nói chuyện nhà: “Tỉ, tỉ thành thân sao không báo cho người trong nhà?”

“Hừ, báo rồi ta còn gả được nữa sao? Nói cho muội, hôm chúng ta về nhà, cha, nương, đại ca liền bí mật bàn bạc quyết định, chờ muội sinh xong đứa nhỏ, liền đem muội đưa cho Hắc phong trại chủ, mà ta phải gả cho Tư Đồ, kiếm cái danh hiệu Vương phi, giúp gây dựng thanh danh Hoa gia bảo.” Hoa Vô Hà chìa tay đùa bé con trong lòng muội muội, nhóc con này mất to cái miệng nhỏ nhắn, tiêu chuẩn mỹ nhân bại hoại, cảm xúc phong phú, động tí liền khóc, hoàn toàn không có nét bình tĩnh như cha mẹ con bé, không biết là giống ai?

“Sao tỉ biết được?”

“Hôm đó chúng ta về nhà, cha rõ ràng nói muốn thiết yến, lại đột nhiên chạy trốn mất dạng, muội không cảm thấy kỳ quái sao? Cho nên sau đó ta tặng cho tỉ nữ bên người nương hơn mười món trang sức, rồi cục hỏ ra đầu đuôi sự tình, ngày hôm sau ta liền lấy cớ du lịch trốn đi!”

“Tỉ thế mà lại chạy một mình, cũng không cho ta biết.”

“Cho muội biết làm chi? Có muội phụ bên cạnh, muội còn sợ chịu thiệt?” Chơi vui thật nha! Cục cưng vừa khóc, La Thập liền nhú mày, làm cho nàng càng thích chọc con bé khóc. “Hơn nữa muội còn có bầu, cũng không tiện chạy loảng quảng, không bằng cứ ở nhà dưỡng thai.”

Cũng phải! Tướng công là chỗ dựa lớn nhất của nàng, đáng tiếc chỗ dựa này chỉ che chở nàng, không chứa những người khác, khó trách tỷ tỷ muốn một mình trốn chạy.

“Tỷ tỷ đã thành thân rồi, sao không thấy tỉ phu?”

“Tên đại què mùa kia bị ta phái đi bảo hộ cha mẹ.” Lục lâm hảo hán Hắc Phong trại cũng không phải thứ mà đám người thường, quan binh có thể đối phó, chuyện giang hồ nên để người giang hồ đến xử lý vẫn tốt hơn.

“Tỷ tỷ gọi tỉ phu là..... đại què mùa?”

“Hắn vốn chính là một tên đại què mùa thôi! Giọng thì lớn, lại thô lỗ, cầm kỳ thư họa thứ nào cũng dốt, không phải đại què mùa thì là cái gì?”

Hoa Vô Nhan không khỏi bật cười. “Tỷ tỷ không phải từng lập lời thề, nếu lấy chồng nhất định phải gả cho anh hùng đệ nhất trên đời, không chỉ có võ công cao, tài hoa lại càng tuyệt thế sao?”

“Cơ mà..... Đại què mùa cũng không tệ a! Ít nhất ta nói một, hắn không dám nói hai thôi!” Kỳ thật cũng là bị muội muội cùng muội phu ảnh hưởng, cái gì vợ chồng vốn là chim liền cánh, đại nạn đến cũng không chia lìa..... Nàng vốn không nghĩ tới việc này, nhưng ngày đó nhìn cảnh Kim Nhi cùng Ngân Nhi cùng sống cùng chết, lòng nàng bị rung động mạnh, nàng bắt đầu nghĩ lại, bản thân đến tột cùng là muốn mỗi nhân duyên như thế nào? Cuối cùng rút ra được kết luận là — suốt đời suốt kiếp, chỉ yêu một người.

“Ha ha a.....” Hoa Vô Nhan cười nhẹ, vui vì tỷ tỷ rốt cục có nơi có chốn đàng hoàng.

“Cười cái gì mà cười? Không để ý tới muội.” Hoa Vô Hà quay ngoắt, đi tới trước mặt La Thập. “Ta nói muội phu, có thứ tốt cũng đừng quên chia cho tỷ tỷ một phần nha!”

“Nếu người lập tức biến mất, sẽ có một phần cho người.” La Thập lạnh lùng nói.

“Được luôn!” Cũng không cùng muội muội nói lời từ biệt, Hoa Vô Hà đã phóng mất dạng.

“Tướng công!” Hoa Vô Nhan nguyền La Thập một cái, rõ ràng không phải người vô tâm vô tình đến thế, làm gì phải cứng rắn muốn giả bộ mặt lạnh? “Tỷ tỷ bọn họ cũng là quan tâm chúng ta, sao chàng cứ đẩy người ta ra xa ngàn dặm làm chi?”

“Quá âm ỹ.” Chính vì biết bọn họ có ý tốt, nếu không hắn sớm quăng hết ra ngoài cửa lâu rồi.

Nhưng trong phòng còn có một cái càn âm ỹ, con gái hắn, tiểu ác ma mới sinh ra được một tháng này.

“Vô Nhan, có thể làm cho nhóc con kia im lặng một chút được không?” Đầu hắn sắp bị hành cho nổ tung đến nơi rồi.

“Cực cương tình lực tràn đầy là chuyện tốt a! Không phải chàng còn nói con là thiên tài tập võ khó gặp, vừa sinh ra liền trăm mạch thẳng đường, ngày sau thành tựu nhất định sẽ vượt qua hai chúng ta đó sao?” Nàng mỉm cười dỗ con gái, lúc trước sinh non thật sự rất sợ nhóc con có vấn đề gì, may mắn không có sao.

Nay chỉ cần cực cương vô bệnh vô hại, yêu khóc một chút thì có làm sao, cũng coi như là ông trời ban ân.

“Nhưng mà con bé thật sự rất âm ỹ.” La Thập nhin không được muốn điểm á huyết con gái.

“Không cho phép!” Hoa Vô Nhan chụp lấy tay hắn. “Cực cương còn nhỏ như vậy, chàng điểm huyết đạo của con, máu không lưu thông, vạn nhất gặp chuyện không may thì làm sao?”

La Thập bất đắc dĩ lắc lắc cái đầu ong ong, đi đến bên cửa sổ, hét dài một tiếng: “Kim Ngân.”

Thương điều qua một thời gian đã lớn thêm một vòng, nghe tiếng gọi bay xuống dưới.

La Thập một phen đoạt lấy cực cương, nhảy qua cửa sổ ra ngoài. “Mang con bé đi lượn vài vòng, sau nửa canh giờ hãy trở về.”

“Dát!” Kim Ngân lấy chìa vuốt cấp lấy chân tã bọc quanh nhóc con bay lên trời cao.

“Tướng công!” Hoa Vô Nhan kinh hãi hô lên.

“Không có việc gì, trước đây ta cũng thường thường bị Kim Nhi mang theo bay khắp nơi, huống chi Kim Ngân còn nhỏ hơn so với Kim Nhi hồi đó, sẽ biết đường chiều cổ cục cưng.” La Thập vòng tay ôm lấy thất lưng nàng, thở dài một cái. “Cuối cùng cũng im lặng.”

Hoa Vô Nhan bật cười: “Nữ nhi có đáng sợ đến vậy sao?”

La Thập dị thường nghiêm túc gật đầu. “So với toàn bộ dã thú trên Huyền Băng Sơn cộng lại còn đáng sợ hơn.”

“Tướng công từ khi nào cũng học được nói lời vô vị?”

“Lời ta nói là thật.”

“Chờ con lớn lên một chút sẽ không thích khóc nữa, còn có thể càng ngày càng đáng yêu, đến lúc đó tướng công sẽ không nghĩ như vậy, nói không chừng còn muốn em sinh thêm vài đứa ấy chứ!”

“Tuyệt đối không có khả năng.” Hắc ôm nàng chặt thêm, một bên hôn vành tai như bạch ngọc của nàng, tay phải kéo đai lưng của nàng ra. “Ta chỉ cần em là đủ rồi, ta chỉ muốn em, Vô Nhan.....”

Hắc ôm nàng đi về phía giường, cũng không ngờ vừa đi một lần này đúng là nhất thất tức thành thiên cổ hận(1), mười tháng sau, lại là một cái tai họa nữa sắp đến.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tuong-cong>